

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

Убиецът,
вдъхновил хитовия сериал.

ДЕКСТЪР В МРАКА

Лощото момче на Линдзи се завръща...
Перверзно смешен.

Ню Йорк Таймс

ДЖЕФ
ЛИНДЗИ

ДЖЕФ ЛИНДЗИ ДЕКСТЪР В МРАКА

Превод: Мария Панева

chitanka.info

В работата си като лабораторен следовател в Маями Декстър Морган е свикнал да вижда зли деяния... особено защото от време на време той сам ги извършва. Но щастливият живот на Декстър се обръща с главата надолу, когато го викат на необичайно смущаващо местопрестъпление в университетското градче. Мрачният странник на Декстър — мозъкът зад убийствените му умения — веднага усеща нещо смразяващо разпознаваемо и се скрива. За първи път в живота си Декстър е сам и открива, че го преследва истински зловещ противник. Междувременно той планира сватба и се опитва да се научи как да бъде втори баща на двете деца на годеницата си, които май също имат мрачни наклонности.

На Хилари, както винаги

*Страховит, ироничен и прелестно забавен,
„Декстър в мрака“ навлиза дълбоко в душата на
един от най-свежите литературни герои
напоследък.*

*Може би първият сериен убиец, който
безсрамно печели любовта ни.*

Тайм

БЛАГОДАРНОСТИ

Да се пише във вакуум е невъзможно. Въздухът за тази книга беше осигурен от Беър, Пуки и Тинк. Благодарности на Джейсън Кауфман и неговия адютант Кейлъб за огромната им помощ при оформянето на ръкописа.

И както винаги, специални благодарности на Ник Елисън, който направи всичко това възможно.

В НАЧАЛОТО

Помнеше чувство на изненада и после падане, но това беше всичко. След това ТО просто чакаше.

ТО чака много дълго време, но не му беше трудно да чака, защото нямаше памет и все още нищо не беше изпищяло. Така че ТО не знаеше, че чака. В този момент ТО не знаеше нищо. ТО просто съществуваше без начин да отмерва времето, без начин дори да има представа за време.

Така че ТО чакаше и гледаше. Отначало нямаше много какво да се види: огън, скали, вода и след това някакви дребни пълзящи неща, които скоро започнаха да се променят и да стават по-големи. Не правеха много неща, освен да се изяждат едно друго и да се възпроизвеждат. Но нямаше база за сравнение, така че за известно време това беше достатъчно.

Времето минаваше. ТО гледаше как големите неща и малките неща безцелно се избиват и изяждат. Не изпитваше истинска радост да гледа това, понеже нямаше какво друго да прави, а те не се свършваха. Но ТО сякаш не бе способно да прави друго, освен да гледа. И така, ТО започна да се пита: Защо гледам това?

Не виждаше истински смисъл в нищо от ставащото и не можеше да направи нищичко, но въпреки това стоеше и гледаше. ТО мисли за това много дълго, но не стигна до никакви заключения. Все още нямаше как да осмисли каквото и да е: цялата идея за цел все още не съществуваше напълно. Съществуваха само ТО и те.

Те бяха много, все повече и повече, усърдно се избиваха, изяждаха и чифтосваха. Но ТО беше само едно и не правеше нищо подобно и започна да се пита и за това. Защо беше различно? Защо не приличаше на нищо друго? Какво беше ТО и ако действително беше нещо, не трябваше ли и ТО да прави нещо?

Мина още време. Безбройните променящи се пълзящи неща бавно ставаха по-големи и по-добри в избиването помежду си. Интересно отначало, но само заради тънките разлики. Те пълзяха,

подскачаха и се плъзгаха, за да се убиват — едно дори полетя във въздуха, за да убие. Много интересно — но какво от това?

ТО започна да се чувства неудобно от всичко това. Какъв беше смисълът? Трябваше ли ТО да е част от това, което гледаше? Ако ли не, защо гледаше?

ТО твърдо реши да открие причината, поради която беше тук, каквато и да е тя. И сега, когато изучаваше големите и малките неща, ТО изучаваше по какво се различава от тях. Всички други неща трябваше да ядат и да пият, за да не умрат. И дори когато ядяха и пиеха все пак някога умираха. ТО не умираше. ТО просто продължаваше. Нямаше нужда да яде и пие. Но постепенно усети, че има нужда от... нещо — но какво? Чувстваше, че някъде там има нужда и тази нужда набъбва, но не можеше да определи каква е: съществуваше само усещането, че нещо липсва.

Не получи отговори през последвалите векове на люспи и люпила. Убиваш и ядеш, убиваш и ядеш. Какъв е смисълът? Защо ми е да гледам всичко това, щом не мога да направя нищо? ТО започна съвсем леко да се вкисва.

И после един ден внезапно го осени съвсем нова мисъл: Откъде съм се взело?

ТО отдавна бе разбрало, че яйцата, от които се излюпват другите, идват от чифтосването. Но ТО не беше излязло от яйце. Нищо не се беше чифтосвало, за да го създаде. Нямаше с какво да се чифтосва, когато за първи път го осъзна. ТО беше там първо и, както изглежда, вечно, с изключение на смътния и тревожен спомен за падането. Но всичко останало се излюпваше или се раждаше. А ТО не. И с тази мисъл стената между НЕГО и тях сякаш стана неизмеримо по-висока, извиси се невъзможно нагоре и ГО отдели от тях напълно и завинаги. ТО бе само, съвсем само навеки и от това болеше. ТО искаше да е част от нещо. ТО бе само едно — не трябваше ли да има начин и ТО да се чифтоса и да създаде още?

И тази мисъл започна да изглежда безкрайно важна: ОЩЕ като НЕГО. Всички останали създаваха още. И ТО искаше да създаде още.

Страдаше, когато гледаше безмозъчните неща в досадния им безреден живот. Негодуванието нарасна, превърна се в гняв и накрая гневът се превърна в ярост към глупавите безцелни неща и

безкрайното им напразно, обидно съществуване. И яростта набъбваше и загняваше до деня, когато ТО повече не можеше да я понесе. Без да се замисли какво прави, ТО се надигна и се хвърли към един от гущерите, искаше някак си да го смаже. И се случи нещо удивително.

ТО беше в гущера.

Виждаше каквото виждаше гущерът, чувстваше каквото чувстваше той.

За доста време ТО напълно забрави яростта.

Гущерът като че ли не забелязваше, че има пътник. Продължаваше да убива и да се чифтосва, а ТО се взеше с него. Много интересно беше да е в него, когато гущерът уби един от помалките. Като експеримент ТО се премести в един от малките. Да е в този, който убива, беше по-забавно, но не достатъчно, за да доведе до каквито и да било истински целенасочени идеи. Да е в този, който умира, беше много интересно и водеше до някои идеи, но не много радостни.

Известно време ТО се забавлява с тези нови преживявания. Но макар че можеше да усеща простите им емоции, те никога не стигаха по-далеч от объркване. Все още не ГО забелязваха, нямаха представа, че... ами, изобщо си нямаха представа. Не изглеждаха способни да имат представа. Бяха толкова ограничени — и все пак бяха живи. Имаха живот и не го знаеха, не разбираха какво да го правят. Това не изглеждаше справедливо. И скоро ТО отново се отегчи и пак се разгневи.

И накрая един ден започнаха да се появяват маймуноподобните неща. Отначало не бяха много обещаващи. Бяха дребни, страхливи и шумни. Но накрая една малка разлика привлече вниманието МУ: имаха ръце, с които можеха да правят удивителни неща.

ТО гледеше как и те осъзнават ръцете си и започват да ги използват. Използваха ги за какви ли не нови-новенички неща: мастурбираха, осакатяваха се едно друго и вземаха храната на помалките от своя вид.

ТО беше очаровано и гледеше по-внимателно. Гледеше как се удрят едно друго, а после бягат и се крият. Гледеше как крадат едно от друго, но само когато никой не ги вижда. Гледеше как си правят

ужасни неща и после се преструват, че не е станало нищо: ТО се разсмя.

И докато се смееше, в него се зароди мисъл и прерасна в ликуваща яснота.

ТО си помисли: мога да направя нещо с това.

1.

Каква е тази луна? Не ярката блестяща луна на безпощадно щастие, не. О, тя привлича и вие, и блести в евтина и просташка имитация на това, което би трябвало да прави, но в нея няма острота. В тази луна няма вятър, който да издуе платната на хищниците през щастливото нощно небе към съсичащия разпарящ екстаз. Тази луна трепка свенливо през измития до скърцане прозорец към една жена, която се е наместила доволно и закачливо на края на дивана и говори за цветя, канапета и Париж.

Париж ли?

Да, с огряна от луната сериозност, за Париж говори тя подробно и сладникаво. Говори за Париж. Отново.

Що за луна е тази с почти бездиханната си усмивка, обрамчена с дантелата на самодоволството? Почуква вяло по прозореца, но не успява да влезе покрай противно сладкото чуруликане. И що за Мрачен отмъстител би могъл просто да седи в другия край на стаята, както прави бедният замаян Декстър в момента, и да се преструва, че слуша, докато зяпа с премрежен поглед от стола си?

Ами че тази луна трябва да е меден месец — разгръща брачното си знаме във вечерната дневна, дава знак на всички да се сберат, да свирят атака; елате пак в църквата, мили приятели — защото Декстър със смъртоносните трапчинки ще се жени. Завързан за каруцата на блаженството, теглена от прекрасната Рита, която се оказа обладана от изначална страст да види Париж.

Женен, меден месец в Париж... Нима тези думи наистина могат да стоят в едно и също изречение, отнасящо се за нашия Призрачен касапин?

Наистина ли можем да видим внезапно изтрезнелия и глуповато усмихнат поклонник на острието пред олтара на истинска църква, с фрак и папийонка като на Фред Астер, да нахлузва пръстена на облечения в бяло пръст, докато паството подсмърча и сияе от щастие? А после демоничният Декстър с карирани къси панталони да зяпа

Айфеловата кула и да сърба *safe au lait* пред Триумфалната арка? Да броди замаяно ръка за ръка покрай Сена и да гледа с празен поглед всички претрупани дрънкулки в Лувъра?

Разбира се, сигурно бих могъл да ида на поклонение на Rue Morgue, свещено място за серийните убийци.

Но нека за момент да станем поне мъничко сериозни: Декстър в Париж? Като начало, още ли пускат американци във Франция? Освен това, Декстър в Париж? На *меден месец*? Как е възможно на някого със среднощните убеждения на Декстър да му хрумне нещо толкова обикновено? Как е възможно някой, който смята секса за също толкова безинтересен като дефицитното счетоводство да склучи брак? Накратко, как в името на всичко несвято, мрачно и смъртоносно, е възможно Декстър наистина да се кани да го направи?

Все чудесни въпроси и много основателни. И в интерес на истината доста трудни дори за мен самия. Но ето ме, понасям китайското мъчение с вода на очакванията на Рита и се питам как е възможно Декстър да се подложи на това.

Добре. Декстър се подлага, защото трябва — отчасти за да поддържа и дори да усъвършенства необходимата си маскировка, която не дава на света като цяло да го види какъвто е, което в най-добрия случай не е нещо, с което искаш да седиш на една маса, когато светлините угаснат — особено ако има прибори за хранене. И съвсем естествено, трябва много внимателна работа, за да не се разчуе, че Декстър е воден от своя Мрачен странник, копринено шумолящ глас откъм тъмната задна седалка, който от време на време се намества на шофьорското място и поема кормилото, за да ни откара в увеселителния парк на Немислимото. Овцете никога не бива да научават, че Декстър е вълкът сред тях.

И така, работим, Странникът и аз, работим усилено над прикритието си. През последните няколко години разполагахме с Гаджето Декстър, който бе създаден да предлага жизнерадостно и най-вече нормално лице за пред света. Рита участваше в ролята на Приятелката в тази очарователна продукция и в много отношения уговорката беше идеална, тъй като тя бе също толкова незаинтересована от секса като мен, но пък искаше компанията на проявяващ разбиране кавалер. А Декстър наистина разбира. Не хората, романтиката, любовта и цялото това дърдорене. Не. Декстър разбира

смъртоносно ухиления финал, разбира как да открие сред безбройните кандидати в Маями истински достойните за последните мрачни избори за скромната Зала на славата на Декстър.

Това съвсем не е гаранция, че Декстър е очарователна компания. Чарът е плод на години упражнения и чист изкуствен продукт на огромно лабораторно умение. Но уви, бедната Рита — съсипана от ужасно нещастен и изпълнен с насилие първи брак — явно не различава маргарина от маслото.

Всичко вървеше по мед и масло. Две години Декстър и Рита блестяха на социалната сцена на Маями, навсякъде ги забелязваха и им се възхищаваха. Но после, чрез поредица събития, които спокойно биха могли да оставят просветения наблюдател донякъде скептичен, Декстър и Рита случайно се сгодиха. И колкото повече размишлявах как да се измъкна от тази нелепа участ, толкова повече осъзнавах, че това е логичната следваща стъпка в еволюцията на прикритието ми. Женен Декстър — Декстър с две деца наготово! — със сигурност изглежда още по-далеч от това, което е в действителност. Внезапен скок напред към ново ниво на човешки камуфлаж.

А и двете деца.

Може да ви се стори странно, че някой, чиято едничка страст е човешката вивисекция, може всъщност да се радва на децата на Рита, но е така. Радвам им се. Забележете, не се просълзявам при мисълта за паднало зъбче, тъй като това би изисквало способност да изпитвам емоции, а аз за щастие съм лишен от подобна мутация. Но като цяло намирам децата за много по-интересни от възрастните и ставам особено раздражителен към тези, които им причиняват вреда. Всъщност от време на време ги издирвам. И когато открива тези хищници и когато съм много сигурен, че наистина са сторили това, което са сторили, се погрижвам вече да не могат да го правят, и то с щастлива ръка, ръка, ненакърнена от съвест.

Така че фактът, че Рита има две деца от катастрофалния си първи брак, съвсем не бе отблъскващ, особено когато стана ясно, че те се нуждаят от специалните родителски грижи на Декстър, за да удържат собствените си новооперени мрачни страници завързани на безопасната топла мрачна детска седалка в колата, докато не се научат да карат сами. Защото вероятно в резултат на емоционалните и дори физически щети, причинени на Коуди и Астор от побъркания им от

наркотиците биологичен баща, те също се бяха обърнали към Тъмната страна, точно като мен. И сега те щяха да станат мои деца, законно, както и духовно. Това почти ме накара да чувствам, че животът все пак има някаква ръководна цел.

Така че Декстър имаше няколко доста основателни причини да се подложи на това — но Париж? Не знам откъде е дошла идеята, че Париж бил романтичен. Освен французите има ли някой, с изключение на Лорънс Уелк, който да смята, че акордеоните са секси? И не е ли вече ясно, че те не ни искат там? И на всичкото отгоре упорстват да говорят на френски?

Може би някой стар филм бе промил мозъка на Рита, нещо със закачлива решителна блондинка и романтичен тъмнокос мъж, които се гонят около Айфеловата кула под звуците на модернистична музика и се смеят на старомодната враждебност на мръсния пушещ „Голоаз“ човек с баретата. А може би някога е слушала песен на Жак Брел и е решила, че тя говори на душата ѝ. Кой знае? Но някъде в железния капан на мозъка на Рита бе заварена представата, че Париж е столицата на изтънчената романтика, и тази мисъл не можеше да се премахне без сериозна хирургическа намеса.

Така че начело на безкрайните дебати за пиле или риба и вино или бар срещу заплащане взе да изплува поредица от вманиачени несвързани монолози за Париж. Сигурно бихме могли да си позволим цяла седмица, през която ще имаме време да посетим Градините на Тюйлери и Лувъра — и може би да гледаме нещо от Молиер в „Комеди Франсез“. Нямахме как да не се възхитя на задълбочеността на проучванията ѝ. От моя страна интересът ми към Париж бе угаснал напълно преди много време, когато научих, че е във Франция.

За наше щастие бях спасен от необходимостта да намеря дипломатичен начин да ѝ кажа всичко това, понеже Коуди и Астор влязоха незабележимо. Те не нахълтват в стаята с размахани пистолети като повечето деца на седем и десет години. Както казах, те бяха доста повредени от скъпия си стар биологичен татко и едно от последствията беше човек никога да не ги вижда как идват и си отиват: проникваха в стаята чрез осмоза. В един миг не се виждат никакви, а в следващия тихо стоят до теб и чакат да ги забележиш.

— Искаме да играем на криеница — каза Астор. Тя е говорителят. Коуди никога не казва повече от четири думи за цял ден.

Не е глупав, съвсем не. Просто през повечето време предпочита да не говори. Сега само ме погледна и кимна.

— О — каза Рита и прекъсна разсъжденията си за земята на Русо, Кандид и Джери Луис, — ами вървете тогава...

— Искаме да играем на криеница с Декстър — добави Астор и Коуди кимна много гръмогласно.

Рита свъси вежди.

— Сигурно би трябвало вече да сме го обсъждали, но не мислиш ли, че Коуди и Астор... дали не трябва да започнат да те наричат някак другояче, а не просто Декстър? Изглежда малко...

— Какво ще кажеш за топ рареге? — попитах. — Или „мосю льо конт“?

— Какво ще кажеш за „няма да стане“? — измърмори Астор.

— Просто си мисля, че... — започна Рита.

— Декстър е добре — казах. — Така са свикнали.

— Не изглежда уважително — каза тя.

Погледнах надолу към Астор и й наредих:

— Покажи на майка си, че можеш да казваш „Декстър“ уважително.

Тя извъртя очи и каза:

— Стига дееее.

Усмихнах се на Рита.

— Видя ли? Тя е на десет. Нищичко не може да каже уважително.

— Да, но... — каза Рита.

— Няма проблем. Всичко е наред — казах. — Но Париж...

— Хайде навън — каза Коуди и го погледнах изненадано. Цели четири срички — за него това си е направо реч.

— Добре — каза Рита. — Щом наистина мислиш, че...

— Почти никога не мисля — казах. — Пречи ми на умствения процес.

— Това няма смисъл — каза Астор.

— Няма нужда да има смисъл. Вярно е — казах аз.

Коуди поклати глава.

— Криеница — каза. И вместо да прекъсвам словоизлиянието му, просто излязох след него на двора.

2.

Разбира се, дори с разгръщането на славните планове на Рита животът не беше само цветя и рози. Трябваше да се върши и истинска работа. И тъй като Декстър е много съвестен, я върших. Бях прекарал последните две седмици в полагаане на последните мазки на една чисто нова картина. Младият господин, който ми служеше за вдъхновение, бе наследил много пари и очевидно ги използваше за точно тези ужасни убийствени лудории, заради които ми се искаше и аз да бях богат. Казваше се Алегзандър Маколи, но сам се наричаше Зандър — някак ученическо според мен, но може пък това да беше целта. В крайна сметка той беше свършено тръстово-фондово хипи, никога не беше работил истински и се бе посветил изцяло на лекомислени забавления, които биха накарали кухото ми сърце да се разтупка, стига Зандър да бе показал малко по-добър вкус в подбора на жертвите си.

Парите на семейство Маколи идваха от огромни стада добитък, безкрайни цитрусови горички и изхвърлянето на фосфати в езерото Окичоби. Зандър често ходеше в бедните квартали на града, за да излива щедростта си връз градските бездомници. И според сведенията отвеждаше във фамилното си ранчо малцината богоизбрани, на които искаше да помогне наистина, и им даваше работа, както научих от една прочувствена и възторжена статия в един вестник.

Декстър, разбира се, приветства духа на благотворителността. Но като цяло го подкрепям толкова много, защото почти винаги е предупредителен знак, че зад маската на Майка Тереза се случва нещо нечестиво, порочно и закачливо. Не че се съмнявам, че в дълбините на човешкото сърце всъщност наистина живее дух на сърдечна и състрадателна благотворителност, примесен с любов към ближния. Разбира се, че живее. Сигурен съм, че е някъде там вътре. Просто никога не съм го виждал. И тъй като съм лишен както от човечност, така и от истинско сърце, съм принуден да се уповавам на опита си, който ми говори, че благотворителността започва у дома и почти винаги свършва там.

Така че, когато видя млад, богат, красив и иначе нормален наглед мъж, който пилее парите си за нищите и унижените, ми е трудно да приема алтруизма му за чиста монета независимо колко красиво е представен. Все пак аз доста добре представям очарователна и невинна картина за себе си, а ние си знаем колко е точна, нали?

За радост на последователния ми мироглед Зандър не беше различен — само много по-богат. И наследените пари го правеха малко немарлив. Защото от щателните данъчни документи, които открих, излизаше, че семейното ранчо е затворено и празно, което ясно показваше, че където и да води милите си мърляви приятели, то не е към здравословния и щастлив живот на селскостопанския труд.

И още по-добре за моите цели: където и да отиваха с новия си приятел Зандър, отиваха боси. Защото в една специална стая в прекрасния му дом в Корал Кейбълс, пазен от няколко много хитри и скъпи ключалки, които ми отнеха почти цели пет минути, Зандър си пазеше сувенири. Глупав риск за чудовище — знам го много добре, защото самият аз го правя. Но ако някой ден някой трудолюбив следовател се натъкне на моята кутийка със спомени, ще намери просто няколко предметни стъкла с по една-единствена капка кръв върху тях и никога няма да може да докаже, че в тях има нещо зловещо.

Зандър съвсем не беше толкова хитър. Беше си запазил по една обувка от всяка от жертвите си и разчиташе на прекалено многото си пари и заключената врата да опазят тайните му.

Нищо чудно, че чудовищата се ползват с толкова лоша репутация. Беше прекалено наивно, за да се опише с думи — обувки? Сериозно — обувки, в името на всичко несвято! Мъча се да съм толерантен и да проявявам разбиране към чуждите слабости, но това ми дойде малко в повече. Какво привлекателно може да намериш в потна корясала от кал двайсетгодишна маратонка? А и да я оставиш така открито! Това си е почти оскърбително.

Зандър, разбира се, сигурно си мислеше, че ако някога го хванат, ще може да разчита да си купи най-добрата правна помощ на света, което със сигурност ще го отърве само с общественополезен труд — малко иронично, след като всичко почваше точно оттам. Единственото, което не беше разчел обаче, беше да го хване Декстър, а не полицията. И процесът му щеше да се води в Транспортния съд на Мрачния

странник, където няма адвокати — въпреки че определено се надявам скоро да си хвана някой — и присъдата винаги с абсолютно окончателна.

Но все пак достатъчно доказателство ли беше обувката? Нямах съмнение във вината на Зандър. Дори Мрачният странник да не беше пял арии през цялото време, докато гледах обувките, знаех много добре какво означава тази колекция — ако го оставех така, Зандър щеше да събере още обувки. Бях съвсем сигурен, че той е лош човек, и много ми се искаше да си поговорим на лунна светлина и да му направя някои остри забележки. Но трябваше да съм абсолютно сигурен — това беше Кодексът на Хари.

Винаги следвах щателните правила, установени от Хари, втория ми баща ченге, който ме научи да съм това, което съм, със скромност и прецизност. Беше ми показал как да оставям местопрестъплението чисто, както може да го направи само ченге, и ме бе научил да използвам същата грижливост в подбора на партньора си в танца. Ако имах и капка съмнение, не можех да повикам Зандър да си поиграем.

А сега? Никой съд на света не би осъдил Зандър за друго освен за нехигиеничен фетишизъм въз основа на сбирката му от обувки — но пък никой съд на света не разполагаше с експертното свидетелство на Мрачния странник, с нежния настоятелен вътрешен глас, който зовеше към действие и никога не грешеше. И с надигация се съсък във вътрешното ми ухо ми беше трудно да остана спокоен и безпристрастен. Копнеех да повикам Зандър за Последния танц така, както копнеех за следващия си дъх.

Исках го, сигурен бях, но знаех какво би казал Хари. Не беше достатъчно. Той ме научи, че е добре да видиш трупове, за да се увериш, а Зандър беше успял да скрие всичките достатъчно добре, че да не ги намеря. А без труп колкото и да го исках, нямаше да стане както трябва.

Върнах се към проучванията си, за да видя къде може да е скрил купчината мариновани тела. И дума не можеше да става за дома му. Ходил бях там и не бях намерил нищичко, освен музея на обувката, а Мрачния странник обикновено доста го бива да надушва колекции от трупове. Освен това в къщата нямаше къде да ги сложи — във Флорида няма мазета, а в този квартал нямаше как да копае из двора или да разнася трупове, без някой да го види. Кратко обсъждане с

Мрачния странник ме убеди, че човек, който монтира сувенирите си на плочки от орехово дърво, със сигурност чистичко ще се отърве и от остатъците.

Ранчото беше отлична възможност, но едно бързо пътуване дотам не разкри никакви следи. Изглежда, никой не живееше там от доста време — дори алеята за коли беше буренясала.

Зарових по-дълбоко: Зандър притежаваше блок с апартаменти в Мауи, но това беше прекалено далеч. Имаше няколко акра в Северна Каролина — възможно, но мисълта да караш дванайсет часа с труп в колата го правеше да изглежда слабо вероятно. Притежаваше акции в една компания, която се опитваше да разработи Торо Кий, малък остров южно от Кейп Флорида. Но корпоративната собственост определено беше изключена — прекалено много хора можеха да обикалят и да душат наоколо. Във всеки случай си спомних как се бях опитал да акостирам на Торо Кий като по-млад, а там се разхождаха въоръжени пазачи, които отпъждаха хората. Трябваше да е някъде другаде.

Сред множеството папки документи и имоти единственото, което се връзваше, беше, че Зандър имаше яхта „Сигарет“, четиринайсетметрова. От опит с едно предишно чудовище знаех, че яхтите предоставят прекрасни възможности да се отървеш от остатъците. Просто връзваш някаква тежест на трупа, прекатурваш го през парапета и му махаш за сбогом. Спретнато, чисто, подредено — няма врява, няма бъркотия, няма улики.

И няма начин да получи доказателството си. Зандър държеше яхтата си в най-скъпарския частен яхтклуб в Коконът Гроув, „Роял Бей“. Охраната им беше на ниво, прекалено високо, та Декстър да се промъкне с шперц и усмивка на уста. Добре оборудвано пристанище за неизлечимо богатите, където ти почистват и излъскват въжето, когато си оставиш яхтичката. Дори не трябва сам да зареждаш гориво — обаждаш се малко по-рано и ти приготвят всичко чак до охладеното шампанско в кокпита. Там денонощно сноват щастливо усмихнати въоръжени пазачи, козируват на Качеството и стрелят по всеки, който прескочи оградата.

Яхтата беше недостижима. Съвсем сигурен бях, че Зандър я използва, за да се отървава от труповете; Мрачният странник също, което е още по-важно. Но нямаше как да се добера до нея.

Беше досадно, дори обезсърчаващо да си представям Зандър с поредния му трофей — вероятно спретнато опакован в обкован със злато хладилен сандък — да се обажда весело на началника на пристанището и да поръчва да му заредят яхтата с гориво, а после небрежно да минава по дока, докато двама пъшкащи охранители товарят сандъка на борда и почтително му махат за довиждане. Но не можех да стигна до лодката, за да го докажа. Без окончателно доказателство Кодексът на Хари не ми позволяваше да действам.

Сигурен или не, какво можех да направя? Можех да опитам следващия път да хвана Зандър в крачка. Но нямаше как да знам кога ще е това, а не можех да го наблюдавам постоянно. От време на време се налагаше да ходя и на работа и символично да се мяркам вкъщи, и да минавам през всичките дреболии на поддържането на привидно нормален живот. А в някакъв момент през идните две-три седмици, ако моделът работеше, Зандър щеше да се обади на началника на пристанището и да поръча да му приготвят яхтата и...

И началникът, понеже е добър служител в богаташки клуб, щеше да си запише точно какво е направил с яхтата и кога: колко гориво е заредил, какво е било шампанското и колко препарат за прозорци е използвал за предното стъкло. Щеше да впише всичко това във файла с име „Маколи“ и да го запази на компютъра си.

И ето че отново се връщаме в света на Декстър. Странникът съска уверения и ме тласка към клавиатурата.

Декстър е скромнен, дори прекомерно, и със сигурност знае границите на значителния си талант. Но и да имаше граница на това, което можех да открия с компютъра, все още не я бях открил. Седнах и се хванах за работа.

Отне ми по-малко от половин час да проникна в компютрите на клуба и да намеря записите. Там, естествено, имаше подробен запис на обслужването. Сравних го със срещите на борда на любимата благотворителна инициатива на Зандър — Световната мисия на божествената светлина, която беше в края на Либърти Сити. На 14-и февруари бордът с радост съобщаваше, че Уинтън Алън щял да се измъкне от престъпната дупка, тоест Маями, и да се премести в ранчото на Зандър, за да бъде реабилитиран чрез честен труд. А на 15-и февруари Зандър беше излязъл на разходка с яхтата, която бе изразходвала 35 галона гориво.

На 11-и март от същото щастие бил споходен Тайрън Мийкс. А на 12-и март Зандър се бе возил на яхтата.

И така нататък: всеки път, когато някой бездомник късметлия биваше избран за живот на буколическа радост, Зандър поръчваше да обслужат яхтата му в близките двайсет и четири часа.

Не беше същото като да видиш труповете — но Кодексът на Хари беше създаден, за да действа в пукнатините на системата, в сенките на перфектната справедливост, а не на перфектния закон. Аз бях сигурен, Странникът беше сигурен, а това беше достатъчно доказателство за всички ни.

Зандър щеше да отиде на една различна разходка с лодка на лунна светлина и дори всичките му пари нямаше да го задържат на повърхността.

3.

И така, в нощ като много други, когато луната свири акорди от налудничава мелодия на щастливо кръвожадните си деца, аз ѝ пригласях и се готвех за рискована лудория. Цялата работа бе свършена и сега за Декстър беше време за игра. Бих могъл само за секунди да събера простите си играчки и да изляза през вратата за срещата си с тръстово-фондовия калпазанин. Но разбира се, с приближаващата сватба вече нищо не беше просто. Дори почвах да се питам дали някога отново ще е просто.

Разбира се, аз строях идеална и почти непробиваема фасада от блестяща антисептична стомана и стъкло, която да зациментирам пред готическия ужас на Замъка на Декстър. Така че на драго сърце помагах за оттеглянето на Стария Декстър и следователно бях в процес на „консолидиране на животите ни“, както го наричаше Рита. В случая това означаваше да се изнеса от удобното си кътче на края на Коконът Гроув и да се нанесе по на юг в Ритината къща с три спални, тъй като това беше „разумната“ стъпка. Освен разумна, естествено, тя беше и чудовищно неудобна. С новия режим нямаше как да запазя нищо дори мъничко скрито, ако поисках. А аз исках, разбира се. Всяко самоотвержено отговорно чудовище има своите тайни и имаше неща, които не бих искал да видят дневна светлина в ръце различни от моите.

Като например известни проучвания на потенциални другарчета в игрите; а и малката дървена кутийка, много скъпа за мен, която съдържа четирийсет и едно предметни стъкла, в средата на всяко от които има по една капка засъхнала кръв и всяка капка представлява по един не съвсем човешки живот, свършил в моите ръце — целия албум на вътрешния ми живот. Защото аз не оставям наоколо да се търкалят големи купчини разлагаща се плът. Не съм някой мърляв небрежен бясно кълцащ звяр. Аз съм изключително подреден бясно кълцащ звяр. Винаги много внимавам да се отърва от остатъците и дори някой жесток неумолим враг да реши да ме изобличи като злото чудовище,

което съм, ще се затрудни да каже какво всъщност представляват малките ми стъкълца.

И все пак обяснението за тях би могло да повдигне въпроси, които впоследствие да се окажат неудобни дори за любящата съпруга — а още повече за някой страховит отмъстител, посветил се пламенно на моето разрушение. Наскоро имаше един такъв, ченге от Маями, сержант Доукс. И въпреки че технически той още беше жив, бях започнал да мисля за него в минало време, понеже скорошното му злополучно приключение му беше струвало двете стъпала и двете ръце, както и езика. Определено не беше във форма да ме изправи пред заслужената справедливост. Но знаех достатъчно, за да знам, че щом има един като него, рано или късно ще се появи и друг.

И така уединението ми се виждаше важно — не че някога съм развявал личните си работи. Доколкото знаех, никой не беше поглеждал в моята малка кутийка със стъкълца. Но и никога не бях имал годеница, която да чисти вместо мен, нито пък две много любознателни деца, които дадушат из нещата ми, за да се научат да приличат на Мрачния татко Декстър.

Рита като че ли оценяваше нуждата ми от малко лично пространство, ако не и причините за нея, и бе пожертвала стаята си за шиене, като я бе превърнала в нещо, което наричаше „кабинета на Декстър“. Впоследствие там щяха да стоят компютърът, не чак многобройните ми книги и дискове и вероятно малката ми палисандрова кутийка с предметни стъкла. Но как изобщо бих могъл да я оставя там? На Коуди и Астор бих могъл да я обясня сравнително лесно, но какво да кажа на Рита? Дали не трябваше да я скрия? Да построя таен проход зад фалшива библиотека, през който по вита стълба се слиза до мрачното ми леговище? Да я сложа под фалшивото дъно на кутия за тоалетни принадлежности? Това си беше проблем.

Досега бях избягвал нуждата да намеря решение, като я държах в своя апартамент. Но от друга страна, в кабинета си пазех няколко прости неща, като ножовете ми за филетиране и тиксото, които лесно можеха да се обяснят с любовта ми към риболова и климатиците. Решението можеше да ме споходи по-късно. Точно сега усещах как ледени пръсти лазят и гъделичкат гръбнака ми и изпитвах спешната нужда да спазя срещата си с един разглезен млад мъж.

И така, отидох в кабинета си, за да намеря тъмносиния найлонов спортен сак, който пазех за официални случаи, за да сложа в него ножа и тиксото. Извадих го от гардероба, на езика ми се трупаеше остър вкус на очакване, и прибрах празничните си играчки: нова ролка тиксо, остър нож, ръкавици, копринената маска и кълбо найлоново въже за спешни случаи. Всичко беше готово. Усещах как вените ми блестят от стоманено вълнение, дивата музика се надигаше в главата ми, ревът на пулса на Странника ме тласкаше напред, навън, нататък. Обърнах се да изляза...

И се сблъсках с две сериозни деца, които ме гледаха с очакване.

— Той иска да дойде — каза Астор и Коуди кимна; гледаше ме с големите си немигащи очи.

Аз искрено вярвам, че хората, които ме познават, биха казали, че имам дар слово и остър ум, но докато прослушвах отново наум думите на Астор и се опитвах отново и отново да ги накарам да значат нещо друго, всичко, което успях да изкарам, беше един доста човешки звук, нещо като:

— Ъъъъ к'вооо?

— С теб — търпеливо каза Астор, все едно говореше с някоя малоумна камериерка. — Коуди иска да дойде с теб тази вечер.

В ретроспекция лесно се вижда, че рано или късно този проблем щеше да се появи. А за да бъда напълно откровен пред себе си, което според мен е много важно, аз го очаквах — само че по-късно. Не сега. Не на ръба на моята Нощ на нуждата. Не когато всяко косъмче на врата ми се беше наежило и скърцаше от чистия и настоятелен импулс да се плъзне в нощта в хладен бяс от неръждаема стомана...

Ситуацията явно се нуждаеше от сериозни размишления, но всичките ми нерви крещяха да изскоча през прозореца и да се изгубя в нощта — но децата бяха тук и аз някак си поех дълбоко дъх и ги прецених.

Острата и лъскава тенекиена душа на Декстър Отмъстителя бе изкована от толкова жестока травма в детството, че напълно я бях блокирал. Тя ме бе превърнала в това, което съм, и съм сигурен, че бих хленчил и бих се чувствал нещастен заради нея, ако бях способен да чувствам изобщо. А те двамата — Коуди и Астор — бяха белязани по същия начин, бити и малтретирани от буйстващия си пристрастен към наркотиците баща, докато също не се бяха отвърнали от слънчевата

светлина и близалките. Както бе разбрал мъдрият ми пастрок, докато ме отглеждаше, нямаше начин това да бъде заличено, нямаше начин змията да се върне в яйцето.

Но можеше да се обучи. Хари ме беше обучил, беше ме оформил в нещо, което преследваше само другите мрачни хищници, другите чудовища и вампири, които се обличаха в човешка кожа и дебнеха плячка из града. Изпитвах неизличимата нужда да убивам, неизменна и извечна, но Хари ме беше научил да намирам и да се разпореждам само с онези, които според строгите му полицейски стандарти наистина заслужаваха това.

Когато открих, че Коуди е устроен по същия начин, си обещах да продължа Традицията на Хари, да предам на момчето това, което бях научил, да го отгледам за Мрачна справедливост. Но това беше цяла галактика от усложнения, обяснения и наставления — на Хари му бе отнело почти десет години да ги натъпче в мен, преди да ми позволи да си играя с нещо по-сложно от бездомни животни. С Коуди дори не бях започнал — и макар от това да се чувствах като учител джедай, не бе възможно да започна сега. Знаех, че някой ден на Коуди ще му се наложи да се примири, че е като мен, и наистина исках да му помогна — но не тази вечер. Не и когато луната ме викаше така игриво точно пред прозореца и ме дърпаше като закачен за мозъка ми нежен товарен локомотив.

— Аз не... тъъ... — Отворих уста с намерение да отрека всичко. Но те ме гледаха с такова умилително изражение на студена увереност, че спрях. — Не — казах накрая. — Прекалено е малък.

Те си размениха един бърз поглед, само толкова, но в него имаше цял разговор.

— Казах му, че така ще кажеш — каза Астор.

— Познала си — казах аз.

— Но, Декстър — каза тя, — ти каза, че ще ни покажеш разни неща.

— Ще ви покажа — казах, усещах сенчестите пръсти бавно да пълзят нагоре по гръбнака ми и да ме бутат, да ме подтикват към вратата, — но не сега.

— Кога? — попита Астор.

Погледнах ги и почувствах възстранна комбинация от диво нетърпение да изляза и да режа, смесено с импулса да увия и двамата в

меко одеяло и да убивам всичко, което се приближи до тях. А по краищата се промъкваше — само за да допълни смесицата — желанието да фрасна малките им дебели глави една в друга.

Това ли е то бащинството?

Цялата повърхност на тялото ми смъдеше от студения огън на нуждата ми да изляза, да започна, да направя това, което дори не бива да се споменава, но вместо това поех дълбоко дъх и приех неутрално изражение.

— Утре сте на училище — казах. — Време е да лягате.

Те ме изгледаха, сякаш ги бях предал, и сигурно си беше така, защото бях сменил правилата и се направих на Татко Декстър, а те си мислеха, че говорят с Демона Декстър. И все пак беше вярно. Не можеш да мъкнеш малки деца на среднощно изкормване и да очакваш на следващия ден да си помнят уроците. На мен самия ми беше достатъчно тежко да ходя на работа сутрин след някое от малките ми приключения, а аз се ползвах с предимството на всичкото кубинско кафе, което си пожелаех. Освен това те наистина бяха още прекалено малки.

— Държиш се като голям — каза Астор с унищожителен десетгодишен сарказъм.

— Ами аз съм голям — казах. — И се опитвам да се държа правилно. — Мислех го наистина, въпреки че го казах през стиснати зъби, за да удържа напиратата нужда, но това изобщо не смекчи еднаквите погледи на студено презрение, които получих от тях.

— Мислехме, че си различен — каза тя.

— Не мога да си представя как бих могъл да съм още по-различен и все пак да изглеждам като човек — отвърнах.

— Не е честно — каза Коуди; улових погледа му и видях един мъничък тъмен звяр да надига глава и да реве срещу мен.

— Да, не е честно — казах. — В живота нищо не е честно. „Честно“ е лоша дума и ще съм ви благодарен, ако не я използвате в разговорите си с мен.

Коуди ме изгледа твърдо за миг — поглед на разочарована пресметливост, какъвто никога не бях виждал от него, и не знаех дали искам да го перна, или да му дам бисквитка.

— Не е честно — повтори той.

— Виж — казах, — аз разбирам от тези неща. И това е първият урок. Нормалните деца си лягат навреме, когато на другия ден са на училище.

— Не нормалните — каза той и издаде долната си устна толкова напред, че можеше да си сложи там всичките учебници.

— Именно — казах му. — Точно затова винаги трябва да *изглеждаш* нормално, да се *държиш* нормално, да караш всички останали да си мислят, че *си* нормален. А другото, което трябва да правиш, е да правиш точно каквото ти кажа, или аз просто не играя. — Той не изглеждаше много убеден, но се разколебаваше. — Коуди — казах, — трябва да ми вярваш и трябва да го направиш по моя начин.

— *Трябва* — повтори той.

— Да. Трябва.

Той ме гледа един много дълъг миг, а после се обърна към сестра си, която на свой ред го погледна. Истинско чудо на субвокалната комуникация: знаех, че провеждат дълъг и много сложен разговор, но те не издадоха и звук. Накрая Астор пак се обърна към мен и каза:

— Трябва да обещаеш.

— Добре — казах. — Обещавам.

— Че ще започнеш да ни учиш — каза тя и Коуди кимна. — Скоро.

Поех дълбоко дъх. И преди никога не бях имал шансове да отида в, според мен, доста хипотетичния рай. Но да продължа и да се съглася да превърна тези необработени малки чудовища в спретнати добре обучени малки чудовища — е, наистина се надявах, че съм прав за хипотетичната част.

— Обещавам — повторих. Те се спогледаха, погледнаха ме и излязоха.

И аз останах с пълен с играчки сак, належаща среща и някак съсухрено чувство за неотложност.

Семейството за всички ли е такава? Как оцеляват семействата тогава? Защо хората раждат по повече от едно дете и защо раждат изобщо? Имах си важна и удовлетворителна цел и изведнъж ме изненада нещо, пред което не се е изправяла никоя нормална футболна майка, и почти не можех да си спомня какво си мислех само преди секунди. Дори с нетърпеливото ръмжене от страна на Мрачния странник — странно приглушено, сякаш леко смутено — ми отне

няколко мига да се стегна и да се превърна от Зашеметения татко Декстър пак в Хладния отмъстител. Трудно ми беше да си върна леденото острие на готовност и опасност: всъщност ми беше трудно да се сетя и къде съм си сложил ключовете за колата.

Намерих ги някак си, излязох със залитане от кабинета си и след като смотолевих някаква прочувствена измишльотина на Рита, найсетне се измъкнах през вратата и се вмъкнах в нощта.

4.

Следях Зандър достатъчно дълго, така че знаех програмата му. И тъй като беше четвъртък вечер, знаех точно къде ще бъде. Прекарваше всяка четвъртъчна вечер в Световната мисия на божествената светлина, вероятно оглеждаше добитъка. След като в продължение на час и половина се усмихваше на персонала и изслушаше една кратка проповед, щеше да напише чек на пастора — огромен черен мъж, някога играл в Националната футболна лига. Пасторът щеше да се усмихне и да му благодари и Зандър тихичко щеше да се измъкне през задния вход при скромната си спортна кола и смирено да шофира до дома си, озарен от добродетелното чувство, което носят единствено истинските добри дела.

Но тази вечер нямаше да шофира сам.

Тази вечер Декстър и Мрачният му странник щяха да се повозят с него и да го насочат към съвсем нов вид пътешествие.

Но първо хладното и внимателно приближаване, наградата за седмиците потайно следене.

Паркирах само на няколко мили от дома на Рита в големия търговски регион Дейдланд, и отидох пеша до близката спирка на метрото. Влакът рядко бе претъпкан дори в пиковите часове, но все пак имаше достатъчно хора, че никой да не ми обръща внимание. Просто приятен мъж с модерни черни дрехи и спортен сак.

Слязох една спирка след центъра и изминах шест пресечки до мисията; усещах как острият ръб се наточва в мен и ме връща към готовността, от която се нуждаех. Щяхме да мислим за Коуди и Астор после. Точно сега, на тази улица, аз бях цял твърда скрита яркост. Заслепяващият оранжево-розов блясък на специалните борещи се с престъпността улични лампи не можеше да отмие тъмата, в която се загръщах все по-плътно с всяка крачка.

Мисията се намираще на ъгъла на една средно оживена улица в преобразуван магазин. Отпред имаше неголяма тълпа — не беше изненадващо, защото раздаваха храна и дрехи и единственото, което

трябваше да направиш, за да ги получиш, беше да отделиш малко от накуасеното си с алкохол време, за да послушаш как добрият свещеник ти обяснява защо ще идеш в ада. Доста добра сделка, дори за мен, но не бях гладен. Подминах ги и заобиколих отзад към паркинга.

Въпреки че светлината тук беше малко по-мъждива, паркингът беше твърде светъл за мен, почти прекалено осветен, за да виждам луната, макар че я чувствах там, на небето: подсмиваше се на незначителния ни гърчещ се крехък животец, изпълнен с чудовища, които живеят единствено за да отнемат този живот на големи изпълнени с болка хапки. Чудовища като мен и като Зандър. Но тази вечер щяха да останат с едно по-малко.

Обиколих паркинга. Изглеждаше безопасен. Не се виждаше жива душа, никой не седеше и не дремеше в никоя от колите. Единственият прозорец, който гледаше към паркинга, беше малък и високо на задната страна на мисията и стъклото му беше затъмнено — тоалетната. Отидох нехайно до колата на Зандър, син додж „Дуранго“, паркиран близо до задния вход, и натиснах дръжката на вратата — заключено. До нея бе паркиран стар крайслер, достопочтеното возило на пастора. Минах от другата страна на крайслера и зачаках.

Извадих от сака плътна бяла копринена маска и си я сложих, наместих дупките на очите. После извадих примката от рибарска корда, издържаща 25 килограма, и бях готов. Мрачният танц щеше да започне всеки момент. Зандър щеше да дойде, нищо неподозиращ, в нощта на хищника, нощ на внезапни изненади, окончателна и свирепа тъмнина, пронизана от жестоко удовлетворение. Съвсем скоро той щеше да излезе спокойно от своя живот и да влезе в моя. А после...

Дали Коуди не беше забравил да си измие зъбите? Напоследък все забравяше, а Рита не искаше да го кара да става, след като си е легнал. Но беше важно още отсега да го насочим по пътя на добрите навици; миенето на зъбите беше важно.

Шибнах леко с примката и тя се отпусна на коленете ми. Утре в училището на Астор щяха да им правят снимки. Тя трябваше да си облече роклята от миналия Великден, за да е хубава на снимката. Дали я беше извадила, за да не я забрави на сутринта? Разбира се, нямаше да се усмихне за снимката, но поне трябваше да е с хубавата рокля.

Наистина ли беше възможно да клеча тук в тъмното с примка в ръка, готов за нападение, и да си мисля за такива неща? Как бе

възможно очакването ми да е изпълнено с тези мисли вместо с острозъбото нетърпение да насъскам Мрачния странник срещу другарчето в игрите, което толкова го заслужаваше? Предвкусване на лъскавия нов брачен живот на Декстър ли беше това?

Вдишах внимателно, изпълнен с огромна симпатия към У. К. Фийлдс^[1]. И аз не можех да работя с деца. Затворих очи, усетих как тъмният нощен въздух ме изпълва и отново го издишах, усетих ледената готовност да се завръща. Декстър бавно отстъпи и Мрачният странник отново пое управлението.

И тъкмо навреме.

Задната врата изтрака и се отвори и чухме някакви ужасни животински звуци, врецяха и блееха вътре, наистина отвратително изпълнение на „Вървя по-близо до Теб“ — само звученето й можеше да накара всеки да се върне при бутилката. И беше достатъчно, за да изкара Зандър навън. Той спря на прага, обърна се, за да помахва ведро и да се усмихне, след което вратата се хлопна, той заобиколи колата си откъм мястото на шофьора — и беше наш.

Зандър ровеше за ключовете си, ключалката изщрака, а ние заобиколихме колата и се озовахме зад него. Преди да разбере какво става, примката изсвистя във въздуха и се нахлузи на врата му и дръпнахме достатъчно силно, за да го съборим, достатъчно силно, за да го повалим на колене, останал без въздух и с мораво вече лице; и беше хубаво.

— Да не си гъкнал — казахме, хладни и идеални. — Прави каквото кажем, нито дума или звук и ще живееш малко по-дълго. — И мъничко затегнахме примката, за да му дадем да разбере, че е наш и че трябва да прави каквото му казваме.

Зандър отвърна по най-приятен начин, като се катурна по лице; вече не се хилеше. От ъгълчето на устата му се стичаше лига и той драскаше по примката, но ние го държахме прекалено стегнато, за да успее да пъхне пръст под кордата. Малко преди да изгуби съзнание, отслабихме натиска, само толкова, че да се задави с един-единствен болезнен дъх.

— Ставай — казахме нежно и дръпнахме примката нагоре. И бавно, издърпвайки се по ламарината на колата си, Зандър се подчини.

— Добре — казахме. — Влизай в колата. — Преместихме примката в лявата ми ръка и отворихме вратата, после се пресегнахме

през задната врата и когато се качих на седалката зад него, върнахме примката в дясната ми ръка. — Карай — казахме с мрачния си леден заповеднически глас.

— Накъде? — каза Зандър със своя глас — вече дрезгав шепот заради леките ни напомнания с примката.

Отново стегнахме кордата, за да му напомним да не говори, когато не го питат. Когато преценихме, че е схванал съобщението, отпуснахме.

— На запад — казахме. — Без приказки. Карай.

Той запали и с няколко леки подръпвания на примката го насочих на запад и по Долфин Експресуей. Известно време Зандър правеше каквото му казахме. От време на време ни поглеждаше в огледалото, но съвсем леко потрепване на примката го държеше изключително отзивчив, докато не го подкарахме на север по Палмето Експресуей.

— Слушай — каза той ненадейно, докато минавахме покрай летището, — аз съм много богат. Мога да ти дам каквото поискаш.

— Да, можеш — казахме, — и ще ни го дадеш. — И той май не разбира какво искаме, защото мъничко се поотпусна.

— Добре — каза. Гласът му още беше пресипнал заради примката. — Колко искаш?

Срещнахме погледа му в огледалото и бавно, много бавно, така че да започне да разбира, стегнахме кордата около врата му. Когато едва можеше да диша, я задържахме така за миг.

— Всичко — казахме. — Ще вземем всичко. — И съвсем леко отпуснахме примката. — Карай — казахме.

И Зандър караше. През останалата част от пътя беше много тих, но не изглеждаше толкова уплашен, колкото би трябвало. Разбира се, сигурно смяташе, че това не му се случва наистина, че не е възможно да се случва, и то на него, който открай време живее в непробиваемия пашкул на парите. Всичко си имаше цена и той винаги можеше да си я позволи. Скоро щеше да започне да се пазари. После щеше да си купи измъкването.

Така си беше. След време щеше да си купи измъкването. Но не с пари. И нямаше да се измъкне от тази примка.

Пътуването не беше много дълго и мълчахме до изхода „Хаялия“, който бяхме избрали. Но когато Зандър намали, за да мине по рампата за слизане, и ми хвърли един поглед в огледалото, в очите

му имаше страх, надигация се ужас на чудовище, уловено в капан, готово да си прегризе лапата, за да избяга, и осезаемите зъби на паниката му запалиха топъл пламък в Мрачния странник и ни направиха много доволни и силни.

— Ти не... там няма... къде отиваме? — запелтечи той, слаб и жалостив, говореше все по-човешки, което ни ядоса и ние дръпнахме твърде силно и той за миг кривна към банката и трябваше да поотпуснем примката. Зандър върна колата на пътя.

— Завий надясно — казахме и той зави, неприятният му дъх излизаше и влизаше с хъркане през олигавените му от слюнка устни. Но правеше каквото му казахме чак до улицата и наляво по една малка тъмна алея със стари складове.

Паркира колата където му казахме — до ръждясалата врата на някаква тъмна изоставена сграда. Прогнила табела с отчупен край гласеше „Джоун Пласти“.

— Спри — казахме и докато той местеше скоростния лост, слязохме от колата и го дръпнахме след нас и на земята, като стегнахме здраво и го оставихме да се мята за миг, преди да го дръпнем и да го изправим. Слюнката бе засъхнала около устата му и по очите му се четеше, че вече е повярвал, когато се изправи грозен и отвратителен на прелестната лунна светлина, цял разтреперан от някаква ужасяваща грешка, която съм направил спрямо парите му, и нарастващото осъзнаване, че може би не е по-различен от онези, с които бе направил същото, го заля и омаломощи. Оставихме го да стои и да диша за момент, после го бутнахме към вратата. Той вдигна ръка и се подпря на бетонната стена.

— Слушай — каза и в гласа му сега имаше чисто човешки трепет. — Мога да ти дам купища пари. Каквото пожелаеш.

Не казахме нищо. Зандър облиза устни.

— Добре — каза и гласът му бе сух, накъсан и отчаян. — Какво тогава искаш от мен?

— Същото, което ти си отнел от другите — казахме с особено рязко дръпване на примката. — Но без обувката.

Той се опули, устата му увисна и той се напика.

— Не съм — каза. — Това не е...

— Си — казахме му. — Е. — И като опънахме силно каишката му, го блъснахме напред през вратата в грижливо приготвеното място.

Там имаше няколко строшени пластмасови тръби, избутани настрани, и по-важно за Зандър, два петдесетгалонови варела солна киселина, оставена от „Джоун Пласти“, когато бяха фалирали.

Съвсем лесно качихме Зандър на работната повърхност, която бяхме разчистили за него, и само след секунди го бяхме омотали с тиксото и завързали здраво и изгаряхме от нетърпение да започнем. Срязяхме примката и той изохка, когато ножът бодна гърлото му.

— Господи! — каза. — Виж, правиш огромна грешка.

Не казахме нищо — имахме работа и се подготвихме за нея, като бавно режихме дрехите му и внимателно ги пускахме в един от варелите с киселина.

— О, мамка му, моля те — каза той. — Наистина, не е това, което си мислиш... не знаеш какво ще направиш.

Бяхме готови и вдигнахме ножа, за да му покажем, че всъщност прекрасно знаем какво правим и че се каним да го направим.

— Пич, моля ти се — каза той. Страхът му надминаваше всичко, което си беше мислил, че е възможно, надминаваше унижението да се напикае и да се моли, надминаваше всичко, което някога си беше представял.

И после стана учудващо неподвижен. Погледна ме право в очите с неуместна яснота и с глас, който досега не бях чувал от него, каза:

— Той ще те намери.

Спряхме за миг, за да помислим какво значи това. Но бяхме доста сигурни, че това е последният му изпълнен с надежда блъф, и той притъпяваше възхитителния вкус на ужаса му и ни ядоса и ние залепихме устата му с тиксо и се заловихме за работа.

И когато свършихме, не бе останало нищо, освен едната му обувка. Замислихме се дали да не поръчаме да ни я монтират на плочка, но това, разбира се, би било нехигиенично, така че и тя отиде във варела с киселината при останалото от Зандър.

Това не е хубаво, помисли си Гледация. Бяха останали в изоставения склад твърде дълго и не можеше да има съмнение, че каквото и да правеха там, не е светско събитие.

Нито пък срещата, която си бе насрочил със Зандър. Срещите им винаги бяха само бизнес, макар че Зандър явно мислеше за тях по друг

начин. Благоговението на лицето на младия мъж при редките им срещи говореше много за мислите и чувствата му. Беше толкова горд с незначителния си принос, толкова копнееше да се приближи до студената огромна сила.

Гледация не съжаляваше за нищо, което можеше да се е случило на Зандър — нямаше да е трудно да го замени: интересуваше го само защо това се случва тази вечер и какво означава.

И сега той се радваше, че не се е намесил, че се беше дръпнал и ги беше проследил. Лесно можеше да се намеси, да хване нахалния младок, който беше хванал Зандър, и да го съсипе напълно. Дори сега чувстваше огромната мощ да мърмори в него, сила, която можеше да изреве и да помете всичко по пътя си — но не.

Гледация притежаваше и търпение, а то също беше сила. Ако този другият наистина представляваше заплаха, по-добре беше да чака и да наблюдава и когато научеше достатъчно за опасността, щеше да удари — бързо, съкрушително и окончателно.

Така че гледаше. Минаха часове, преди другият да излезе и да се качи в колата на Зандър. Гледация остана на място, после с угасени фарове лесно проследи синия додж в нощния трафик. И когато другият паркира колата на паркинга до гара „Мемориал“ и се качи на влака, той също се качи, точно когато вратите се затваряха, седна в другия край на вагона и за първи път разгледа отражението на лицето му.

Изненадващо млад и дори красив. Излъчваше невинен чар. Не беше лицето, което човек би очаквал, но винаги беше така.

Гледация го последва, когато той слезе на Дейдланд и отиде до една от многото паркирани коли. Беше късно и на паркинга нямаше хора. Той знаеше, че може да го направи сега, толкова лесно, просто да се плъзне зад другия и да остави силата да се влее в него, в ръцете му, и да освободи другия в тъмнината. Чувстваше бавното величествено надигане на сила вътре в себе си, докато скъсяваше разстоянието, почти усещаше вкуса на гръмовния и безмълвен рев на плячката...

И след това внезапно се закова на място и бавно се отдалечи по друга пътека.

Защото върху таблото на колата на другия имаше съвсем забележима карта.

Полицейско разрешително за паркиране.

Много се зарадва, че е проявил търпение. Ако другият беше от полицията... Това можеше да се окаже много по-голям проблем, отколкото беше очаквал. Изобщо не беше хубаво. Трябваше да се планира внимателно. И да се наблюдава още.

Така че Гледация безшумно се плъзна в нощта, за да се подготви и за да гледа.

[1] Американски комик, чийто най-известен персонаж е мизантроп, който мрази децата, кучетата и жените. — Б.пр. ↑

5.

Някой някога е казал, че злото не знае покой, и почти със сигурност е говорил за мен, защото няколко дни, след като пратих милия малък Зандър на заслужено възмездие, бедният упорит Декстър наистина беше много зает. Докато френетичното планиране на Рита набираше скорост, работата ми следваше примера му. Явно се бяхме натресли на някое от периодичните заклинания, които се случват от време на време в Маями, при които убийството просто изглежда добра идея, и аз цели три дни бях затънал до лактите в пръски кръв.

На четвъртия ден нещата дори малко се влошиха. Бях донесъл понички, както правя понякога — особено в дните след срещите ми за игра. По някаква причина няколко дни след като със Странника сме имали среднощна среща, се чувствам много по-отпочинал, но и доста гладен. Сигурен съм, че този факт е изпълнен с психологическо значение, но много повече ме интересува да се погрижа да си взема една-две понички със сладко, преди свирепите хищници от лабораторията да ги разкъсат на парчета. Когато става дума за понички, значението може да почака.

Но тази сутрин едва успях да грабна една поничка с малинов пълнеж — при това имах късмет да не изгубя някой пръст. Целият етаж жужеше от подготовката за отиване на местопрестъпление и от тона на жуженето отгатнах, че е някое особено отвратително, което не ми хареса. Това значеше повече работа, забутан някъде далеч от цивилизацията и от кубинските сандвичи. Кой знае какво щях да обядвам. И като се имаше предвид, че ме бяха прекарвали с поничките, обядът можеше да се окаже много важно хранене, а май щеше да се наложи да работя и през обедната почивка.

Грабнах готовия си набор за работа с пръски кръв и излязох с Винс Масуока, който въпреки дребния си ръст бе успял да награби две от особено ценните понички с пълнеж, както и тази с баварския крем и шоколадова глазура.

— Справил си се повече от добре, велики ловецо — казах му и кимнах към заграбената плячка.

— Боговете на гората бяха благосклонни — каза той и отхапа голям залък. — Племето ми няма да гладува тази зима.

— Но аз ще — казах.

Той ме дари с ужасната си изкуствена усмивка, която изглеждаше така, сякаш я е научил от някой издаден от правителството учебник по физиономии.

— Законите на джунглата са сурови, скакалецо — каза ми.

— Да, знам — казах. — Първо трябва да се научиш да мислиш като поничка.

— Ха — каза Винс. Смехът му беше още по-неестествен от усмивката и звучеше, все едно четеше на глас фонетично изписан смях. — Ха-ха-ха! — каза той. Бедният човечец май се преструваше във всичко човешко, досущ като мен. Но не беше толкова добър. Нищо чудно, че се чувствах добре с него. Това и фактът, че той доста често ме сменяше и носеше понички.

— Трябва ти по-добра маскировка — каза той и кимна към ризата ми — хавайски десен в яркорозово и зелено, допълнен от разголени девойки. — Или поне по-добър вкус.

— Беше намалена — казах.

— Ха — повтори той. — Е, съвсем скоро Рита ще ти избира дрехите. — И после рязко изостави ужасната си изкуствена веселост и добави: — Слушай, мисля, че намерих идеалния човек за кетъринга.

— Прави ли понички с желе? — попитах; наистина се надявах, че цялата тема за надвисналото ми брачно блаженство просто ще изчезне. Но бях помолил Винс да ми стане кум и той приемаше работата на сериозно.

— Много е добър — каза Винс. — Прави наградите на Ем Ти Ви, всичките партита в шоубизнеса и тъй нататък.

— Звучи очарователно скъпо — казах.

— Е, той ми дължи услуга — каза Винс. — Мисля, че можем да свалим цената. Някъде към сто и петдесет долара на куверт.

— Всъщност, Винс, надявах се да можем да си позволим повече от един куверт.

— Писаха за него в списание „Саут Бийч“ — каза той малко обидено. — Поне трябва да говориш с него.

— Честно казано — казах, което, разбира се, значеше, че лъжа, — мисля, че Рита иска нещо семпло. Като бюфет.

Винс — вече определено се цупеше — повтори:

— Поне говори с него.

— Ще го обсъдя с Рита — казах и си пожелах така всичко да изчезне. По време на пътуването до местопрестъплението Винс не каза нищо повече по въпроса, така че може и да беше изчезнало.

Местопрестъплението се оказа много по-лесно за мен, отколкото бях очаквал, и когато стигнах, доста се ободрих. На първо място, беше в студентското градче на Университета на Маями, моята мила стара алма-матер, и в пожизненото си старание да изглеждам като човек всеки път, когато попаднеш тук, си напомнях да се преструвам, че изпитвам към това място топла пухкава привързаност. На второ място, изглежда, имаше твърде малко прясна кръв, с която да работя, което значеше, че мога да приключа с нея в разумен срок. Освен това значеше свобода от противното мокро червено нещо — наистина не обичам кръв, което може да изглежда странно, но е така. Намирам обаче огромно удовлетворение в организирането ѝ на местопрестъпленията, като я карам да влезе в сносен модел и да се държи прилично. В този случай, както научих по пътя, това нямаше да е кой знае какво предизвикателство.

Така че с обичайното си ведро настроение бавно се запътих към жълтата полицейска лента, уверен в очарователната интерлюдия на един трескав работен ден...

И се заковах на място, прекрачил лентата с единия крак.

За миг светът пламна в яркожълто и усетих гадното чувство, че се нося в безтегловност във въздуха. Не виждах нищо, освен острието на блясъка. Откъм мрачната задна седалка се чу тих звук, чувство на подсъзнателно гадене, смесено със сляпата паника на касапски нож, който изскърцва по черна дъска. Втурване, нервност, дива увереност, че нещо е адски ужасно объркано, и нито намек какво е и къде е.

Зрението ми се върна и се огледах. Не видях нищо, което не очаквах да видя на местопрестъпление: малка тълпа край сигналната лента, няколко униформи, охраняващи периметъра, малко детективи с евтини костюми и моя екип, нещастниците от лабораторията, които преравяха храсталаците на четири крака. Всичко беше съвсем

нормално за невъоръженото око. Така че се обърнах за отговор към непогрешимото си напълно въоръжено вътрешно око.

„Какво има?“ — попитах безмълвно, като отново затворих очи и потърсих някакъв отговор от Странника за тази безпрецедентна проява на неудобство. Бях свикнал на коментари от Мрачния си другар и доста често първият ми оглед на някое местопрестъпление биваше спорадично прекъсван от лукав шепот на удивление или забавление, но това — това очевидно беше звук на нещастие и не знаех как да го разбирам.

„Какво?“ — попитах отново. Но нямаше отговор, освен тежкото шумолене на невидими криле, така че се отърсих от него и отидох до мястото.

Двете тела очевидно бяха изгорени другаде, тъй като наоколо нямаше и следа от достатъчно голямо барбекю, което да изпече така добре два средни по размер женски индивида. Бяха оставени до езерото в студентското градче на Университета, точно до пътеката, която го обикаля, и бяха открити рано сутринта от двама души, тичащи за здраве. Заради състоянието на малкото количество доказателствен материал под формата на кръв, който открих, заключих, че главите са били отстранени след като жените са били изгорени.

Една дребна подробност ме накара да застина. Телата бяха разположени спретнато, почти почтително, овъглените им ръце бяха сгънати на гърдите. И на мястото на отрязаните глави над всеки торс внимателно бе поставена по една керамична глава на бик.

Точно такова любовно отношение винаги води до някакъв коментар от страна на Мрачния странник — общо взето развеселен шепот, кикотене, дори жегване на завист. Но този път, когато Декстър си помисли: „Аха, глави на бик! Какво мислим за това?“ — Странникът отвърна незабавно и енергично с...

Нищо?

Ни шепот, ни въздишка?

Пратих раздражено искане за отговори и не получих повече от тревожно суетене, все едно Странникът се снишаваше зад всичко, което можеше да го скрие, и се надяваше бурята да отmine, без да го забележат.

Отворих очи — стреснах се, не за друго. Не помнех друг път Странникът да не е имал какво да каже по някой пример на любимата

ни тема, но ето че сега беше не просто усмирен, а дори се криеше.

Погледнах двете овъглени тела с ново уважение. Нямах представа какво може да означава това, но след като не се беше случвало друг път, нямаше да е зле да разбера.

Анхел Батиста клечеше на пътеката и много внимателно разглеждаше някакви неща, които не виждах, а и не ме интересуваха.

— Намери ли го вече? — попитах.

Той не вдигна очи.

— Кое? — попита.

— Нямам представа — казах. — Но сигурно е някъде тук.

Той посегна с пинсетите и изскубна стръкче трева, вторачи се в него и го натъпка в едно найлоново пликче. После каза:

— Защо му е да слага керамични бичи глави?

— Защото шоколадът е щял да се разтопи — отвърнах.

Той кимна, без да вдига очи.

— Сестра ти смята, че е сантерия.

— Така ли? — казах. Тази възможност не ми беше хрумнала и малко се вкиснах. Все пак бяхме в Маями — всеки път, когато се натъкнехме на нещо, което прилича на ритуал и включва животински глави, сантерия беше първото, което ни идваше наум. Афро-кубинска религия, която съчетава анимизма на йоруба с католицизъм, сантерия е широко разпространена в Маями. Жертвоприношенията на животни и символизъм са често срещани сред последователите ѝ, което би обяснило бичите глави. И въпреки че относително малко хора практикуваха сантерия, в повечето домове в града имаше по една-две малки свещи със светци или гердани от раковини, купени в някоя botanica^[1]. Преобладаващото отношение в града беше, че дори да не вярваш, нищо няма да ти стане, ако покажеш известно уважение.

Както казах, би трябвало да ми хрумне веднага. Но заварената ми сестра, вече сержант в отдел „Убийства“, се бе сетила първа, макар че аз би трябвало да съм умният.

С облекчение разбрах, че случаят е поверен на Дебора, понеже това значеше минимум сковаващо костите скудоумие. Освен това се надявах, че така тя ще си намери по-добро занимание, отколкото напоследък. Денонощно кръжеше около повреденото си гадже Кайл Чътски, който бе изгубил два незначителни крайника в скорошната си среща с един побъркан хирург на свободна практика, който се бе

специализирал да превръща човешки същества в пищящи картофи — същият негодник, който изкусно бе подкастрил толкова много ненужни части на сержант Доукс. Не бе имал време да приключи с Кайл, но Дебс прие всичко много лично и след като простреля фатално добрия чичко доктор, се посвети да обгрижва Чътски, за да го върне към крепката мъжественост.

Сигурно беше събрала безброй червени точки на етичната дъска, без значение кой ги броеше, но в действителност отпуската не ѝ беше помогнала с отдела и дори по-лошо, бедният самотен Декстър много страдаше от незаслуженото пренебрежение от страна на единствената си жива роднина.

Така че като цяло беше чудесно, че случаят е възложен на Дебора. По-нататък по пътеката тя говореше с началника си, капитан Матюс: сигурно му даваше муниции за продължаващата му война с пресата, която просто отказваше да го снима откъм хубавия профил.

Всъщност фургоните на пресата бяха пристигнали и бълваха екипи, запрътащи ръкави, за да снимат общи кадри на района. Няколко от местните кръвожадници бяха тук, стиснали тържествено микрофоните и опяващи печално за трагедията на така брутално отнетите два живота. Както винаги, се почувствах почтително благодарен, че живея в свободно общество, където пресата има свещеното право да показва материали за умрели хора във вечерните новини.

Капитан Матюс внимателно приглади с длан и без това идеалната си коса, потупа Дебора по рамото и се запъти да говори с журналистите. А аз се запътих към сестра си.

Тя стоеше там, където я беше оставил Матюс, и гледаше гърба му, докато той започваше да говори с Рик Сангре, един от лидерите в репортажите от типа „щом има кръв, значи е водеща новина“.

— Е, сестричке — казах. — Добре дошла в истинския свят.

Тя поклати глава и каза:

— Хип-хип ура!

— Как я кара Кайл? — попитах, понеже тренингът ми подсказа, че това е правилното нещо, за което да питам.

— Физически ли? — каза тя. — Добре е. Просто се чувства *непотребен*. А ония задници във Вашингтон не му дават да се върне на работа.

Трудно ми беше да преценя способността на Чътски да се върне на работа, след като никой така и не беше казал какво работи. Знаех, че по някакъв начин е свързан с някаква част от правителството и че е нещо нелегално, но друго нищо не знаех.

— Е — казах, търсех подходящото клише, — сигурен съм, че просто трябва малко време.

— Да бе — каза тя. — Сигурно. — Обърна се към мястото, където лежах двата овъглени трупа. — Както и да е, това е прекрасен начин да се поразсея.

— Мълвата ми донесе, че смяташ, че е сантерия — казах и главата ѝ светкавично се обърна към мен.

— А ти мислиш, че не е?

— О, не, възможно е — отвърнах.

— Но? — рязко каза тя.

— Няма „но“ — казах.

— По дяволите, Декстър — каза тя. — Какво знаеш за това?

Вероятно беше справедлив въпрос. Знаеше се, че от време на време правя доста добри догадки за някои от най-страховитите убийства, по които работехме. Бях си спечелил известна репутация за интуицията си за начините, по които мислят и действат извратените убийци манияци — съвсем естествено, след като — неизвестно за всички освен Дебора — аз самият бях извратен убиец маниак.

Но макар че едва наскоро бе разбрала истинската ми природа, Дебора не се свенеше да се възползва от нея, за да ѝ помагам в работата ѝ. Нямаше значение — радвам се да помагам. За какво иначе е семейството? И всъщност не ме беше грижа дали колегите ми чудовища плащат обществения си дълг, докато чакат да ги изпържат на електрическия стол — освен, разбира се, ако не ставаше дума за някой, когото пазех за собствено невинно удоволствие.

Но в този случай няхах нищичко за казване на Дебора. Всъщност дори се надявах, че тя може да ми даде някоя трошица информация, нещо, което да обясни странното и необичайно спотайване на Мрачния странник. Това, разбира се, не беше от нещата, които се чувствах удобно да споделя с нея. Но каквото и да кажех за това двойно изгорено жертвоприношение, тя нямаше да ми повярва. Щеше да е сигурна, че имам информация и по някаква причина не

искам да я споделя. Единственото по-подозрително нещо от сестра е сестра, която е ченге.

Съвсем както се очакваше, тя беше убедена, че крия нещо от нея.

— Хайде, Декстър — каза. — Изплюй камъчето. Кажи ми какво знаеш за това.

— Скъпа ми сестричке, аз съм в пълно недоумение — казах.

— Глупости — каза тя, явно не беше усетила иронията. — Криеш нещо.

— Никогаж — казах. — Бих ли излъгал собствената си сестра?

Тя ме изгледа гневно.

— Значи не е сантерия?

— Нямам представа — казах колкото можех по-успокоително. — Изглежда като добро начало, но...

— Знаех си — отсече тя. — Какво „но“?

— Ами — започнах. И наистина ми беше хрумнало току-що и вероятно нищо не значеше, но вече бях отворил уста, така че продължих: — Чувала ли си някога някой сантеро да използва керамика? И то бикове — те не си ли падаха по кози глави?

Тя ме гледа втренчено цяла минута, после поклати глава.

— Това ли е? Само това ли можеш да кажеш?

— Казах ти, Дебс, нищо не мога да ти кажа. Беше само мисъл, нещо, което ми хрумна току-що.

— Ами — каза тя, — ако ми казваш истината...

— Разбира се, че ти казвам истината — запротестирах.

— Дрънци ми казваш — каза тя и пак се обърна към капитан Матюс, който отговаряше на въпросите със сериозната си мъжествена издадена напред долна челюст. — Което е съвсем малко по-малко от моите таратанци.

Досега не бях наясно, че дрънците са по-малко от таратанците, но винаги е хубаво да научиш нещо ново. И все пак дори това стряскащо откритие не ми помогна да отговоря на истинския въпрос — защо Мрачният странник се беше снишил и спотаил. В течение на работата си и на хобито си бях виждал неща, които повечето хора не могат и да си представят, освен ако не са изгледали доста от филмчетата за шофиране в нетрезво състояние, които показват в шофьорските училища. И при всеки случай, с който се бях сблъсквал,

независимо колко зловещ, сенчестият ми спътник имаше някакъв съдържателен коментар по въпроса, дори да беше просто прозявка.

А сега, пред лицето на нищо по-ужасно от две овъглени тела и малко нескопосана керамика, Мрачният странник бе решил да побегне като уплашен паяк и да ме остави без напътствия — съвсем ново чувство за мен, и открих, че изобщо не ми харесва.

Но какво да направя? Не познавах човек, с когото да мога да поговоря за Мрачния странник — поне не и ако исках да остана на свобода, което много исках. Доколкото ми беше известно, освен мен нямаше експерти по въпроса. Но какво всъщност знаех за веселия си другар? Наистина ли бях наясно просто защото бях делил пространство с него толкова дълго време? Фактът, че той бе избрал да се скрие в килера, ме изнервяше силно, сякаш се разхождах из офиса си без гащи. Когато опреше до ядката на нещата, всъщност няхах представа какво представлява Мрачният странник или откъде се е взел, но пък това никога не ми се бе струвало важно.

По някаква причина сега ми се струваше.

Скромна тълпа се бе събрала до сигналната лента, която бяха опънали полицаите. Достатъчно хора, та Гледащия да може да застане наред групата, без да изпъква.

Гледаше със студен глад, който не личеше по лицето му — нищо не личеше по лицето му: то беше просто маска, която носеше в момента, начин да скрие свилата се в него сила. Но хората около него сякаш я усещаха някак си, поглеждаха го нервно, все едно бяха чули наблизо рев на тигър.

Гледащия се наслаждаваше на неудобството им, наслаждаваше се на това как зяпат в глупав ужас това, което бе направил. Всичко беше част от радостта от тази сила и част от причината, поради която обичаше да гледа.

Но точно сега гледаше с определена цел, внимателно и преднамерено, и докато ги гледаше как щъкат наоколо като мравки, усещаше как силата вътре в него се надига и се извира. „Ходещо месо — помисли си. — По-малко от овце, а ние сме овчарят“.

Докато се радваше тайно на жалката им реакция на изложбата му, усети как друго присъствие погъделичка крайцеца на

хищническите му сетива. Бавно обърна глава покрай жълтата лента...

Ето. Това беше той, онзи с ярката хавайска риза. Наистина работеше в полицията.

Гледацията протегна внимателно пипало към него и когато то го докосна, видя как другият замръзва напред крачка и затваря очи, все едно задава безмълвен въпрос — да. Вече всичко се връзваше. Другият бе усетил едва доловимото докосване на сетивата. Беше силен, това беше сигурно.

Но каква беше целта му?

Гледаше. Другият се изправи, огледа се, после сякаш се отърси от усещането и пресече полицейската лента.

„Ние сме по-силни — помисли си. — По-силни от всички. И те ще го разберат за свое огромнейшо страдание“.

Усещаше как гладът нараства — но трябваше да научи още и щеше да изчака удобния момент. Да чака и да гледа.

Засега.

[1] Специализиран магазин за окултни предмети. — Б.пр. ↑

6.

Сцена на убийство без пръски кръв би трябвало да е истинска празнична разходка за мен, но някак си не можех да се вмъкна в безгрижното настроение и да ѝ се насладя. Повъртях се малко наоколо, влизах и излизах от заграждението на жълтата лента, но нямаше много какво да правя. И Дебора май бе казала всичко, което имаше да ми казва, което ме оставяше някак сам и незает.

Всяко разумно същество би било извинено да се понацупи, но аз никога не съм твърдял, че съм разумен, и това ми оставяше съвсем малко опции. Навярно беше най-добре да продължа с живота си и да мисля за многото важни неща, които изискваха вниманието ми — децата, храната за сватбата, Париж, обяда... Предвид дългия ми списък с неща, за които да се тревожа, нищо чудно, че Странникът се показваше лекичко свенлив.

Пак погледнах двете препечени тела. Не правеха нищо зловещо. Бяха си все така мъртви. Но Мрачният странник все така мълчеше.

Върнах се при Дебора, която говореше с Анхел. И двамата ме погледнаха очаквателно, но аз няхах никакво готово остроумие, което беше крайно нетипично. За щастие на световната ми репутация на неизменно жизнерадостен стоицизъм, преди наистина да увеса нос, Дебора погледна някъде зад мен и изсумтя:

— Време беше, мама му стара.

Проследих погледа ѝ към току-що спрялата патрулна кола и видях от нея да слиза мъж, облечен в бяло от глава до пети.

Официалният бабалао на Маями Сити бе пристигнал.

Прекасният ни град съществува във вечна заслепяваща мараня от шуробаджанация и корупция, така че ежегодно се хвърлят милиони долари по въображаеми консултации, превишени разходи по проекти, които не са започнати, защото са поверени на нечия тъща, и други специални въпроси от високо гражданско значение като нови луксозни автомобили за политическите поддръжници. Така че не би

трябвало да е изненада, че градът плаща заплата и осигуровки на жрец на сантерия.

Изненадата е, че той си изкарва парите.

Всяка сутрин по изгрев-слънце бабалаото идва в съда, където обикновено намира едно-две дребни животински жертвоприношения, оставени от хора с предстоящи важни съдебни дела. Никой нормален гражданин на Маями не би докоснал тези неща, но разбира се, би било много неприлично да оставиш мъртви животни да се търкалят из големия храм на правосъдието. Така че бабалаото маха жертвоприношенията, раковините, перата, мънистата, муските и снимките по такъв начин, че да не обиди оришите, водещите духове в сантерия.

Освен това от време на време го викат да прави заклинания по други важни обществени дела като благославяне на нов надлез, построен от нискобюджетен контрактор, или да направи проклятие за Ню Йорк Джетс. Този път явно беше повикан от сестра ми Дебора.

Официалният градски бабалао беше чернокож към петдесетте, висок метър и осемдесет, с много дълги нокти и възголямо шкембе. Беше с бели панталони, бяла риза и сандали. Довлече се тежко от патрулната кола, която го бе докарала, с раздраженото изражение на дребен чиновник, чиято важна канцеларска работа е била прекъсната. Вървешком избърса черните си очила с рогови рамки с края на ризата си. Сложи си ги, когато наближи телата, и това, което видя, го накара да се закове на място.

Известно време само гледа втренчено. После заотстъпва, с очи все още приковани в трупове. След като се отдалечи на трийсетина стъпки, се обърна, върна се при патрулката и се качи.

— Какво, да го... — каза Дебора и аз се съгласих, че добре е обобщила нещата. Бабалаото тръшна вратата на колата и остана неподвижен на седалката, вперил поглед през предния прозорец. След миг Дебора промърмори:

— Мама му стара. — И отиде до колата. И понеже като всички любознателни умове аз исках да зная, я последвах.

Когато стигнах колата, Дебора тропаше по стъклото откъм страната на пътника, а бабалаото все така се взираше право напред, със стисната челюст, и неумолимо се правеше, че не я забелязва. Дебс затропа по-силно. Той поклати глава.

— Отворете вратата — каза тя с полицейския си глас тип „свалете оръжието“. Той поклати глава по-силно. Тя пък почука по-силно по стъклото и каза: — Отваряй!

Накрая той свали стъклото и каза:

— Това няма нищо общо с мен.

— Какво е тогава? — попита Дебора.

Той само поклати глава и каза:

— Трябва да се връщам на работа.

— Пало майомбе ли е? — попитах аз и Дебс ме изгледа свирепо, че я прекъсвам, но въпросът ми се струваше резонен. Пало майомбе е малко по-мрачно разклонение на сантерия и макар да не знаех за него почти нищо, бях чувал слухове за някои много гадни ритуали, които бяха привлекли интереса ми.

Но бабалаото поклати глава.

— Слушайте — каза, — има разни неща, за които просто си нямате представа. Не ви и трябва да знаете.

— Това от тези неща ли е? — попитах.

— Не знам — каза той. — Възможно е.

— Какво можете да ни кажете? — попита Дебора.

— Нищо не мога да ви кажа, щото нищо не знам — каза той. — Но не ми харесва и не искам да имам нищо общо. Днес имам важна работа. Кажете на ченгето, че трябва да тръгвам. — И пак вдигна стъклото.

— По дяволите — изруга Дебора и ме погледна укорително.

— Нищо не съм направил — оправдах се.

— По дяволите — повтори тя. — Какво значи това?

— Съвсем на тъмно съм — казах.

— Аха — каза тя. Изглеждаше изцяло неубедена, което бе малко иронично. Все пак хората ми вярват непрекъснато, когато съм недотам идеално честен, а ето че сега собствената ми заварена плът и кръв отказваше да повярва, че всъщност съм съвсем на тъмно. Освен дето бабалаото май имаше същата реакция като Странника — как да го разбирам това?

Преди да успея да проследя тази очарователна линия на мисълта, осъзнах, че Дебора все още ме гледа втренчено и с нарастващо неприятно изражение.

— Намерихте ли главите? — попитах, съвсем услужливо според мен. — Може да добием представа за ритуала, ако видим какво е направил с главите.

— Не, не сме намерили главите. Не съм намерила нищо, освен брат, който крие нещо от мен.

— Наистина, Дебора, това вечно изражение на гадна подозрителност не е полезно за лицевите ти мускули. Ще хванеш бръчки.

— И убиеца мога да хвана — каза тя и се върна при двете овъглени тела.

Тъй като услужливостта ми очевидно привършваше, поне що се отнасяше до сестра ми, нямаше какво друго да правя на местопрестъплението. Приключих с инструментите си за кръв, като взех малки проби от засъхналата чернилка, спечена около вратовете, и се запътих към лабораторията съвсем навреме за късен обяд.

Но уви, горкият Безстрашен Декстър явно имаше нарисувана на гърба си мишена, защото бедите ми тепърва започваха. Точно докато си подреждах бюрото и се канех да се присъединя в доволно убийствения трафик на пиковия час, в офиса ми се вмъкна Винс Масуока.

— Току-що говорих с Мани — каза той. — Може да ни види утре сутрин в десет.

— Прекрасна новина — казах аз. — Единственото, което би могло да я направи още по-прекрасна, е да знам кой е Мани и защо иска да ни види.

Винс наистина изглеждаше леко обиден, едно от малкото истински изражения, което бях виждал на лицето му.

— Мани Борк — каза той. — Уредникът на храната.

— Онзи от Ем Ти Ви ли?

— Да, точно така — каза Винс. — Дето е спечелил всички награди и за него писаха в списание „Гурме“.

— А, да — заусуквах аз с надеждата, че ще ме връхлети някаква блестяща искра на вдъхновение и ще ми помогне да избегна тази злочеста съдба. — Носителят на награди.

— Декстър, тоя тип е велик. Може да ти направи цялата сватба.

— Винс, мисля, че това е страхотно, но...

— Слушай — каза той с непоколебим заповеднически тон, какъвто не бях чувал от него, — ти каза, че ще говориш с Рита за това и ще я оставиш тя да реши.

— Така ли съм казал?

— Да. И аз няма да те оставя да пропилееш чудесна възможност като тази, не и когато е нещо, което знам, че Рита наистина би искала.

Не бях наясно как може да е толкова сигурен в това. Все пак аз бях сгоден за нея, а пък нямах представа какъв уредник за храната би я изпълнил с шок и ужас. Но не смятах, че това е моментът да го питам откъде знае какво би харесала или не Рита. Но пък мъж, който се бе маскирал като Кармен Миранда на Хелоуин, можеше и да има по-остра проникателност от моята за най-съкровениите кулинарни желания на годеницата ми.

— Е — казах, най-сетне решил, че най-добрият отговор е да протакам достатъчно дълго, — в такъв случай ще си ида вкъщи и ще поговоря с Рита.

— Направи го — каза той. И не че излезе демонстративно, но ако имаше врата за затръшване, може би щеше да я затръшне.

Свърших с подреждането и подкарах във вечерния трафик. По пътя за вкъщи мъж на средна възраст в спортна Тойота се залепи зад мен и по някаква причина взе да ми свири. След пет или шест пресечки ме изпревари и докато ме задминаваше, изви леко кормилото, за да ме стресне и да се кача на тротоара. Макар да се възхитих на духа му и с радост да бих му угодил, останах на платното. Няма смисъл да се опитваш да търсиш смисъл в начина, по който шофьорите в Маями се отнасят към придвижването от едно място на друго. Човек просто трябва да се отпусне и да се наслаждава на насието — разбира се, тази част никога не е била проблем за мен. Така че се усмихнах и му махнах, а той стъпи на педала и изчезна сред движението с около 60 мили над разрешената скорост.

Обикновено намирах хаотичния бяс на вечерното пътуване към къщи за идеален завършек на деня. Отпускам се, когато гледам целия този гняв и страст за убиване, чувствам се едно с родния си град и буйните му жители. Но тази вечер ми беше трудно да сбера дори малко добро настроение; дори за миг не ми бе хрумнало, че това някога ще се случи, но бях разтревожен.

Още по-лошо, не знаех какво точно ме тревожи, освен че Мрачният странник ме бе удостоил с мълчание на сцената на изобретателно убийство. Това не се беше случвало никога и можех само да си мисля, че сега е причинено от нещо необичайно и вероятно заплашващо Декстър. Но какво? И как да съм сигурен, когато всъщност не знаех нищичко за самия Странник, освен че винаги беше готов да ми предлага весели прозрения и коментари. И преди бяхме гледали изгорени тела и колкото щещ керамика, без да ни мигне окото. Комбинацията ли беше? Или нещо особено точно в тези две тела? Или беше напълно случайно и нямаше нищо общо с това, което бяхме видели?

Колкото повече мислех, толкова по-малко знаех, но трафикът кипеше около мен с успокояващите си убийствени похвати и докато стигна до къщата на Рита, почти се бях убедил, че наистина няма за какво да се тревожа.

Рита, Коуди и Астор си бяха вкъщи. Рита работеше много по-наблизо от мен, а децата бяха на програма за след училище в един парк наблизо, така че поне от половин час всички чакаха възможността да ме изтръгнат от трудно спечеления ми духовен мир.

— Даваха го по новините — прошепна Астор, когато отворих вратата, а Коуди кимна и каза с нежния си дрезгав глас:

— Гадост.

— Какво даваха по новините? — попитах, докато се мъчех да се провра покрай тях в къщата, без да ги стъпча.

— Изгорил си ги! — изсъска ми Астор, а Коуди ме погледна с пълна липса на изражение, което някак си показваше неодобрение.

— Аз... Какво?! Кого да съм...

— Двете, дето са ги намерили в колежа — каза тя. — Не искаме да учим *това* — натърти тя, а Коуди пак кимна.

— В... в университета ли? Аз не съм...

— Университетът е колеж — каза Астор с подчертаната увереност на десетгодишно момиченце. — И ние мислим, че горенето е гадно.

Започна да ми светва какво са гледали по новините — репортаж от мястото, където бях прекарал сутринта в събиране не препечени кръвни проби от два овъглени трупа. И някак си просто защото знаеха, че бях излизал да поиграя предната нощ, бяха решили, че съм си

прекарал времето така. Дори без странното отстъпление на Мрачния странник бях съгласен, че това е пълна гадост, и адски се дразнех, че те смятат, че съм способен на нещо подобно.

— Чуйте — казах строго, — това не е...

— Декстър? Ти ли си? — изви Рита от кухнята.

— Не съм сигурен — провикнах се. — Чакай да си видя документите.

Рита се втурна грейнала в стаята и преди да успее да се предпазя, се увеси на врата ми, явно с намерение да стиска толкова силно, че да попречи на дишането ми.

— Здравсти, хубавецо — каза. — Как беше днес?

— Гадост — измърмори Астор.

— Абсолютно чудесно — казах, докато се борех да си поема дъх. — Днес имаше трупове за всички. И ми се удаде възможност да използвам и памучните си тампони.

Рита направи гримаса.

— Ау. Не знам дали трябва да говориш така пред децата. Ами ако сънуват кошмари?

Ако бях напълно откровен, бих й казал, че децата й по-скоро ще причинят нечии чужди кошмари, отколкото да сънуват такива, но след като не съм възпрепятстван от нуждата да казвам истината, само я потупах по гърба и казах:

— Всеки ден гледат по-лоши неща в рисуваните филми. Нали, деца?

— Не — тихо каза Коуди и аз го погледнах изненадано. Рядко казваше каквото и да е и не просто да говори, а да ми противоречи, беше тревожно. Всъщност целият ден се оказваше шантаво шибан: от паническото бягство на Мрачния странник сутринта, през тирадата на Винс за уредника на обяда — и сега това. Какво ставаше, в името на всичко мрачно и ужасно? Да не ми се беше разбалансираща аурата? Да не би луните на Юпитер да се бяха подредили срещу мен в Стрелец?

— Коуди — казах. С надеждата, че в гласа ми си е проличала някаква обида. — Няма да сънуваш кошмари заради това, нали?

— Той не сънува кошмари — каза Астор, все едно всички, които не бяха жестоко слабоумни, трябваше да го знаят. — Той изобщо не сънува.

— Хубаво е да го знам — казах, тъй като и аз самият почти никога не сънувам и по някаква причина ми се струваше важно да имам колкото може повече общо с Коуди. Но Рита не вярваше.

— Стига глупости, Астор — каза тя. — Разбира се, че Коуди сънува. Всички сънуват.

— Аз не — настоя Коуди. Сега не просто се опълчваше срещу двама ни, но и на практика биеше собствения си рекорд по разговорливост. И въпреки че нямах сърце, освен с циркулаторни цели, изпитах привързаност към него и исках да мина на негова страна.

— Радвам се за теб — казах. — Продължавай така. Сънищата се надценяват. Пречат да се напиш като хората.

— Наистина, Декстър — каза Рита, — не мисля, че трябва да окуражаваме това.

— Разбира се, че трябва — казах и намигнах на Коуди. — Той показва огън, кураж и въображение.

— Не — каза той и вече съвсем се удивих на словоизлиянията му.

— Не, разбира се — казах му и сниших глас. — Но трябва да казваме такива неща на майка ти, за да не се притеснява.

— За бога — каза Рита. — Отказвам се от вас. Тичайте да си играете навън, деца.

— Искаме да си играем с Декстър — нацупи се Астор.

— Ще дойда след малко — казах аз.

— Гледай да дойдеш — каза тя сърдито. Изчезнаха по коридора към задната врата и докато излизаха, аз си поех дълбоко дъх, доволен, че злостните и неоправдани атаки срещу мен засега са спрели. Разбира се, трябваше да се сетя, че не е така.

— Ела тук — каза Рита и ме поведе за ръка към дивана. — Винс се обади преди малко — каза, докато се намествахме на възглавниците.

— Така ли? — казах и през мен премина внезапна тръпка на опасност при мисълта какво може да е казал на Рита. — Какво каза?

Тя поклати глава.

— Беше много потаен. Каза да му се обадим веднага след като го обсъдим. И когато попитах какво ще обсъждаме, не ми каза. Каза само, че ти ще ми кажеш.

Едва се спрях от немислимия за разговорите гаф да повторя: „Така ли?“. В своя защита трябва да призная, че мозъкът ми се въртеше

не само от паническата мисъл, че трябва да избягам на някое сигурно местенце, но и от мисълта, че преди да избягам, трябва да намеря време да посетя Винс с малката си чанта с играчки. Но преди мислено да избира правилния нож, Рита продължи:

— Честно, Декстър, късметлия си, че имаш приятел като Винс. Той взема задълженията си на кум сериозно и има чудесен вкус.

— И чудесно скъп. — Може би все още се възстановявах от почти гафа, че едва не бях повторил „така ли“, но в мига, в който думите излязоха от устата ми, разбрах, че това е най-тъпото нещо, което бих могъл да кажа. И съвсем естествено Рита грейна като коледна елха.

— Наистина ли? — каза тя. — Е, сигурно. Все пак най-често нещата са свързани, нали. Обикновено наистина получаваш това, за което плащаш.

— Да, но въпросът е колко трябва да платиш.

— Колко за какво? — каза Рита — и ето. Бях в безизходица.

— Ами — казах, — Винс има щурата идея, че трябвало да наемем някакъв уредник на обеди от Саут Бийч, много скъп тип, който прави много събития за известни личности.

Рита плесна с ръце. Изглеждаше сияйно щастлива.

— О, Мани Борк ли? — извика. — Винс познава Мани Борк?

Разбира се, всичко беше свършено на мига, но Безстрашният Декстър не се предава без бой, независимо колко е слаб.

— Споменах ли, че е много скъп? — казах с надежда.

— О, Декстър, не може да се притесняваш за пари в такъв момент — каза тя.

— Мога. Притеснявам се.

— Не и ако имаме шанса да наемем Мани Борк — каза тя и в гласа ѝ имаше изненадващо твърда нотка, която не бях чувал преди, освен когато беше ядосана на Коуди и Астор.

— Да, Рита, но няма смисъл да харчим куп пари само за храната.

— Смисълът няма нищо общо — каза тя и признавам, че тук бях съгласен с нея. — Ако можем да наемем Мани Борк за храната на сватбата ни, трябва да сме луди да не го направим.

— Но... — казах и млъкнах, защото освен факта, че изглежда идиотско да плащаш цяло състояние за бисквити с цикория, изрисувани на ръка със сок от ревен и подредени във формата на

Дженифър Лопес, не можех да измисля друго възражение. Това не беше ли достатъчно?

Явно не беше.

— Декстър — каза тя, — колко пъти се жени човек? — И за мое щастие все още бях достатъчно нащрек, за да потисна подтика да кажа: „Поне два пъти в твоя случай“, което навярно беше доста мъдро.

Бързо смених курса, като се гмурнах право в тактиката, заучена от преструването, че съм човешко същество вече толкова години.

— Рита — казах, — важната част от сватбата е когато слагам пръстена на пръста ти. Не ми пука какво ще ядем след това.

— Колко мило — каза тя. — Значи нямаш нищо против да наемем Мани Борк?

За пореден път губех спор, без дори да знам на коя страна съм. Усетих сухота в устата — без съмнение причинена от факта, че устата ми бе зяпнала, докато мозъкът ми се мъчеше да измисли нещо умно, за да върне нещата на сушата.

Но беше твърде късно.

— Ще звънна на Винс — каза тя и ме целуна по бузата. — О, толкова е вълнуващо! Благодаря ти, Декстър.

Е, все пак бракът нали е пълен с компромиси?

7.

Съвсем естествено, Мани Борк живееше в Саут Бийч. Обитаваше последния етаж на една от новите многоетажни сгради, които изникват около Маями като гъби след проливен дъжд. Тази се издигаше на мястото на един пуст плаж, където някога Хари ни водеше с Дебс да търсим разни работи в пясъка в ранните съботни утрини. Намирахме стари спасителни пояси, загадъчни дървени отломки от някоя злощастна лодка, поплавъци от кошчета за омари, парчета рибарски мрежи и една вълнуваща сутрин едно крайно мъртво човешко тяло, което се носеше в прибоя. Това беше скъп спомен от детството ми и ми стана много неприятно, че някой е построил тази шибана лъскава кула на същото място.

На следващата сутрин в десет с Винс излязохме заедно от работа и отидохме с колата до ужасната нова сграда, която бе заела мястото на младежката ми радост. Качихме се с асансьора в мълчание; гледах как Винс нервничи и примигва. Защо беше нервен заради срещата с човек, който си вади хляба, като кълца черен дроб, не зная, но очевидно беше. По бузата му се търкулна капка пот и той преглътна конвулсивно, два пъти.

— Той прави обеда, Винс — казах му. — Не е опасен. Дори не може да ти вземе картата от библиотеката.

Винс ме погледна и отново преглътна.

— Има страшен характер — каза. — Понякога е много придирчив.

— Ами тогава — казах жизнерадостно — да намерим някой друг, по-разумен.

Той стисна зъби като човек, изправен пред разстрел, и поклати глава.

— Не — каза смело, — трябва да се справим с това. — И вратата на асансьора се отвори тъкмо на място. Той изправи рамене, кимна и каза: — Хайде.

Тръгнахме по коридора. Винс спря пред последната врата. Пое си дълбоко дъх, вдигна юмрук и след миг колебание потропа. След няколко секунди, през които не се случи нищо, ме погледна и примигна все още с ръка във въздуха.

— Може би... — каза.

Вратата се отвори.

— Здравей, Вик! — изчурулика съществото на вратата и Винс отвърна с изчервяване и изпелтечване.

— Аз само... здрасти. — После запристъпва от крак на крак и изломоти нещо, което звучеше като „Миии амии“ и направи крачка назад.

Представлението беше забележително и истински увлекателно и аз май не бях единственият, който му се наслаждаваше. Джуджето на вратата гледаше с усмивка, която подсказваше, че сигурно би му се понаправило да е сред публиката на всякакво човешко страдание, и остави Винс да се гъне още няколко дълги секунди, преди най-сетне да каже:

— Ами *влизайте* де!

Мани Борк, ако това действително беше той, а не някаква странна холограма от Междузвездни войни, се извисяваше на цели метър и шейсет от подметките на везаните си сребърни ботуши с токове до върха на боядисаната си в оранжево глава. Косата му беше къса с изключение на черния бретон, който бе разделен по средата на челото му като лястовича опашка и висеше над огромните му очила с обсипани с изкуствени диаманти рамки. Облечен беше в дълга яркочервена роба и явно нищо друго и тя се развя около него, когато той отстъпи от вратата, за да ни пусне да влезем, а после с малки бързи крачки отиде до огромния панорамен прозорец с изглед към морето.

— Елате тук да си побъбрим — каза, като заобиколи един пиедестал, на който имаше огромен предмет, подобен на гигантска топка котешко повръщано, потопено в пластмаса и напръскано с фосфоресциращи графити. Поведе ни към някаква стъклена маса до прозореца, около която имаше четири неща, вероятно столове, но човек лесно можеше да ги сбърка с бронзови камилски седла със заварени крачета.

— Сядайте — каза и махна широко с ръка и аз се настаних на столоподобното нещо най-близо до прозореца. Винс се поколеба за

момент, после седна до мен, а Мани скокна на стола точно срещу него. — Е — каза, — как си, Вик? Искаш ли кафенце? — И без да дочака отговор, обърна глава наляво и се провикна: — Едуардо!

До мен Винс си пое накъсано дъх, но преди да успее да направи нещо с него, Мани рязко се обърна и ме погледна.

— А ти трябва да си срамливият младоженец!

— Декстър Морган — представих се. — Но не съм особено срамлив.

— Е, Вик се справя достатъчно и за двамата — каза той. И както си му е редът, Винс услужливо стана толкова червен, колкото му позволяваше тенът му. Понеже все още бях повече от леко раздразнен, че съм подложен на това изпитание, реших да не му се притичам на помощ с някоя унищожителна забележка към Мани, нито дори да го поправам по въпроса за истинската идентичност на Винс като Винс, а не Вик. Сигурен бях, че му знае името и просто го тормози. И нямах нищо против — нека Винс се гърчи. Пада му се, че се обади на Рита през главата ми и ме вкара в това.

Едуардо се появи с поръчков сервиз за кафе „Фиестауеър“ в ярки цветове, подреден на чист пластмасов поднос. Беше як младеж, около два пъти по-едър от Мани, и изглежда също изгаряше от нетърпение да угоди на дребния трол. Остави пред Мани една жълта чаша, след което понечи да сложи синята пред Винс, но Мани го спря, като постави пръст на ръката му.

— Едуардо — каза с копринен глас и момчето замръзна. — Жълто? Не помним ли? Синята чаша е на Мани.

Едуардо направо се сгъна на две, докато даваше на заден ход, едва не изпусна подноса в бързината да махне оскърбителната жълта чаша и да я смени с подходящата синя.

— Благодаря, Едуардо — каза Мани и Едуардо спря за миг, явно за да види дали Мани наистина иска да каже това, или е направил още нещо не както трябва. Но Мани само го потупа по ръката и каза: — Сега сервирай на гостите ни, ако обичаш. — Едуардо кимна и обиколи масата.

Оказа се, че аз получих жълтата чаша, което не ми пречеше, макар че се питах дали това значи, че не ме харесват. След като наля кафето, Едуардо припна към кухнята и се върна с малка чиния, в която имаше пастелитос. И макар че всъщност не бяха с формата на задните

части Дженифър Лопес, като нищо можеха и да са. Приличаха на малки пълни с крем бодливи свинчета — тъмнокафяви бучки с наежени бодли, които или бяха от шоколад, или бяха взети от морска анемона. Средата беше открита и в нея се виждаше оранжево петно от нещо с вид на крем карамел, а върху всяко петно имаше мазка зелено, синьо или кафяво.

Едуардо постави чинията в средата на масата и известно време всички просто я гледахме. Мани сякаш им се любуваше, а Винс явно изпитваше някакво религиозно благоговение, тъй като преглътна още няколко пъти и издаде звук, който може би беше ахване. От своя страна, аз не бях сигурен дали трябва да ги ядем тия неща, или да ги използваме в някакъв странен кървав ацтекски ритуал, така че просто ги разглеждах и се надявах да открия някакво указание.

Накрая Винс ми го даде, като ахна:

— Господи!

Мани кимна.

— Прекрасни са, нали? Но са толкова старомодни — от миналата година. — Взе едно, със синичко отгоре, и го загледа със сдържана привързаност. — Цветовата гама наистина се изгърка, а и онзи ужасен хотел до Индиан Крийк започна да ги копира. И все пак... — Сви рамене и го лапна. С радост видях, че не му причини силен кръвоизлив. — Човек се привързва към малките си номерца. — Обърна се към Едуардо и му намигна. — Може би понякога се привързва малко прекалено. — Едуардо пребледня и избяга в кухнята, а Мани се обърна към нас с широка крокодилска усмивка. — Опитайте.

— Страх ме е да ги ухапя — каза Винс. — Толкова са съвършени.

— А мен ме е страх, че и те могат да ме ухапят — казах аз.

Мани показа няколко дузини зъби.

— Ако можех да ги науча на това — каза той, — никога нямаше да съм самотен. — Побутна чинията към мен и добави: — Давай.

— Тези ли ще сервира на сватбата ми? — попитах, понеже си мислех, че вероятно все някой трябва да открие някаква цел във всичко това.

Винс здравата ме сръчка с лакът, но явно беше прекалено късно. Очите на Мани се бяха свили до малки цепки, макар че

впечатляващите му изкуствени зъби все още бяха на показ.

— Аз не сервирам — каза. — Аз представям. И представям каквото аз реша, че е най-добре.

— Не би ли трябвало да имам някаква предварителна представа какво може да е представеното? — попитах. — Все пак, да предположим, че булката е алергична към желе от рукола със сос усаби?

Мани стисна юмруци толкова силно, че чух как кокалчетата му изпукаха. За миг ме прониза тръпка на надежда, че може би съм се отървал от уредника на обеди с остроумието си. Но Мани се успокои и се разсмя.

— Приятелят ти ми харесва, Вик. Много е смел.

Винс удостои и двама ни с усмивка и отново започна да диша, а Мани взе да драска нещо в някакъв тefтер и се получи така, че великият Мани Борк се съгласи да направи храната за сватбата ми на специална цена с намаление за само 250 долара на куверт.

Стори ми се малко скъпичко. Но в края на краищата бях изрично инструктиран да не се тревожа за парите. Сигурен бях, че Рита ще намери начин да се справи, може би като покани само двама-трима души. При всяко положение нямах много време да се тревожа за простите финанси, понеже почти в същия миг телефонът ми поде веселата си погребална мелодийка и когато вдигнах, чух Дебора да казва, без дори да се опита да отговори на ведрото ми „ало“:

— Трябваш ми веднага.

— Страшно съм зает с едни много важни канапета — отвърнах.
— Можеш ли да ми заемеш двайсетина хиляди долара?

Тя издаде гърлен звук и каза:

— Нямам време за простотии, Декстър. Двайсет и четирите часа започват след дващсет минути и ми трябваш на място. — В Убийства беше обичайно да се свикват всички, заети по даден случай, дващсет и четири часа след започването на работата, за да се уверят, че всичко е организирано и съгласувано. И Дебс явно мислеше, че аз имам някаква тънка догадка — много мило наистина, но невярно. Изглежда, Мрачният странник все още беше в почивка и не мислех, че ярката светлина на проникновението ще ме облее в скоро време.

— Дебс, наистина нямам никакви идеи по въпроса.

— Просто си домъкни задника тук — каза тя и затвори.

8.

Трафикът по шосе 836 беше задръстен половин миля след като шосе 395 от Маями Бийч се вливаше в него. Пълзяхме сантиметър по сантиметър между изходите, докато не видяхме проблема: на магистралата се беше изсипал камион с дини. Край пътя имаше двайсетсантиметрова ивица червено-зелена каша, тук-там с по някоя кола в различен стадий на разрушение. По аварийното мина линейка, следвана от процесия коли, шофирани от хора твърде важни, че да чакат в задръстването. По цялото платно звучаха клаксони, хора крещяха и размахваха юмруци, а някъде напред чух единичен изстрел. Хубаво е да се върнеш към нормалния живот.

Когато си пробихме път през задръстването, бяхме изгубили петнайсет минути и ни отне още петнайсет да стигнем до работата. Возихме се в асансьора до втория етаж в мълчание, но когато вратата се плъзна и излязохме, Винс ме спря и каза:

— Постъпваш правилно.

— Да — казах. — Но ако не побързам, Дебора ще ме убие.

Той ме сграбчи за ръката.

— Говоря за Мани. Работата му много ще ти хареса. Наистина ще видиш разликата.

Вече знаех, че наистина ще видя разлика в банковата си сметка, но за сметка на това все още не виждах смисъла. Наистина ли всички щяха да се забавляват повече, ако им сервираш поредица очевидно извънземни неща с неясно предназначение и произход вместо студени мезета? Много неща не разбирам в човешките същества, но това май наистина беше черешката на тортата — ако допуснем, че щяхме изобщо да имаме торта, което, по мое мнение, съвсем не беше сигурно.

Едно разбирах съвсем добре обаче и то беше отношението на Дебора към точността. Беше го наследила от баща ни, а той казваше, че закъснението е неуважение и няма извинение за него. Така че се отскубнах от пръстите на Винс и му стиснах ръката.

— Сигурен съм, че всички ще останем много доволни от храната — каза.

Той не ми пускаше ръката.

— Не е само това — каза ми.

— Винс...

— Така правиш заявление какъв ще е остатъкът от живота ти — каза той. — Наистина добро заявление, че съвместният ви живот с Рита...

— Ако не тръгна, животът ми е в опасност, Винс — каза аз.

— Много се радвам — каза той и беше толкова изнервящо да го видя да показва автентична наглед емоция, че в бягството ми по коридора към залата за конференции наистина имаше малко паника.

Залата беше пълна, понеже случаят бе станал доста известен след истеричните новинарски истории от предната вечер за две млади жени, открити изгорени и обезглавени. Дебора ме изгледа свирепо, когато се вмъкнах вътре и заставах до вратата, а аз я дарих с надявам се обезоръжаваща усмивка. Тя прекъсна говорещия — един от патрулните, които първи бяха отишли на местопрестъплението, — и каза:

— Добре. Знаем, че няма да открием главите на местопрестъплението.

Мислех си, че закъснялото ми влизане и злобният поглед, който ми хвърли Дебора, със сигурност ще спечелят наградата за Най-драматична поява, но ужасно грешах.

— Хайде, хора — каза сержант Сестра ми. — Дайте някакви идеи.

— Можем да претърсим езерото — каза Камила Фиг. Беше трийсет и пет годишна смотанячка от лабораторията, която обикновено си мълчеше и беше доста изненадващо да я чуеш да говори. Явно някои хора я предпочитаха така, защото едно мършаво напрегнато ченге, казваше се Кorigан, веднага ѝ се нахвърли.

— Глупости — каза Кorigан. — Главите плават.

— Не плават, те са солидна кост — настоя Камила.

— Някои — каза Кorigан и се захили.

Дебора се намръщи. Явно се канеше да се намеси с една-две авторитетни думи, но я спря някакъв звук откъм коридора.

ТУП.

Не много силно, но някак си привлече цялото внимание в стаята.
ТУП.

По-близо, малко по-силно, приближаваше се към нас буквално като нещо от нискобюджетен филм на ужасите...

ТУП.

По някаква причина, която не можех и да се надявам да обясня, всички в стаята сякаш бяха притаили дъх и бавно се обърнаха към вратата. И дори само защото исках да се впиша, когато започнах да се обръщам, за да погледна в коридора, бях възпрян от възможно най-малкото гъделичкане, само намек за потрепване, така че затворих очи и се заслушах. „Ей?“ — казах наум и след съвсем кратка пауза се чу тих леко колеблив звук, почти като прочистване на умствено гърло, а после...

Някой в стаята ахна:

— Боже Господи! — Ахна с благоговееен ужас, ужас, който винаги гарантирано възбужда интереса ми, и малкият не съвсем звук вътре в мен измърка тихо и затихна. Отворих очи.

Мога само да кажа, че бях толкова щастлив да почувствам как Странникът се надига на тъмната задна седалка, че за миг се бях изключил от всичко около мен. Това винаги е опасно залитане, особено за изкуствени човеци като мен, и когато отворих очи, за пореден път разбрах защо — със зашеметяващ удар.

Наистина беше нискобюджетен филм на ужасите, „Нощта на живите мъртъвци“, но от плът и кръв, и изобщо не беше филм, защото на прага, вдясно от мен, стоеше и ме гледаше един човек, който наистина би следвало да е мъртъв.

Сержант Доукс.

Доукс никога не ме беше харесвал. Май беше единственото ченге от цялата полиция, което подозираше, че е възможно да съм това, което всъщност бях. Винаги си бях мислил, че той може да види под маскировката ми, защото някак си самият той е същият хладнокръвен убиец. Беше се опитал и не беше успял да докаже, че съм виновен за какво ли не, а пък този неуспех не успя да спечели моята любов.

Последния път, когато бях видял Доукс, санитарите го товареха в линейката. Беше в несвяст, донякъде в резултат на шока и болката от отстраняването на езика, краката и ръцете му от един много талантлив хирург аматьор, който смяташе, че Доукс е постъпил несправедливо с

него. Е, вярно беше, че нежно бях насърчил онова с доктора на свободна практика, но преди това поне бях имал любезността да убедя Доукс да следва плана, за да хване нечовешкия звяр. И освен това почти бях спасил Доукс със значителен риск за собствените ми скъпоценни и незаменими живот и крайници. Не бях изпълнил точно смелото и своевременно спасяване, на което съм сигурен, че Доукс се беше надявал, но се бях опитал и наистина не бях виновен, че когато го откараха, той беше повече мъртъв, отколкото жив.

Така че не ми се струваше прекалено да искам капчица признателност за голямата опасност, на която се бях изложил заради него. Не исках цветя нито медал, нито дори кутия бонбони, а може би нещо от рода на сърдечно потупване по гърба и тихо промълвено: „Благодаря, стари приятелю“. Разбира се, той щеше да има известни проблеми с членоразделното промълвяване без език, а потупването по рамото с една от новите му метални ръце можеше да е болезнено, но поне можеше да опита. Толкова много ли исках?

Явно да. Доукс ме гледаше втренчено, все едно беше най-изгладнялото куче на света, а аз бях последната останала пържола. Преди си мислех, че ме гледа с достатъчно отрова, която да капичне целия списък със застрашени животински видове. Но това се оказа нежен смях на къдрокосо детенце в слънчев ден в сравнение с начина, по който ме гледаше сега. И аз знаех какво бе накарало Мрачния странник да си прочисти гърлото — миризмата на познат хищник. Усетих бавното разгъване на вътрешни криле, които се завръщаха към пълноценния ревящ живот и се надигаха пред предизвикателството в очите на Доукс. И зад тези тъмни очи неговото вътрешно чудовище ръмжеше и фучеше срещу моето. Останахме така дълго — отвън просто се гледахме втренчено, но отвътре две хищни сенки крещяха пронизително предизвикателства.

Някой говореше, но светът се беше стеснил само до мен и Доукс и двете тъмни сенки в нас, които зовяха на бой, и нито аз, нито той чу и дума, а само дразнещо жужене на заден фон.

Накрая гласът на Дебора прорязва мъглата.

— Сержант Доукс — каза тя някак твърдо. Доукс най-сетне се обърна към нея и магията се развали. И леко самодоволен от мощта — радост и блаженство! — на Странника, както и от дребната победа, че Доукс пръв извърна поглед, аз се слях с тапетите на стената, отстъпих

крачка назад, за да огледам останките на някога могъщото си възмездие.

Сержант Доукс все още държеше рекорда по вдигане на тежести от лежанка, но май скоро нямаше да защити постижението си. Беше измършавял и с изключение на огъня, който тлееше в очите му, изглеждаше почти слаб. Стоеше сковано на протезите на двата си крака, ръцете му висяха покрай тялото, от двете му китки стърчаха някакви сребристи лъскави неща, подобни на сложни клещи.

Чувах дишането на другите в стаята, но освен това нямаше друг звук. Всички просто зяпаха нещото, което някога беше Доукс, а той зяпаше Дебора, която облиза устни — явно се мъчеше да измисли нещо смислено — и най-сетне каза:

— Сядай, Доукс. Ъъ. Да те въведа в случая?

Доукс я изгледа. После се обърна тромаво, погледна ме гневно и изтропа от стаята, странните му отмерени стъпки отекнаха по коридора и после затихнаха.

Като цяло ченгетата не обичат да показват, че са впечатлени или сплашени, така че минаха няколко секунди, преди някой да се осмели да издаде каквато и да е нежелана емоция. Съвсем естествено тъкмо Дебора накрая наруши неестествената тишина.

— Добре — каза тя и изведнъж всички взеха да се покашлят и се размърдаха на столовете си.

— Добре — повтори тя, — та значи няма да намерим главите на местопрестъплението.

— Главите не плуват — презрително настоя Камила Фиг и се върнахме там, където бяхме преди внезапната полупоява на сержант Доукс. Всички продължиха да жужат още десетина минути, неуморно борейки се с престъпността, като спореха кой трябва да попълни документите, когато грубо бяха прекъснати още веднъж от отварянето на вратата до мен.

— Съжалявам за прекъсването — каза капитан Матюс. — Имам... наистина страхотни новини, струва ми се. — Огледа стаята със свъсени вежди и дори аз можех да му кажа, че това не е подходящата физиономия за човек със страхотни новини. — Ами... ъъ, сержант Доукс се върна и той е... важно е да разберете, че той е лошо... ъъ... пострадал. Има само две години до пълна пенсия, така

че адвокатите... предвид обстоятелствата решихме, че... — Гласът му заглъхна и той огледа стаята. — Да не би някой вече да ви е казал?

— Сержант Доукс току-що беше тук — каза Дебора.

— О — каза Матюс, — ами тогава... — Сви рамене. — Добре. Хубаво. Оставям ви да продължавате със срещата. Нещо да докладвате?

— Все още няма същински напредък, капитане — каза Дебора.

— Е, сигурен съм, че ще пооправите нещата за пред пресата — искам да кажа, навреме.

— Да, сър — каза тя.

— Добре тогава — повтори той, огледа стаята още веднъж, изправи рамене и излезе.

— Главите плават — каза някой и в стаята премина тих кикот.

— За бога — каза Дебора. — Може ли да се съсредоточим? Имаме два трупа.

„И ще има още“, помислих си, а Мрачният странник леко потрепери, все едно храбро се опитваше да не избяга, но това беше всичко и аз повече не се замислих.

9.

Аз не сънувам. Сигурен съм, че в някакъв момент по време на нормалния ми сън трябва да има образи и безсмислени откъси, които да преминават през подсъзнанието ми. Чувал съм, че се случвало на всички. Но май никога не помня сънищата си, ако изобщо сънувам, което съм чувал, че не се случвало на никого. Така че приемам, че не сънувам.

И затова беше нещо като шок да се озова посред нощ сгушен в обятията на Рита, да крещя нещо, което не мога да чуя добре — само ехото от собствения ми задавен глас се връщаше към мен през мекия като памук мрак, хладната ръка на Рита беше на челото ми, а гласът ѝ шепнеше:

— Тук съм, миличък, няма да те оставя.

— Благодаря — казах пресипнало. Покашлях се и седнах.

— Сънуваше кошмар — каза тя.

— Наистина ли? Какъв? — Все още не помнех нищо, освен виковете си и някакво смътно усещане за опасност, което се натрупваше в мен и само в мен.

— Не знам — каза Рита. — Викаше: „Върни се! Не ме оставяй“.

— Тя се покашля. — Декстър, знам, че си малко стресиран заради сватбата...

— Не съм — казах.

— Но искам да ти кажа нещо. Никога няма да те оставя. — Посегна към ръката ми. — Това завинаги е с мен, юначе. Няма да те пусна. — Легна на една страна и сложи глава на рамото ми. — Успокой се. Никога няма да те оставя, Декстър.

Макар да нямам опит със сънищата, бях съвсем сигурен, че подсъзнанието ми не се притеснява особено, че Рита ще ме изостави. Искам да кажа, че не ми беше хрумвало, че ще го направи, което всъщност изобщо не беше белег за доверие от моя страна. Просто не се бях замислял по въпроса. Като начало наистина нямах представа

защо иска да е с мен, така че всяко хипотетично напускане беше също толкова загадъчно.

Не, това беше подсъзнанието ми. Ако то викаше от болка пред опасността да бъде напуснато, много добре знаех какво се бои да не загуби — Мрачния странник. Скъпият ми приятел, вечния ми спътник в пътуването ми през страданията и острите удоволствия на живота. Това беше страхът зад съня: да изгубя нещото, което беше такава част от мен, че всъщност ме определяше за цял живот.

Когато се беше сврял в убежището си на местопрестъплението в университета, това явно ме беше разтърсило силно, повече, отколкото бях осъзнал тогава. Внезапната и много страховита поява на 65% от сержант Доукс носеше усещането за опасност, а останалото беше лесно. Подсъзнанието ми се беше включило и беше стъкмило сън по темата. Съвсем ясно — като по учебник по психология, нищо тревожно.

Тогава защо продължавах да се тревожа?

Защото преди Странникът дори не беше трепвал и аз все още не знаех защо бе решил да го направи сега. Права ли беше Рита за стреса от приближаващата сватба? Или в двете обезглавени тела до университетското езеро наистина имаше нещо, което просто бе подплашило Тъмната и тя бе избягала от мен?

Не знаех и понеже изглеждаше, че идеите на Рита да ме утеша започват да приемат по-активен обрат, май не се очертаваше скоро да разбере.

— Ела, бебчо — прошепна Рита.

А няма къде да бягаш в легло Персон и половина, нали?

На сутринта Дебора направо се беше побъркала заради липсващите глави на двата трупа. До пресата някак си беше стигнала информация, че отделът търси две изгубени глави. Все пак бяхме в Маями и наистина бих си помислил, че една липсваща глава би довела до по-малко репортажи от задръстване по I-95, но нещо във факта, че главите бяха две и че очевидно принадлежаха на млади жени, създаваше доста вълнение. Капитан Матюс знаеше стойността на това да те споменават в пресата, но дори на него не му харесваше истеричната нотка, която се прикачи към тази история.

Така че всички ни натискаха отгоре — капитанът натискаше Дебора, която не загуби време да го предаде надолу, тоест на нас. Винс Масуока беше убеден, че може да даде на Дебора ключа за ситуацията, като открие коя необичайна религиозна секта е отговорна. Това го накара да пъхне глава в офиса ми сутринта — без никакво предупреждение, — да ме дари с най-добрата си фалшива усмивка и да каже твърдо и отчетливо, малко на срички:

— Кондомбле.

— Как не те е срам? — казах. — Не му е времето за такъв език.

— Ха — каза той с ужасния си изкуствен смях. — Но съм сигурен, че е. Кондомбле е като сантерия, но е бразилско.

— Винс, нямам причини да се съмнявам в думите ти. Въпросът ми е за какво говориш, по дяволите?

Той направи две крачки в стаята, някак си подскачаше, все едно тялото му искаше да отлети и той едва го удържаше.

— В някои от ритуалите си използват животински глави — заяви гордо. — Видях го в интернет.

— Сериозно? — попитах. — А в интернет пише ли, че това бразилско чудо пече човеци, реже им главите и слага на мястото им керамични бичи глави?

Винс лекичко посърна.

— Не — призна и вдигна вежди с надежда. — Но използват животни.

— Как ги използват, Винс?

— Ами — почна той и огледа малката ми стая, вероятно за нова насока на разговора. — Понякога те, нали разбираш, принасят части като жертва на боговете, а останалото изяждат.

— Винс, да не би да намекваш, че някой е изял липсващите глави?

— Не — каза той и се нацупи почти както биха се нацупили Коуди и Астор. — Но е възможно.

— Би било доста хрупкаво, нали?

— Добре де — каза той, вече страхотно се цупеше. — Просто се опитвам да помогна. — И излезе без дори намек за изкуствена усмивка.

Но хаосът тепърва започваше. Както показваше нежеланото ми пътуване в сънищата, бях под достатъчно напрежение и без

беснеещата ми сестра. Но след броени минути малкият ми оазис на покой отново беше пръснат на парчета, този път от Дебора, която дофуча в офиса ми, все едно я гонеха пчели убийци.

— Тръгвай — изръмжа ми.

— Къде? — попитах, съвсем резонен въпрос според мен, но все едно я бях помолил да си обръсне косата и да си боядиса главата синя.

— Тръгвай веднага! — каза тя, така че станах и я последвах и се качихме в колата ѝ на паркинга.

— Кълна се в бог — пенеше се тя, докато набиваше колата си в трафика, — никога не съм виждала Матюс толкова вбесен. И сега аз съм виновна! — Прасна клаксона, за да подчертае думите си, и се мушна пред някакъв ван с надпис „Социален патронаж Палмвю“ отстрани. — И всичко, защото някой нещастник е издрънкал за главите на вестниците.

— Ами, Дебс — казах с цялото разумно успокоение, което успях да събера, — сигурен съм, че главите ще се намерят.

— Много си прав — каза тя и се размина на косъм с някакъв дебелак на колело с огромни дисаги, пълни със стар метал. — Защото ще открия от кой култ е тоя кучи син и ще го закова.

Спрях се наред утешението. Явно скъпата ми малоумна сестричка също като Винс се беше вкопчила в идеята, че като намери подходящата алтернативна религия, ще получи убицеца.

— Добре — казах. — И къде смяташ да го търсиш?

Тя плъзна колата по Бискейн Булевард, спря на някакъв паркинг и слезе, без да отговори. Така че аз търпеливо я последвах в Центъра за вътрешно усъвършенстване, светилище за всички прекрасно полезни неща, в които има думи като „холистичен“, „билков“ или „аура“.

Центърът беше малка запусната постройка в район на Бискейн Булевард, който вероятно по силата на някакъв договор бе запазена територия за проститутки и наркодилъри. На витрината на магазина имаше огромни решетки, както и на вратата, която беше заключена. Дебора заблъска по нея и след малко тя издаде дразнещо бръмчене. Дебора я натисна и накрая вратата щракна и се отвори.

Влязохме. Заля ме задушлив облак гадно сладникав тамян и усетих, че вътрешното ми усъвършенстване е започнало с пълен ремонт на дробовете ми. Едва виждах през дима някакъв голям жълт транспарант на едната стена, на който пишеше „Всички сме едно“. Не

пишеше едно какво. Звучеше нежна музика — звуци на човек, който се бори със свръхдоза успокоителни, като от време на време дрънка с поне няколко звънчета. Някъде ромолеше водопад и съм сигурен, че ако имах дух, той щеше да се извиси, но понеже нямах, всичко ми се стори малко дразнещо.

Но разбира се, не бяхме дошли за удоволствие нито дори за вътрешно усъвършенстване. А сержант Сестра ми, естествено, винаги беше строго професионална. Отиде с решителна стъпка до тезгяха, където стоеше жена на средна възраст с дълга шарена рокля, сякаш ушита от стара опаковъчна хартия. Прошарената ѝ коса стърчеше в някаква безредна бъркотия, а самата жена се мръщеше. Разбира се, можеше да е блажено мръщене вследствие на просветление.

— С какво мога да ви помогна? — каза тя със стържещ глас, който сякаш подсказваше, че на нас вече не може да ни се помогне.

Дебора вдигна значката си. Преди да успее да отвори уста, жената се пресегна и я изскубна от ръката ѝ.

— Добре, сержант Морган — каза жената и метна значката на тезгяха. — Изглежда истинска.

— Не можехте ли просто да прочетете аурата ѝ и да го разберете? — обадох се.

Изглежда, и двете не бяха готови да оценят подобаващо забележката ми, така че свих рамене и заслушах как Дебора започна изтощителния си разпит.

— Бих искала да ви задам няколко въпроса, ако обичате — каза Дебора и се наведе да си вземе значката.

— За какво? — попита жената. Намръщи се още повече и Дебора ѝ се намръщи в отговор, и всичко заприлича на някое мило старомодно уестърнско състезание по мръщене, при което победителката щеше да получи лечение с ботокс, за да замрази лицето си в постоянно навъсена гримаса.

— Станаха убийства — каза Дебора и жената вдигна рамене и попита:

— К'во общо имам аз с това?

Възхитих се на начина ѝ на мислене, но все пак трябваше от време на време да играя за своя отбор.

— Защото всички сме едно — казах. — Това е основата на цялата полицейска работа.

Тя бързо обърна намръщената си физиономия към мен и примига по много агресивен начин.

— Ти пък кой си? — попита. — Дай си значката!

— Аз съм й подкреплението — казах. — В случай че я нападне лоша карма.

Жената изсумтя, но поне не ме застреля.

— Ченгетата в тоя град са *плувнали* в лоша карма. Бях на срещата на зоната за свободна търговия на Американците и ви знам колко струвате.

— Може — каза Дебора. — Но другата страна е още по-лоша, така че може ли просто да отговорите на няколко въпроса?

Жената отново погледна Дебора, без да спира да се мръщи, и сви рамене.

— Ми добре — каза. — Но не виждам как мога да ви помогна. И ще се обадя на адвоката си, ако вземете да биете нанякъде.

— Добре — каза Дебора. — Търсим следа към човек, който може да е свързан с местна алтернативна религиозна група, която си пада по бикове.

За момент си помислих, че жената се кани да се усмихне, но тя се овладя навреме.

— Бикове? Господи, че кой не си пада по бикове? Чак до Шумер, Крит, всички места от старата люлка на цивилизацията. Много хора са ги почитали. Все пак — освен огромните си членове — те са много силни.

Ако смяташе, че ще смути Дебора, значи не знаеше толкова за ченгетата в Маями, колкото си мислеше. На сестра ми дори окото й не трепна.

— Знаете ли за някоя определена група, която може да е местна?

— Не — каза жената. — К'ва група?

— Кондомбле? — казах, за миг благодарен на Винс за думичката.
— Пало майомбе или дори уика?

— А, испанските работи. За тях трябва да идете при Елегуа на Осма улица. Не знам за тях. Продаваме разни работи на уика, но няма да ви кажа нищо без заповед. Както и да е, те не се занимават с бикове.
— Изсумтя сърдито. — Само стоят голи из блатата и чакат да им дойде силата.

— Има ли други? — не се отказваше Дебора.

Жената поклати глава.

— Не знам. Все пак знам за повечето групи в града, но не се сещам за нищо такова. — Вдигна рамене. — Може би друидите. Скоро имат някакво пролетно събитие. Те са правели човешки жертвоприношения.

Дебора се намръщи още повече.

— Кога?

Този път жената наистина се усмихна, съвсем малко, с едното ъгълче на устата.

— Преди две хиляди години. Малко си закъсняла, Шерлок.

— Сещате ли се за още нещо, което може да ни е от полза? — попита Дебора.

Жената поклати глава.

— За какво да ви е от полза? Може да е някой луд, който е чел Алистър Кроули и живее в краеферма. Откъде да знам?

Дебора я изгледа за миг, сякаш опитваше да прецени дали е достатъчно дръзка, че да я арестува, но явно реши, че не е.

— Благодаря за отделеното време — каза и подхвърли визитката си на тезгяха. — Ако се сетите за нещо, моля ви, обадете се.

— Ясно де — каза жената, без дори да погледне картичката. Дебора я изгледа свирепо още миг и излее. Жената впери поглед в мен и аз се усмигнах.

— Наистина обичам зеленчуци — казах. После направих знака на мира с пръсти и излязох след сестра си.

— Тъпа идея — каза Дебора, докато с бърза крачка се връщахме към колата.

— Е, не бих казал — казах. И си беше така, не бих го казал. Разбира се, идеята наистина беше тъпа, но ако го кажех, щях да си докарам злобен удар с юмрук по ръката от Дебора. — Ако не друго, поне елиминирахме няколко вероятности.

— Да бе — каза тя кисело. — Знаем, че вероятно не са били шайка голи педали, освен ако не са го направили преди две хиляди години.

Имаше право, но аз смятам за мое задължение да помагам на хората около мен да запазят положителна нагласа.

— Пак е напредък — казах. — Ще ходим ли и до Осма улица? Ще ти превеждам. — Въпреки че е родом от Маями, Дебс по някаква

прищявка бе настояла да учи френски в училище и едва успяваше да си поръча обяд на испански.

Тя поклати глава.

— Загуба на време. Ще кажа на Анхел да поразпита, но доникъде няма да стигнем.

И беше права. Анхел се върна късно следобед с много хубава свещ, на която имаше молитва към свети Юда на испански, но освен това пътуването му до Осма улица беше загуба на време, точно както бе предсказала Дебора.

Нямахме нищо, освен два трупа без глави и много лошо предчувствие.

Това щеше да се промени.

10.

Следващият ден премина без събития и не се доближихме до нищо за двете убийства в университета. И понеже животът е изкривена и гротескна работа, Дебора стовари вината за липсата ни на напредък върху мен. Все така беше убедена, че имам специални магически сили и съм ги използвал, за да надникна право в мрачното сърце на убийствата, и сега крия от нея жизненоважна информация по дребнави лични причини.

Много ласкателно, но напълно невярно. Единственото проникновение, което имах по случая, беше, че нещо в него беше изплашило Мрачния странник и че не искам това да се повтаря. Реших да стоя настрана от случая и след като в него нямаше почти никаква работа с кръв, това би следвало да е лесно в някоя логична и добре подредена вселена.

Но уви, ние не живеем на такова място. Вселената ни се управлява от случаен каприз, населена е от хора, които се присмиват на логиката. В момента техен водач беше сестра ми. Късно на следващата сутрин тя ме сгази в малкия ми офис и ме завлече на обяд с гаджето си Кайл Чътски. Нямах възражение срещу Чътски, като се изключи вечното му държане, че знае истина от последна инстанция. Освен това той беше също толкова приятен и дружелюбен, колкото всеки хладнокръвен убиец, и би било лицемерие от моя страна да имам възражение срещу него на тази основа. Но тъй като Кайл, изглежда, правеше сестра ми щастлива, не възразявах срещу него и на никаква друга основа.

Така че отидохме на обяд, понеже на първо място тя ми беше сестра, а на второ, мощната машина на тялото ми се нуждае от почти постоянен приток на гориво.

Горивото, за което най-често копнее, е сандвич *medianoche*, обикновено с гарнитура от пържени *platanos* и млечен шейк от *mameu*. Не знам защо тази проста обилна храна свири толкова трансцендентен акорд по струните на съществуването ми, но няма друга като нея. Добре

пригответена, тя ме довежда толкова близо до екстаза, колкото е възможно. И никой не я приготвя толкова добре, колкото в Кафе Релампаго, ресторантче с витрина недалеч от полицейското управление, където семейство Морган хапваха от незапомнени времена. Беше толкова вкусно, че дори вечно киселата Дебора не можеше да го развали.

— По дяволите! — каза тя с пълна със сандвич уста. Определено не беше нов израз от нейна страна, но тя го каза така ожесточено, че ме опръска с трохи. Отпих от отличното си *batido de mateu* и зачаках да разшири разсъждението си, но вместо това тя просто повтори:

— По дяволите!

— Отново прикриваш чувствата си — казах аз. — Но понеже съм ти брат, виждам, че нещо те тормози.

Чътски изпръхтя; тъкмо режеше кубинския си стек.

— А стига бе! — Канеше се да добави нещо, но вилицата, стисната в протезата на лявата му ръка, се плъзна встрани. — По дяволите! — каза той и осъзнах, че двамата имат много повече общи неща, отколкото си мислех. Дебора се наведе към него и му помогна да изправи вилицата. — Благодаря — каза той и налапа голяма хапка от добре начуканото месо.

— Видя ли? — казах ведро. — Трябва ти само нещо, което да те отвлече от мислите за собствените ти проблеми.

Седяхме на маса, на която сигурно бяхме яли сто пъти. Но Дебора рядко се вълнуваше от сантименталности. Прасна очукания плот на масата толкова силно, че захарницата подскочи.

— Искам да разбера кой е говорил с тоя задник Рик Сангре! — Сангре беше местният телевизионен репортер, който смяташе, че колкото по-кървава е една история, толкова по-жизненоважно е хората да имат свободни медии, които да ги снабдяват с колкото се може повече отвратителни подробности. От тона на Дебора се подразбираше, че тя явно е убедена, че Рик е новият ми най-добър приятел.

— Е, не съм аз — казах. — И не смятам, че е бил Доукс.

— Ох! — каза Чътски.

— И — каза тя — искам да намеря тия шибани глави!

— И те не са у мен — казах. — Пита ли в бюро загубени вещи?

— Знаеш нещо, Декстър — каза тя. — Хайде де, защо го криеш от мен?

Чътски вдигна очи и преглътна.

— Защо той ще знае нещо, което ти не знаеш? — попита. — Много кървави пръски ли имаше?

— Никакви — казах. — Труповете бяха препечени, спретнати и сухи.

Чътски кимна и успя да загребе малко ориз и боб с вилицата.

— Ти си ненормално копеле.

— По-лош е — каза Дебора. — Той крие нещо.

— О — каза Чътски с пълна уста. — Пак ли любителското съставяне на профили? — Това беше дребна измислица — бяхме му казали, че хобито ми всъщност е аналитично, а не практическо.

— Да — каза Дебора. — И не иска да ми каже какво е разбрал.

— Може да ти е трудно да повярваш, сестричке, но нищо не знам за това. Просто... — Свих рамене, но тя вече се бе хванала за думата.

— Какво! Хайде де, моля ти се!

Отново се поколебах. Нямах как да ѝ кажа, че Мрачният странник беше реагирал на тези убийства по съвсем нов и напълно неподозирани начин.

— Просто имам някакво предчувствие — казах. — Нещо не е съвсем наред с този случай.

Тя изсумтя.

— Два изгорени обезглавени трупа и той казва, че нещо не било съвсем наред. Ти нали уж беше умен?

Отхапах от сандвича, докато Дебора пилееше безценното си време за мръщене.

— Идентифицирахте ли телата?

— Стига бе, Декстър. Няма глави, така че нямаме зъболекарски картони. Телата са изгорени, така че няма отпечатъци. Мамка му, дори не знаем какви са им били косите. Какво искаш от мене?

— Може би мога да помогна — каза Чътски. Боцна си парче пържен maduras и го лапна. — Имам няколко източника, на които да звънна.

— Не ми трябва помощта ти — каза тя и той вдигна рамене и каза:

— Приемаш обаче помощта на Декстър.

— Това е друго.

— Как така е друго? — попита той и въпросът ми се стори уместен.

— Защото той ми *помага* — каза тя. — А ти искаш да разрешиш случай вместо мен.

Впериха погледи един в друг и известно време не казаха нищо. Бях ги виждал да го правят и преди и това злоещо ми напомняше за невербалните разговори между Коуди и Астор. Хубаво беше, че ги виждам така сплотени като двойка, макар че това ми напомняше, че си имам своя сватба, за която да се тревожа, допълнена с явно ненормален уредник на храната от висока класа. За щастие точно преди да заскърцам със зъби, Дебс наруши злоещото мълчание:

— Не искам да съм от жените, които имат нужда от помощ.

— Но аз мога да ти набавя информация, каквато не можеш да получиш — каза той и сложи здравата си ръка на рамото ѝ.

— Каква например? — попитах го. Ще си призная, че известно време любопитствах какъв е Чътски или какъв е бил преди неочакваните ампутации. Знаех, че е работил за някаква правителствена агенция, която наричаше ДПА, но все още не знаех какво означава това съкращение.

Той услужливо се обърна към мен.

— Имам приятели и източници на много места. Нещо подобно може да е оставило дيريا и другаде, а аз мога да поразпитам и да разбера.

— Да се обадиш на приятелчетата си в ДПА ли?

Той се усмихна.

— Нещо такова.

— За бога, Декстър — каза Дебора. — ДПА значи Друга правителствена агенция. Няма такава агенция, това е професионална шега.

— Радвам се, че вече минавам за професионалист — казах. — И ти все още имаш достъп до файловете им?

Той вдигна рамене.

— Технически съм в отпуск по болест.

— Отпуск от какво? — попитах.

Той ме дари с механична усмивка.

— Не ти трябва да знаеш. Въпросът е, че още не са решили дали ставам за нещо. — Погледна вилицата, стисната в металните му пръсти, и завъртя ръка, за да види как се мести. — Мамка му!

И понеже усетих, че настъпва поредният неловък момент, направих каквото можах, за да върна нещата на дружеска основа.

— Не намерихте ли нещо в пещта? — попитах. — Някакви бижута или нещо подобно?

— Какви ги плещиш? — попита Дебора.

— Пещта — казах. — Където са изгорили телата.

— Ти слушаш ли ме изобщо? Не знаем къде са били изгорени телата.

— О — казах. — Мислех си, че са го направили в студентското градче в студиото по керамика.

По внезапно застиналото ѝ изражение разбрах, че или има тежък пристъп на лошо храносмилане, или не знае за студиото по керамика.

— Само на половин миля е от езерото, където намериха телата — казах. — Нали се сецаш, пещта? Където пекат грънците?

Дебора ме гледа втренчено още миг, след което скочи от масата. Реших, че това е чудесно изобретателен и драматичен начин да приключиш разговора, и известно време можех само да мигам след нея.

— Май не знаеше за тая пещ — каза Чътски.

— Май да — казах. — Ще отидем ли с нея?

Той вдигна рамене и набучи последната хапка пържола.

— Ще хапна малко плодова пита и после safecita. После ще хвана такси, след като не ми е позволено да помагам. — Гребна си ориз и боб и ми кимна. — Ти върви, освен ако не искаш да се връщаш пеша на работа.

Всъщност няхах желание да се връщам пеша на работа. От друга страна, все още имах половин млечен шейк и не исках да го оставям. Станах и тръгнах след сестра си, но смекчих удара, като по пътя към вратата грабнах недоядения ѝ сандвич.

След малко влязохме с колата през предния вход на университетското градче. Половината път Дебора прекара в разговори по телефона и уреждане полицаи да ни чакат при пещите, а другата половина скърца със зъби и мърмори.

Завихме наляво след входа и продължихме по криволичещата алея към грънчарския регион. Първата година бях ходил на курс по керамика там в усилието си да разширя хоризонтите си и бях открил, че съм добър в изработването на съвсем обикновени съдове, но не съм ужасно способен в създаването на оригинални произведения на изкуството, поне не керамични. В моите области се лаская да мисля, че съм изобретателен, както наскоро бях демонстрирал със Зандър.

Анхел беше там и внимателно и търпеливо оглеждаше първата пещ за следи от каквото и да било. Дебора отиде до него и клекна, оставяйки ме насаме с последните три хапки от сандвича ѝ. Отхапах първата. Край жълтата лента започваше да се събира тълпа. Може би се надяваха да видят нещо прекалено ужасно, за да го гледа човек — не ми е ясно защо се събират така, но винаги го правят.

Дебора клечеше до Анхел, който беше заврял глава в първата пещ. Май щяхме доста да повисим тук.

Тъкмо бях наладил последната хапка от сандвича, когато усетих, че някой ме наблюдава. Разбира се, че ме *гледаха*, всички от работната страна на жълтата лента ги гледат. Но освен това някой ме *наблюдаваше* — Мрачният странник се оплака, че съм набелязан от нещо с нездрав интерес към моята специална прелестна особа, и това чувство не ми се понрави. Когато преглътнах сандвича и се обърнах да погледна, шепотът вътре в мен изсъска нещо, което прозвуча като объркване... и млъкна.

И аз отново почувствах вълната изпълнено с паника гадене и яркожълтото острие на слепотата и се олюлях за миг, всичките ми сетива крещяха, че съм в опасност, но способността ми да направя нещо по въпроса бе напълно изчезнала. Това продължи само секунда. Проправих си със сила път обратно на повърхността и се вгледах по-внимателно наоколо — нищо не се беше променило. Няколко души стояха и зяпаха, слънцето грееше ярко, лекият ветрец рошеше дърветата. Поредният идеален ден в Маями. Но някъде в рая змията бе надигнала глава. Затворих очи и се ослушах с надеждата да получа намек за естеството на заплахата, но не чух нищо, освен ехото от ноктести лапи, които драсват надалеч.

Отворих очи и пак се огледах. Тълпа от петнайсетина души, които се преструваха, че не са заинтригувани от възможността да видят кървища, но никой сред тях не изпъкваше. Никой не дебнеше и

не ме зяпаше злобно, и не се опитваше да скрие базука под ризата си. Нормално бих очаквал моят Странник да види мрачна сянка около очевидния хищник, но сега нямах такава помощ. Доколкото виждах, в тълпата не се възправяше нищо злобно. Тогава какво беше задействало противопожарната аларма на Странника? Знаех толкова малко за него — просто си беше в мен, присъствие, изпълнено със злобен смях и остри забележки. Никога досега не беше показвал объркване, докато не видя двата трупа до езерото. А сега повтаряше смътната си несигурност само на половин миля от първото място.

Нещо във водата ли беше? Или имаше някаква връзка между изгорените тела и пещите тук?

Отидох при Дебора и Анхел. Май не бяха открили нищо особено обезпокоително и откъм пещите към мястото, където се спотайваше Мрачният странник, не долитаха никакви тръпки на паника.

Щом това второ отстъпление не беше предизвикано от нещо пред мен, какво го беше предизвикало? Ами ако беше някаква странна вътрешна ерозия? Може би новият ми статут в предстоящия живот на съпруг и втори баща поразяваше Странника? Да не би да ставах прекалено добър за подходящ гостоприемник? Тази съдба щеше да е по-лоша и от смъртта.

Осъзнах, че стоя до жълтата полицейска лента и пред мен се сурва голяма фигура.

— Ъъ? — каза фигурата. Беше едър мускулест млад екземпляр с въздълга провиснала коса и вид на човек, който вярва в дишането през устата.

— С какво мога да ви помогна, гражданино? — попитах.

— Вие, ъъ, такава, ченге ли сте?

— Нещо такава — казах.

Той кимна и се замисли за миг, огледа се наоколо и погледна и зад себе си, все едно търсеше нещо за хапване. На врата му имаше една от популярните напоследък грозни татуировки, някакъв източен йероглиф. Вероятно значеше „тъпак“. Почеса се по татуировката, сякаш беше чул, че мисля за нея, после се обърна към мен и изтърси:

— Чудех се за Джесика.

— Разбира се — казах. — Кой не би се чудил.

— Знаят ли дали е тя? — каза той. — Аз съм й нещо като гадже.

Младият господин успя да привлече професионалното ми внимание.

— Джесика изчезнала ли е? — попитах.

Той кимна.

— Ами... ние тренираме заедно. Всяка сутрин, нали се сещате. По пистата, после малко коремни преси. Ама вчера не дойде. И тази сутрин също. Та почнах да си мисля... ъъ... — Той се намръщи, явно от усилието да мисли, и думите му заглъхнаха.

— Как се казвате?

— Кърт. Кърт Уагнър. А вие?

— Декстър. Почакай тук, Кърт. — Забързах към Дебора, преди усилието да се опита да мисли отново да се окаже прекалено много за момчето.

— Дебора — казах, — май имаме малък напредък.

— Не са проклетите ти печки за грънци — изръмжа тя. — Прекалено са малки за труп.

— Разбрах — казах. — Но ей онзи младеж си е изгубил приятелката.

Тя вирна глава и се изправи почти като ловджийска хрътка. Втренчи се в „нещо като гаджето на Джесика“, а той отвърна на погледа ѝ и запристъпва от крак на крак.

— Време беше, мама му стара — каза тя и тръгна към него.

Погледнах Анхел. Той сви рамене и стана. За миг сякаш се канеше да каже нещо. Но после поклати глава, изтупа ръце, тръгна след Дебора, за да чуе какво ще каже Кърт, и ме остави сам-самин с мрачните ми мисли.

Само наблюдаваше — понякога беше достатъчно. Разбира се, съществуваше сигурното знание, че наблюдението неизбежно ще доведе до извиращата топлина и славния поток кръв, до завладяващия пулс на емоциите, туптящи от жертвите, до надигащата се музика на подредената лудост, докато жертвоприношението полита към прекрасната смърт... Всичко това щеше да дойде. Засега на Гледация му беше достатъчно да наблюдава и да се потапя във възхитителното чувство на анонимна върховна сила. Усещаше безпокойството на другия. Безпокойството щеше да нарасне, да се издигне с музиката в

страх, после в паника и накрая в пълен ужас. Всичко това щеше да стане с времето си.

Гледащия видя как другият разглежда тълпата, как търси поне нещо за източника на разцъфващото чувство на опасност, което гъделичкаше сетивата му. Естествено, нямаше да намери нищо. Не още. Не и докато той не определеше, че моментът е дошъл. Не и докато не беше вкарал другия в тъпа безумна паника. Чак тогава щеше да спре да наблюдава и да пристъпи към последните действия.

А дотогава — време беше другият да чуе музиката на страха.

11.

Казваше се Джесика Ортега. Студентка първа година, настанена в една от близките жилищни сгради. Взехме номера на стаята от Кърт и Дебора остави Анхел да чака при пещите друга кола на управлението.

Не ми беше ясно защо ги наричат жилищни сгради, а не общежития. Може би защото в наши дни много приличат на хотели. Нямаше обрасли с бръшлян стени, скриващи пусти коридори, фоайето беше пълно със стъкло и саксии с растения, а коридорите бяха застлани с мокет, бяха чисти и изглеждаха нови.

Спряхме пред вратата на стаята на Джесика. На нивото на очите имаше малка спретната картичка с надпис „Ариел Голдман и Джесика Ортега“. Отдолу с по-малки букви пишеше „Вход срещу успокоителни“. Някой беше подчертал думата вход и беше надраскал отдолу „Да бе“.

Дебора вдигна вежда.

— Купонджийки?

— И такива трябват — казах.

Тя изсумтя и почука. Никой не отговори и Дебс изчака цели три секунди, преди да почука отново, много по-силно.

Чух зад мен да се отваря врата, обърнах се и видях тънко като сламка момиче с къса руса коса и очила.

— Няма ги — каза то с явно неодобрение. — От няколко дни. За първи път е тихо от цял семестър.

— Знаете ли къде са? — попита Дебора.

Момичето извъртя очи и каза:

— Сигурно някъде има купон с много бира.

— Кога ги видяхте за последен път? — попита Дебора.

Момичето сви рамене.

— Тия двете не ги виждаш, чуваш ги. Силна музика и смях по цели ноци, ясно? Адски дразнещо за човек, който все пак учи и ходи

на лекции. — Поклати глава и меката ѝ коса се развя покрай лицето ѝ.
— Все пак.

— Та кога за последно сте ги чували? — попитах аз.

Тя ме погледна.

— Вие да не сте ченгета? Какво са направили този път?

— Какво са направили миналия път? — попита Дебс.

Момичето въздъхна.

— Глоби за паркиране. Много. Веднъж шофиране в нетрезво състояние. Ей, не искам да ги портя.

— Бихте ли казали, че за тях е необичайно да изчезват така? — попитах.

— Необичайно е да се появяват на лекции. Не знам как си взимат изпитите. Е — тя се ухили, — мога да *отгатна* как си ги взимат, но...
— Сви рамене. Не сподели догадката си с нас, ако не се броеше усмивчицата.

— Какви лекции посещавате заедно? — попита Дебора.

Момичето пак вдигна рамене и поклати глава.

— Ще трябва да проверите в учебния отдел.

Учебният отдел не беше ужасно далеч, особено с крачката, която наложи Дебора. Успях да не изоставам и все пак да ми достига дъх да ѝ задам един-два остри въпроса:

— Защо е важно на какви часове ходят заедно?

Дебора махна нетърпеливо.

— Ако това момиче е право, Джесика и съквартирантката ѝ...

— Ариел Голдман — казах.

— Да. Та ако разменят секс срещу добри оценки, искам да поговоря с преподавателите им.

На пръв поглед в това имаше смисъл. Сексът е един от най-честите мотиви за убийство, което някак не се връзва с факта, че често се говори, че бил свързан с любовта. Но имаше нещичко, което не се връзваше.

— Защо му е на някой преподавател да ги пече и да им реже главите по този начин? Защо просто да не ги удуши и да хвърли трупове в някой контейнер?

Дебора поклати глава.

— Не е важно как го е направил. Въпросът е дали го е направил.

— Добре — казах. — И колко сме сигурни, че жертвите са тези двете?

— Достатъчно сигурни, че да говорим с преподавателите им — каза тя. — Все е някакво начало.

Стигнахме в учебния отдел и щом Дебс размаха значката си, ни пуснаха веднага. Но минаха цели трийсет минути, през които Дебора крачеше и си мърмореше, а аз преглеждах компютърните записи. Всъщност Джесика и Ариел посещаваха доста еднакви лекции и отпечатах имената, номерата на кабинетите и домашните адреси на преподавателите. Дебора хвърли поглед на списъка, кимна и каза:

— Тези двамата — Вукович и Халпърн, в момента имат приемен час. Можем да започнем с тях.

За пореден път излязохме в задушния ден на разходка из университетското градче.

— Хубаво е да се върнеш в училище, нали? — казах във вечно безплодното си усилие да поддържам приятен разговор.

— Хубаво ще е, ако успеем да идентифицираме труповете със сигурност и може би да се приближим малко към сгащването на оня, който го е направил — изсумтя Дебора.

Не смятах, че идентифицирането на телата наистина ще ни приближи до идентифицирането на убиеца, но и друг път съм бъркал. Във всеки случай полицейската работа се охранва от рутина и консерватизъм и една от гордите традиции в занаята ни е, че е добре да знаеш името на мъртвеца. Така че с готовност се изтътрузих след Дебора до сградата с кабинетите, където ни очакваха двамата професори.

Кабинетът на професор Халпърн беше на приземния етаж, точно до главния вход, и преди външната врата да успее да се затвори, Дебс вече тропаше по неговата. Никой не отговори. Дебора натисна дръжката. Беше заключено, така че тя отново задумка по вратата със същата липса на резултат.

По коридора се зададе мъж, спря пред съседния кабинет и ни изгледа с вдигнати вежди.

— Джери Халпърн ли търсите? Днес май го няма.

— Знаете ли къде е? — каза Дебора.

Той се усмихна.

— Вкъщи, предполагам. В апартамента си, щом го няма тук. Защо?

Дебс извади значката си и му я показа. Той май не се впечатли.

— Разбирам — каза. — Това има ли нещо общо с двата трупа в университетското градче?

— Има ли някаква причина да мислите, че има нещо общо? — попита Дебора.

— Не — каза той. — Не бих казал.

Дебора го погледна и зачака, но той не каза нищо повече.

— Мога ли да ви попитам за името ви? — попита тя накрая.

— Аз съм доктор Уилкинс — каза той и кимна към вратата, пред която стоеше. — Това е моят кабинет.

— Доктор Уилкинс, бихте ли ми казали какво значи забележката ви относно професор Халпърн? — попита Дебора.

Уилкинс сви устни.

— Ами — почна колебливо, — Джери е симпатяга, но ако това е разследване на убийство... — Млъкна за миг. Дебора мълчеше. — Ами — продължи той, — май миналата сряда чух суматоха в кабинета му. — Поклати глава. — Стените не са кой знае колко дебели.

— Каква суматоха? — попита Дебора.

— Викове — каза той. — Може би боричкане. Както и да е, надникнах през вратата и видях една студентка, младо момиче, да излиза от кабинета на Халпърн и да бяга. Тя беше... ами блузата ѝ беше скъсана.

— Случайно разпознахте ли въпросното младо момиче? — попита Дебора.

— Да — каза Уилкинс. — Беше в един от курсовете ми миналия семестър. Казва се Ариел Голдман. Красиво момиче, но не особено добра студентка.

Дебора ми хвърли бърз поглед и аз кимнах насърчаващо.

— Смятате ли, че Халпърн се е опитвал да насили Ариел Голдман? — попита Дебора.

Уилкинс наклони глава на една страна и разпери ръце.

— Не мога да го твърдя. Но така изглеждаше.

Дебора го погледна, но той нямаше какво да добави, така че тя кимна и каза:

— Благодаря, доктор Уилкинс. Много ни помогнахте.

— Надявам се — каза той и се обърна да отвори вратата и да влезе в кабинета си. Дебс вече гледаше разпечатката от учебния план.

— Халпърн живее само на една миля — каза и тръгна към изхода. И отново трябваше да я гоня.

— От коя теория се отказваме? — попитах. — Че Ариел се е опитвала да прелъсти Халпърн, или че той се е опитвал да я изнасили?

— От нищо не се отказваме — каза тя. — Не и докато не говорим с Халпърн.

12.

Само едната миля се оказа почти две. Доктор Джери Халпърн живееше в апартамент в двуетажна сграда, вероятно водила се хубава преди четирийсетина години. Отвори веднага щом Дебора почука, и примига, когато светлината огря лицето му. Беше между трийсет и четирийсет, строен, без да изглежда атлетичен, и не се беше бръснал от няколко дни.

— Да? — каза с раздразнен глас, който би подходдал на някой осемдесетгодишен учен. Покашля се и опита отново: — Какво има?

Дебора извади значката си и каза:

— Може ли да влезем?

Халпърн се опули на значката и май малко оклюма.

— Аз не съм... какво... защо да влизате?

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса — каза Дебора.
— За Ариел Голдман.

Халпърн припадна.

Не ми се случва често да виждам сестра си изненадана — контролът ѝ е прекалено добър. Така че беше доста приятно да видя как ченето ѝ увисва, когато Халпърн се свлече на пода. Изработих подобно подходящо изражение и се наведох да му напипам пулса.

— Сърцето му бие — казах.

— Да го вкараме вътре — каза Дебора и аз го завлякох в апартамента му.

Апартаментът вероятно не беше толкова малък, колкото изглеждаше, но стените бяха покрити с надвиснали рафтове с книги, имаше и бюро, на което бяха натрупани хартии и още книги. В малкото останало пространство се бе сврял износен гаден на вид двуместен диван и кресло с дебели възглавници, зад което имаше лампа. Успях да вдигна Халпърн на дивана, който изскърца и застрашително хлътна под него.

Изправих се и едва не се блъснах в Дебора, която вече се надвесваше над Халпърн и го гледаше гневно.

— По-добре да изчакаш да се свести, преди да го плашиш — казах.

— Това копеле знае нещо — каза тя. — Защо иначе ще се тръшва така?

— От недохранване? — предположих.

— Събуди го! — каза тя.

Погледнах я, за да видя дали се шегува, но тя, разбира се, беше мъртвешки сериозна.

— Как според теб? Забравил съм си амонячните соли.

— Не можем просто да седим и да чакаме — каза тя. И се наведе, все едно се канеше да го разтърси или може би да му забие един в носа.

За свой късмет обаче Халпърн избра точно този момент да дойде в съзнание. Очите му примигнаха няколко пъти, а после останаха отворени и когато вдигна поглед към нас, цялото му тяло се напрегна.

— Какво искате?

— Да ни обещаеш да не припадаш повече? — казах аз. Дебора ме изблъска с лакът и каза:

— Ариел Голдман.

— О, боже! — изстена Халпърн. — Знаех си, че ще стане така.

— Прав си бил — казах.

— Трябва да ми повярвате — каза той и се помъчи да се изправи. — Не съм го направил.

— Добре — каза Дебс. — Кой тогава?

— Тя сама — каза той.

Дебора ме погледна, вероятно да види дали мога да ѝ кажа защо Халпърн е толкова откровено побъркан. За съжаление не можех, така че тя пак погледна него.

— Направила го е сама — каза тя с глас, зареден с полицейско съмнение.

— Да — настоя той. — Искаше да изглежда така, все едно съм бил аз, за да се наложи да ѝ пиша висока оценка.

— Изгорила се е — каза Дебора бавно, сякаш говореше с тригодишно дете. — А преди това си е отрязала главата, за да ѝ пишете висока оценка?

— Надявам се, че сте ѝ писали поне петица за целия този труд — вметнах.

Халпърн ни зяпна с ококорени очи, ченето му увисна и започна да потрепва, все едно се опитваше да го затвори, но му липсваше някое сухожилие.

— К'во? — каза накрая. — За какво говорите?

— За Ариел Голдман — каза Дебс. — И съквартирантката й Джесика Ортега. Мъртви. Изгорени. С отсечени глави. Какво можеш да ни кажеш за това, Джери?

Халпърн потръпна и дълго не проговори.

— Аз... аз... те мъртви ли са? — прошепна накрая.

— Джери — каза Дебора, — главите им са отсечени. Или отрязани. Ти как мислиш?

Гледах с голям интерес как лицето на Халпърн се плъзга по цялата гама изражения, показващи различни видове объркване, и накрая, когато схвана, се установи отново на физиономията с откаченото чене.

— Вие мислите... не можете да...

— Боя се, че мога, Джери — каза Дебора. — Освен ако не ми кажеш защо не бива да го правя.

— Но това е... аз никога не бих... — почна той.

— Някой го е направил — казах аз.

— Да, но... — каза той.

— Джери — каза Дебора, — за какво мислеше, че искаме да те питаме?

— За изнасилването — каза той. — Когато не я изнасилих.

Някъде има свят, където всичко има смисъл, но ние очевидно не бяхме в него.

— Когато *не си* я изнасилил? — каза Дебора.

— Да. Тоест... тя искаше аз да... — пак почна той.

— Искала е да я изнасилиш? — попитах аз.

— Тя, тя... — Той започна да се изчервява. — Тя ми предложи секс. Срещу добра оценка. — Сведе поглед към пода. — И аз отказах.

— И тогава тя поиска да я изнасилиш? — казах аз. Дебора ме сръга с лакът.

— И си й казал не, Джери, така ли? — попита го. — На толкова хубаво момиче?

— И тогава тя, тъъ, тя каза, че ще получи шестица по един или друг начин. Разкъса си блузата и се развика. — Той преглътна, но не

вдигна очи.

— А после? — подкани го Дебора.

— И ми помахаша — каза той, вдигна ръка и помахаша като за довиждане. — А после изтича навън. — Най-сетне вдигна глава. — Тази година ще се реши дали ще ме назначат за постоянно. Ако тръгне слух за нещо подобно, с кариерата ми е свършено.

— Разбирам — каза Дебора много разбиращо. — Значи си я убил, за да спасиш кариерата си?

— Какво? Не! — запелтечи той. — Не съм я убил!

— Тогава кой я е убил, Джери? — попита Дебора.

— Не знам! — каза той почти ядосано, сякаш го бяхме обвинили, че е изял последната бисквитка. Дебора просто го гледаше втренчено. Той отвърна на погледа ѝ, после бързо запремества очи от нея към мен и обратно. — Не съм аз!

— Искат ми се да ти вярвам, Джери — каза Дебора, — но не аз решавам.

— Какво искате да кажете?

— Ще трябва да те помоля да дойдеш с мен — отвърна тя.

— *Арестувате* ли ме?

— Ще те заведа в управлението да отговориш на няколко въпроса, само това — каза тя успокояващо.

— Божичко! — каза той. — Арестувате ме! Това... Не. Не!

— Да го направим по лесния начин, професоре — каза Дебора. — Няма нужда от белезници, нали?

Той я изгледа, после неочаквано скочи и хукна към вратата. Но за негово и на изкусния му план за бягство нещастие трябваше да мине покрай мен, а Декстър заслужено се слави надлъж и нашир със светкавичните си рефлексии. Подложих му крак и той се стовари по лице и си натресе главата във вратата.

Усмихнах се на Дебора.

— Май все пак има нужда от белезници.

13.

Всъщност не съм параноик. Не смятам, че съм заобиколен от тайнствени неприятели, които искат да ме хванат, измъчват и убият. Разбира се, много добре знам, че ако оставя маскировката ми да се свлече и се разкрия такъв, какъвто съм, цялото общество ще обедини сили и ще настоява за бавната ми и мъчителна смърт, но това не е параноя — това е спокоен ясен поглед към единодушната реалност и аз не се плаша от нея. Просто се опитвам да внимавам, за да не се случи.

Но много голяма част от вниманието ми винаги е била вслушването в тънкия шепот на Мрачния странник, а той все още беше странно срамежлив да сподели мислите си. Така че бях изправен пред нова и тревожна вътрешна тишина и това много ме изнервяше и пораждаше вълнички безпокойство. Всичко беше започнало с чувството, че ме наблюдават, дори че ме следят, при пещите. А после, докато се връщахме с колата в главното управление, не можех да се отърся от мисълта, че една кола като че ли ни преследва. Така ли беше? Имаше ли злокобни намерения? И ако имаше, към мен или към Дебора, или се бях уплашил от някой случаен шофьор от Маями?

Гледах колата в страничното огледало, бяла Тойота „Авалон“. Караше след нас чак докато Дебора не свърна в паркинга, и продължи, без да намали и без шофьорът да ни зяпа открито, но не можех да се отърва от смешната идея, че наистина ни преследва. И все пак нямаше как да съм сигурен, ако не ми кажеше Странникът, а той не ми казваше — само издаде някакво съскащо покашляне и ми се стори повече от глупаво да казвам на Дебора за това.

А вечерта, когато излязох и тръгнах към собствената си кола, за да се прибера у дома, отново изпитах същото усещане, че някой или нещо ме гледа — но това беше *усещане*. Не предупреждение, не вътрешен шепот от сенките, не тревожен плясък на невидими черни криле — *усещане*. Обаче ме изнервяше. Когато Странникът говори, аз слушам. Действам. Но сега нямаше думи, а само неспокойно въртене и няхмах представа как да го разбирам. Така че при отсъствието на по-

ясна идея, когато подкарах на юг към къщи, държах под око огледалото за задно виждане.

Това ли е да си човек? Да вървиш през живота с постоянното чувство, че си месо на кука, да се препъваш по пътечката, докато по петите ти душат тигри? Ако е така, това много обясняваше човешкото поведение. Бидейки хищник, аз добре познавах могъщото чувство да се разхождам под прикритие сред стадата потенциална плячка, да знам, че във всеки момент мога да отделя някой от стадото. Но без Странникът да говори с мен, аз не просто се смесвах, а всъщност ставах част от стадото, ставах уязвим. Ставах плячка и това не ми се нравеше. Правеше ме още по-бдителен.

И когато отбих от автострадата, бдителността ми забеляза бяла тойота „Авалон“, която ме следваше.

Разбира се, на света има много тойоти „Авалон“. Все пак японците изгубиха войната и това им дава право да доминират пазара на коли. И естествено много от тези авалони съвсем логично биха могли да се прибират вкъщи по същия оживен маршрут като мен. Логично погледнато, посоки колкото щеш и беше съвсем възможно бял авалон да върви във всяка една от тях. И не беше логично да приема, че някой би искал да ме преследва. Какво толкова съм направил? Искам да кажа, което някой би могъл да докаже?

Така че беше съвсем нелогично да чувствам, че някой ме следи, което не обяснява защо внезапно завих надясно, за да сляза от Ю Ес 1 и да подкарам по една странична улица.

Освен това не обясняваше защо белият авалон ме последва.

Колата се държеше на разстояние, както би направил всеки хищник, за да не подплаши набелязаната плячка — или както би направил всеки нормален човек, ако по съвпадение поема в същата посока. И така, със същата характерна липса на логика, аз отново завих, този път наляво по една малка улица с жилищни сгради.

След миг другата кола ме последва.

Както споменах, Храбрият Декстър не знае що е страх. Следователно ревящите удари на сърцето ми, пресъхването в устата ми и потта, лееща се от дланите ми, не бяха нищо повече от силно безпокойство.

Чувството обаче не ми се понрави. Вече не бях Рицарят с меч. Острието и доспехите ми бяха в някое подземие на замъка, а аз бях на

бойното поле без тях, изведнъж станал крехка и вкусна жертва, и по някаква неизвестна причина бях сигурен, че нещо е уловило дирята ми с дебнещите си ноздри.

Отново завих надясно — и видях знака „без изход“ чак когато го подминах.

Бях завил в задънена улица. Бях в капан.

По някаква причина намалих и зачаках другата кола. Сигурно просто исках да съм сигурен, че белият авалон наистина е след мен. След мен беше. Продължих към края на улицата, където платното се разширяваше в малък кръг за обръщане. На алеята пред къщата в края на улицата нямаше спрели коли. Паркирах и изключих двигателя, зачаках, удивен от блъскането на сърцето си и неспособността ми да направя друго освен да седя и да чакам неизбежните зъби и нокти на това, което ме преследваше.

Бялата кола се приближи, стигна обръщачалото, намали и тръгна към мен...

И ме подмина — зави, върна се по улицата и се изгуби в залеза на Маями.

Гледах как си отива и когато задните светлини изчезнаха зад ъгъла, внезапно си спомних как се диша. Възползвах се от това преоткрито знание и ми стана по-добре. Когато възстанових кислородното си съдържание и дойдох на себе си, се почувствах страшно глупав. Какво все пак беше станало? Някаква кола май ме следваше. После изчезна. Имаше милион причини да върви по същия път като мен, повечето обобщени от една дума — съвпадение. А после, докато бедният Разтреперан Декстър се потеше на седалката, какво направи голямата лоша кола? Подмина го. Не спря, за да гледа, да ръмжи или да хвърли ръчна граната. Просто ме подмина и ме остави в локвата на собствения ми абсурден страх.

Някой потропа по прозореца и аз си ударих главата в тавана на купето.

Обърнах се да погледна. Мъж на средна възраст с мустаци и дълбоки белези от акне се беше навел и ме гледаше. Не го бях забелязал досега — поредното доказателство, че бях сам и беззащитен.

Свалих прозореца.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита човекът.

— Не, благодаря — отговорих, донякъде озадачен каква ли помощ би могъл да ми предложи. Но той не ме остави да гадая, а каза:

— На моята алея сте.

— О — отвърнах и ми хрумна, че сигурно е така и че трябва да дам някакво обяснение. — Търсех Вини — казах. Не беше брилянтно, но предвид обстоятелствата вършеше работа.

— Сбъркали сте — каза мъжът с някакъв злобничък триумф, който почти ме ободри отново.

— Съжалявам — казах. Вдигнах стъклото и излязох на заден ход от алеята, а мъжът стоеше и ме гледаше как се отдалечавам, по всяка вероятност за да се увери, че няма изведнъж да изскоча от колата и да го нападна с мачете. След няколко секунди бях обратно в кръвожадния хаос на Ю Ес 1. И докато рутинното насилие на уличното движение ме загръщаше като топло одеяло, почувствах как отново бавно потъвам в себе си. У дома, зад напуканите стени на Замъка на Декстър с празното мазе и всичко останало.

Никога не се бях чувствал толкова глупаво — тоест чувствах се толкова близо до това да съм истинско човешко същество, колкото беше възможно в моя случай. Какво си мислех? В интерес на истината изобщо не бях мислил, просто бях реагирал на странния спазъм на паника. Всичко беше прекалено нелепо, прекалено явно човешко и смехотворно, стига да бях истински човек, който наистина да може да се смее. Е, добре. Поне наистина бях нелеп.

Последните няколко мили измислях обидни епитети за себе си заради боязливата ми преувеличена реакция и когато спрях пред къщата на Рита, бях напълно затънал в самозлоупотреба, от което ми стана много по-добре. Слязох от колата с нещо съвсем близко до истинска усмивка на лицето, усмивка, породена от радостта ми от истинската идиотия на Декстър Тъпака. И когато се отдалечих на крачка от колата, полуизвърнат към входа, по улицата бавно мина някаква кола.

Бял авалон, естествено.

Ако на света има нещо като справедливост, то това със сигурност беше един от моментите, които тя беше уредила специално за мен. Защото много пъти се бях наслаждавал на гледката на човек, застанал със зяпнала уста, напълно изваден от строя от изненада и страх, а сега Декстър беше в същата глупава поза. Замръзнал на място, неспособен

да се помръдна дори за да си избърша лигата, гледах как колата бавно минава покрай мен и единствената мисъл, която минаваше през главата ми, беше, че сигурно изглеждам адски тъпо.

Разбира се, щях да изглеждам още по-тъпо, ако човекът в бялата кола, който и да беше, не просто беше минал бавно, но за щастие на многобройните хора, които ме познават и обичат — поне двама, като броя себе си, — колата ме подмина, без да спре. Стори ми се, че мярнах лице, което ме гледа от шофьорското място. После ускори, като леко свърна към средата на платното, така че светлината за миг се отрази в сребърната бича глава на емблемата на „Тойота“, и колата изчезна.

А аз не можех да измисля какво друго да направя, освен да си затворя устата, да се почеша по тила и да вляза в къщата.

Чу се тих, но много дълбок и мощен барабанен бой и бликна радост, родена от облекчението и предвкушването на това, което щеше да се случи. Зазвучаха рокове и вече приближаваше, щеше да дойде само след секунди и после всичко щеше да започне и най-накрая да се случи отново и докато радостта се извисяваше в мелодия, която се издигна и сякаш зазвуча отвсякъде, почувствах как краката ми ме водят натам, където гласовете обещаваха блаженство, изпълваха всичко с онази радост, която беше на пътя, с онова завладяващо удоволствие, което щеше да ни издигне в екстаз...

Събудих се с разтуптяно сърце и чувство на облекчение, което със сигурност не беше оправдано и което изобщо не разбирах. Защото това не беше просто облекчението на глътка вода, когато си жаден, или на почивката, когато си уморен, макар че беше и тези неща.

Но — вече съвсем озадачаващо и дълбоко тревожно — това не беше и облекчението, което идва след някоя от срещите ми за игра с лошите: облекчението, което казва, че си удовлетворил дълбоките копнежи на най-вътрешното си аз и вече може да се отпуснеш и известно време да си доволен.

И не можеше да е. Невъзможно беше да съм изпитвал това най-лично и интимно чувство, докато съм спал.

Погледнах часовника до леглото: пет минути след полунощ, не беше време Декстър да е буден, не и в нощ, в която бе планирал само

да спи.

От другата страна на леглото Рита похъркваше тихо и потрепваше лекичко като куче, което сънува, че гони заек.

А от моята страна на леглото — един ужасно объркан Декстър. Нещо беше дошло в лишената ми от сънища нощ и беше развълнувало спокойното море на бездушния ми сън. Не знаех какво е това нещо, но по някаква неясна причина то ме беше направило много щастлив и това изобщо не ми харесваше. Огряното ми от лунна светлина хоби ме правеше щастлив по моя собствен лишен от емоции начин, и това бе всичко. Нищо друго никога не се допускаше в това кътче на тъмното мазе на Декстър. Така исках да бъде. Вътре си имах собствено добре охранявано местенце, мое си и залостено, където изпитвах своята си особена радост — само и единствено през онези нощи. Нищо друго нямаше смисъл за мен.

Какво бе нахлуло, какво бе разбило вратата и бе наводнило мазето с това неканено и нежелано чувство? Какво въобще *би могло* да се промъкне вътре с такава съкрушителна лекота?

Лежах, решен да заспя отново и да си докажа, че все още аз командвам нещата, че не е станало нищо и че определено няма да стане отново. Това беше Страната на Декстър и аз бях кралят. Нищо друго не можеше да влиза тук. Затворих очи и се обърнах за потвърждение към авторитетния глас в мен, към безспорния господар на сенчестите кътчета на всичко, което съм аз, Мрачния странник, и зачаках той да се съгласи, да изсъска успокоително, да сложи на мястото им дразнещата музика и нейния гейзер от чувства, въвн от тъмнината, въвн. И зачаках да каже нещо, каквото и да е, но той не го направи.

Сръгах го с много остра и раздразнена мисъл, помислих си: „Събуди се! Покажи си зъбите!“

И той не каза нищо.

Разбързах се във всички ъгълчета на себе си, виках с нарастваща тревога, виках Странника, но мястото му беше празно, изметено, стая под наем. Беше изчезнал, все едно никога не го е имало.

На мястото, където беше преди, все още чувах ехото на музиката да отеква от твърдите стени на необзаведения апартамент и да се губи във внезапна, много болезнена празнина.

Мрачният странник си беше отишъл.

14.

Прекарах следващия ден в пяната на несигурността, с надеждата, че Странникът ще се върне, и някак си сигурен, че няма. И докато денят напредваше, тази мрачна увереност ставаше все по-голяма и студена.

В мен зееше голямо болезнено празно място и нямаше как да не мисля за него, нямаше как да се справя със зейналата пустота, която не бях чувствал досега. Не бих казал, че страдах — това винаги ми се е струвало голяма глезотия, — но бях неспокоен и целия ден живях в гъстия сироп на тревожен страх.

Къде беше отишъл Странникът ми и защо? Щеше ли да се върне? Тези въпроси неизбежно ме теглеха към дори още потревожното разсъждение: какво представляваше Странникът и защо изобщо беше дошъл при мен?

Беше донякъде отрезвяващо да разбере точно колко дълбоко съм се определял чрез нещо, което всъщност не съм аз — или пък съм? Може би цялата личност на Мрачния странник не беше повече от болно построение на увреден ум, паяжина, изплетена да улавя малките проблясъци на филтрирана реалност и да ме пази от ужасната истина на това, което съм в действителност? Възможно беше. Добре съм запознат с основите на психологията и от доста време бях приел, че съм някъде извън категориите. Нямам нищо против — справям се много добре и без капка нормална човечност.

Или поне досега. Но изведнъж бях сам-самичък и нещата не изглеждаха толкова ясни и сигурни. За първи път наистина имах нужда да знам.

Разбира се, малко професии предлагат платено време за интроспекция дори по важен въпрос като изчезнали Мрачни странници. Не, Декстър все пак трябваше да продължава да копа. Особено след като Дебора размахваше камшика.

За щастие беше основно рутинна работа. Прекарах сутринта с колегите си в преравяне на апартамента на Халпърн за конкретни

следи за вината му. За още по-голямо щастие доказателствата бяха толкова изобилни, че изискваха съвсем малко същинска работа.

В дъното на килера намерихме чорап с няколко капки кръв по него. Под дивана имаше бяла платнена обувка със също такава петно. В найлонова торбичка в банята имаше маркови панталони и още повече кръв, дребни пръски, вече втвърдени.

Вероятно беше хубаво, че има толкова много явни доказателства, защото днес Декстър наистина не беше бодър и енергичен както обикновено. Носех се в неспокойна сива мъгла и се питах дали Странникът ще се върне, и се сепвах в настоящето, застанал в килера, стиснал мръсен опръскан с кръв чорап. Ако се налагаше някакво истинско разследване, не съм сигурен дали бих могъл да го проведа съгласно собствените си наистина много високи стандарти.

За късмет не се налагаше. Никога не бях виждал толкова изобилие на ясни и очевидни доказателства от някой, който все пак беше разполагал с няколко дни, за да изчисти всичко. Когато се отдам на малкото си хоби, аз съм чист и подреден — и съдебномедицински невинен само след минути; а Халпърн беше пропилял няколко дни, без да вземе дори най-елементарни предпазни мерки. Беше почти прекалено лесно и когато проверихме колата му, се отказах и от това „почти“. На облегалката за ръце на предната седалка имаше ясен отпечатък от палец със засъхнала кръв.

Разбира се, все още беше възможно лабораторията ни да открие, че кръвта е пилешка и че Халпърн просто се е отдал на невинно забавление, може би като любител колач на пилета. Но нещо се съмнявах. Изглеждаше съкрушително ясно, че Халпърн е направил с някого нещо наистина жестоко.

И все пак ме човъркаше глождещата мисъл, че е също така съкрушително прекалено лесно. Нещо не беше както трябва. Но тъй като нямах Странник, който да ме насочи в правилната посока, си траех. Във всеки случай би било жестоко да спукам балона на щастieto на Дебора. Когато резултатите дойдоха, тя почти сияеше от задоволство и все повече изглеждаше, че побърканият Халпърн е добър улов.

Дебора даже си тананикаше, когато ме завлече да разпита Халпърн, което изведе безпокойството ми на ново ниво. Гледах я, когато влязохме в стаята, където ни чакаше Халпърн. Не помнех кога

за последно съм я виждал толкова доволна. Дори беше забравила да си сложи изражението на вечно неодобрение. Беше много изнервящо, в пълен разрез с естествените закони, все едно всички по С-95 изведнъж да решат да карат бавно и внимателно.

— Е, Джери — бодро каза тя, когато се настанихме на столовете срещу Халпърн. — Искаш ли да поговорим за двете момичета?

— Няма за какво да говорим — каза той. Беше много блед, почти зеленикав, но изглеждаше много по-решителен, отколкото когато го доведохме. — Сбъркали сте. Нищо не съм направил.

Дебора ме погледна с усмивка и поклати глава.

— Нищо не бил направил — каза весело.

— Възможно е — казах аз. — Сигурно някой друг е оставил окървавени дрехи в апартамента му, докато той е гледал телевизия.

— Това ли е станало, Джери? — попита тя. — Някой друг ли е оставил окървавените дрехи у вас?

Ако беше възможно, той стана още по-зеленикав.

— Какви окървавени... За какво говорите?

Тя му се усмихна.

— Джери, намерихме твой панталон с кръв по него. Кръвта е като на жертвите. Намерихме обувка и чорап — същата работа. И намерихме кървав отпечатък в колата ти. Твой отпечатък, с тяхната кръв. — Дебора се облегна назад и сплете ръце. — Това разбужда ли паметта ти, Джери?

Халпърн беше започнал да клати глава, докато Дебора говореше, и продължаваше да я клати, все едно по някакъв странен несъзнателен рефлекс.

— Не — каза той. — Не. Това дори не е... Не.

— Не ли, Джери? — каза Дебора. — Какво значи не?

Той продължаваше да клати глава. Капка пот пльокна на масата; чувах го как се мъчи да диша.

— Моля ви — каза, — това е лудост. Нищо не съм направил. Защо... Това е чиста проба Кафка, не съм направил нищо.

Дебора се обърна към мен и вдигна вежда.

— Кафка?

— Мисли се за хлебарка — Казах.

— Аз съм просто тъпо ченге, Джери — каза тя. — Не знам за Кафка. Но знам кога виждам солидни доказателства. И знаеш ли какво,

Джери? Виждам ги из целия ти апартамент.

— Но аз не съм направил нищо!

— Окей — каза Дебора и сви рамене. — Помогни ми тогава. Как всичко това се е озовало у вас?

— Уилкинс е — каза той някак изненадано, все едно го чува от някой друг.

— Уилкинс ли? — попита Дебора и ме погледна.

— Професорът от съседния кабинет? — попитах.

— Да, точно така — каза Халпърн, изведнъж набра пара и се наведе напред. — Уилкинс е — трябва да е бил той.

— Уилкинс — повтори Дебора. — Облякъл е твои дрехи, убил е момичетата и после е върнал дрехите в апартамента ти.

— Да, точно така.

— Защо ще го прави?

— И двамата кандидатстваме за щатно място — каза той. — Само един ще го получи.

Дебора го погледна, все едно ѝ беше предложил да потанцува гола.

— Щатно място — каза накрая. В гласа ѝ звучеше почуда.

— Точно така — каза отбранително той. — Това е най-важният момент във всяка академична кариера.

— Достатъчно важен да убиеш? — попитах.

Той просто гледаше втренчено някаква точка на масата. После каза:

— Уилкинс е.

Дебора го гледа цяла минута с изражението на любяща леля, която гледа любимия си племенник. Той вдигна очи към нея, примига, сведе поглед към масата, после погледна мен, после отново масата. Когато тишината се проточи, отново вдигна очи към Дебора.

— Добре, Джери — каза тя. — Ако това е най-доброто, на което си способен, май е време да се обадиш на адвоката си.

Той се опули, но явно беше неспособен да измисли какво да каже, така че Дебора стана и тръгна към вратата. Аз тръгнах след нея.

— Сипахме го — каза тя в коридора. — Това копеле е *изпечено*. Гейм, сет, точка.

И беше толкова истински слънчева, че не можах да се сдържа да не кажа:

— Ако е той.

Тя ми се усмихна сияйно.

— Разбира се, че е той, Декстър. За бога, не се коркай. Свърши страхотна работа и поне този път хванахме точния човек от раз.

— Да де — казах.

Тя килна глава на една страна и ме погледна изпитателно, все още ухилена абсолютно самодоволно.

— Какво ти става, Декс? Да не те е хванало шубето заради сватбата?

— Нищо не ми става — казах. — Животът на земята никога не е бил толкова пълно хармоничен и удовлетворителен. Аз просто... — И тук се поколебах, защото наистина не знаех какво „аз просто“. Просто изпитвах непоклатимото и ирационално чувство, че нещо не е наред.

— Знам, Декс — каза тя мило, с което само влоши нещата. — Изглежда прекалено лесно, нали? Но помисли за простотиите, през които минаваме ежедневно с всички останали случаи. Редно си е от време на време да имаме по някой лесен, нали?

— Не знам — казах. — Просто *чувствам*, че нещо куца.

— С неоспоримите доказателства, които имаме за този тип, на никой няма да му пука какво *чувстваш*, Декс — изсумтя тя. — Защо не живнеш и не се насладиш на добрата работа?

Сигурен бях, че това е отличен съвет, но не можех да го приема. Макар познатия шепот, който да ми подава репликите, да го нямаше, трябваше да кажа нещо.

— Не се държи сякаш лъже — казах доста вяло.

Дебора сви рамене.

— Той е куку. Не е мой проблем. Той е бил.

— Но ако е луд, защо ще избухва така неочаквано? Все пак е на трийсет и няколко — и това да е първият път, когато прави нещо? Не се връзва.

Тя даже ме потупа по рамото и отново се усмихна.

— Много умно, Декс. Защо не си вземеш компютъра и не му провериш досието? Бас лоя, че ще намерим нещо. — Погледна си часовника. — Може да го направиш веднага след пресконференцията, става ли? Хайде, не бива да закъсняваме.

И аз я последвах послушно. Питях се как става така, че винаги върша доброволно допълнителна работа.

Дебора беше получила безценния дар на пресконференцията, нещо, което капитан Матюс не даваше с лека ръка. Това беше първата ѝ пресконференция като водещ детектив на по-значителен случай със своя собствена медийна истерия и тя явно беше тренирала как да изглежда и как да говори за вечерните новини. Изостави усмивката и всяка друга видима следа от емоция и говори с прости изречения на идеален полицейски език. Само човек, който я познаваше толкова добре като мен, би могъл да забележи огромното и нехарактерно щастие, блъбукащо зад дървената ѝ маска.

Стоях в дъното и гледах как сестра ми прави няколко блестящо механични изявления в подкрепа на увереността си, че е арестувала заподозрян за отвратителните престъпления в университета и че в мига, когато разберяла дали е виновен, скъпите ѝ другарчета от медиите щели да са сред първите, които ще научат. Беше очевидно горда и доволна и от моя страна си беше чиста злоба да намеквам, че нещо с вината на Халпърн не е съвсем наред, особено след като не знаех какво би могло да е то — и дали го има изобщо.

Тя почти със сигурност беше права — Халпърн беше виновен, а аз бях глупав и заядлив, изхвърлен от релсите на здравия разум от изчезналия си Странник. Тъкмо ехото на неговото отсъствие ме правеше неспокоен, а не някакво съмнение за заподозрения в случай, който и без това не значеше нищичко за мен. Почти със сигурност...

Ето че пак стигах до това „почти“. Досега бях живял живота си с абсолютни твърдения — нямах опит с „почти“ и беше обезпокоително и дълбоко смущаващо да не разполагам с уверения глас, който да ми казва кое какво е без колебание и съмнение. Започвах да разбирам колко съм безпомощен без Мрачния странник. Дори в професията ми вече нищо не беше просто.

Върнах се в кабинета си, седнах на стола, облегнах се назад и затворих очи. „Тук ли си?“ — попитах с надежда. Не беше. Само празно място, което започваше да наболява, след като вцепененото учудване започваше да отслабва. След като работата за разсейване беше приключила, нямаше какво да ме държи настрана от самовглъбено самосъжаление. Бях сам в мрачен злобен свят, пълен с ужасни неща като мен самия. Или поне като този, който бях преди.

Къде се беше дянал Странникът и защо? Ако нещо наистина го беше подплашило, какво можеше да е? Какво би могло да уплаши

нещо, което живее за мрака, което се съживява наистина само когато проблеснат ножовете?

И това ме доведе до чисто нова крайно неканена мисъл: Ако това предполагаемо нещо беше подплашило Странника, беше ли го последвало в изгнанието? Или все още душеше по петите ми? Бях ли в опасност без начин да се защита — без да мога да знам дали зад мен не се спотайва смъртна заплаха, преди лигата ѝ да капне върху врата ми?

Чувал съм, че новите преживявания били нещо хубаво, но това си беше чисто мъчение. Колкото повече мислех, толкова по-малко разбирах какво става с мен и толкова повече ме болеше.

Е, има си едно сигурно лекарство за нещастieto и това е усилената работа над нещо напълно безсмислено. Обърнах се към компютъра и запретнах ръкави.

След няколко минути бях открехнал целия живот и история на доктор Джералд Халпърн. Разбира се, беше малко по-сложно от това да пусна името му в Гугъл. Съществуваше например проблемът със засекретените съдебни записи, чието отваряне ми отне почти цели пет минути. Но когато ги отворих, видях, че усилието си е струвало, и взех да си мисля: „Гледай ти...“ И защото в този момент бях трагично сам отвътре и нямаше кой да чуе замислената ми забележка, повторих на глас:

— Гледай ти...

Архивите за деца в приемни семейства бяха доста интересни — и не защото чувствах връзка с Халпърн заради собственото си сирашко минало. Бях се уредил повече от добре с дом и семейство при Хари, Дорис и Дебора, за разлика от Халпърн, който беше прехвърчал от един приемен дом в друг, докато накрая не кацнал в университета на Сиракуза.

Много по-интересен обаче беше файлът, който никой не би следвало да отваря без съдебно пълномощно, съдебно разпореждане и скрижали, получени направо от Господ Бог. И когато го прочетох за втори път, реакцията ми беше още по-проникновена:

— Гледай ти, ц-ц-ц — казах леко притеснен от начина, по който думите отскачаха от стените на празния ми малък офис. И тъй като проникновените откровения винаги са по-драматични пред публика, вдигнах телефона и се обадох на сестра си.

След няколко минути тя нахлу в офиса ми и седна на сгъваемия стол.

— Какво намери?

— Доктор Джералд Халпърн *има минало* — казах аз, като натъртих на курсива съвсем лекичко, за да не вземе да скочи през бюрото и да ме прегърне.

— Знаех си — каза Дебора. — Какво е направил?

— Въпросът не е какво е направил. По-важно е какво са му направили.

— Стига си се ебавал — каза тя. — Какво?

— Като начало, той явно е сирак.

— Стига, Декс, карай направо.

Вдигнах ръка, за да я успокоя, но това явно не свърши работа, защото тя започна да потропва по бюрото — с юмрук.

— Опитвам се да обрисувам изтънчен портрет, сестричке — казах.

— Рисувай по-бързо.

— Добре. Халпърн е влязъл в системата на приемните грижи в северната част на Ню Йорк, след като го намерили да живее в кашон под магистралата. Открили родителите му, които за нещастие били мъртви след скорошно и неприятно насилие. Изглежда, съвсем заслужено насилие.

— Какво значи това, мамка му?

— Родителите му го продавали на педофили.

— Господи! — Дебора явно беше шокирана, макар и леко. Дори за стандартите на Маями това идва малко множко.

— Халпърн не си спомня нищо от това. Подложен на стрес, губи съзнание, така пише. Това има смисъл. Загубата на съзнание вероятно е условен отговор на повтарящата се травма. Случва се.

— Уф, мамка му! — каза Дебора и аз вътрешно изръкоплясках на този толкова елегантен израз. — Значи забравя разни работи. Трябва да признаеш, че това пасва. Момичето се опитва да го натопи за изнасилване, а той вече е притеснен заради щатното място... така че се стресира и я убива, без да го знае.

— Има още едно-две неща — казах и признавам, че драматичността на момента ми хареса може би малко повече от необходимото. — Като начало смъртта на родителите му.

— Какво по-точно? — попита тя, съвсем явно без никакво удоволствие от театъра, който разигравах.

— Главите им били отрязани. А после къщата била подпалена.

— Еба си — каза Дебора.

— И аз така си помислих.

— Дявол да го вземе, Декс, това е велико! — възкликна тя. — Сгащихме го.

— Определено пасва на модела.

— Сто процента — каза тя. — Смяташ ли, че той е убил родителите си?

Вдигнах рамене.

— Не успели да докажат нищо. Ако бяха успели, е щял да бъде освидетелстван. Било е толкова жестоко, че никой не е можел да повярва, че го е извършило дете. Но са почти сигурни, че той е бил там и най-малкото е видял какво е станало.

Тя ме изгледа твърдо.

— И какво не е наред в това? Ти все още мислиш, че не е бил той, нали? Някое от твоите предчувствия ли се обажда?

Смъдеше много повече, отколкото би трябвало, и за миг затворих очи. Само тъмнина и пустота. Фамозните ми предчувствия, разбира се, се основаваха на нещата, които ми шепнеше Мрачният странник, но в негово отсъствие няха на какво да разчитам.

— Напоследък нямам предчувствия — признах. — Просто нещо в този случай ме тормози. Просто...

Отворих очи, Дебора ме гледеше втренчено. Днес за първи път в изражението ѝ имаше нещо освен бълбукащото щастие и за миг ми се стори, че ще ме попита какво значи това и дали съм добре. Няха представа какво щях да ѝ отговоря, ако го направеше, тъй като никога не говорех за Мрачния странник и мисълта да споделя нещо така интимно беше много объркваща.

— Не зная — казах отпаднало. — Просто нещо не ми се струва наред.

Дебора се усмихна нежно. Щеше да ми е много по-леко, ако беше изръмжала и ми беше казала да се разкарам, но тя се усмихна, протегна се през бюрото и ме погали по ръката.

— Декс — каза мило, — неоспоримите доказателства са достатъчни. Профилът съвпада. Мотивът е добър. Ти признаваш, че

не става дума за някое от твоите... предчувствия. — Наклони глава на една страна, все още усмихната, което ме направи още по-неспокоен. — Той е, братле. Каквото и да те тормози, не се стягай. Той е, хванахме го, това е. — Пусна ръката ми, преди някой от двама ни да избухне в сълзи. — Но малко се тревожа за тебе.

— Добре съм — казах, но дори на мен ми прозвуча фалшиво.

Дебора ме изгледа продължително и стана.

— Добре. Все пак, ако имаш нужда от мен, аз съм насреща. — Обърна се и излезе.

Някак си преплувах през сивата супа на остатъка от деня и се добрах до къщата на Рита, където супата се втвърди до желе от сетивна загуба. Не знаех какво сме яли за вечеря и кой какво е казал. Единственото, за което успях да се накарам да се ослушвам, беше шумът от завръщания се Странник, а този шум така и не дойде. Така че цяла вечер се носих на автопилот и накрая си легнах, все още напълно погълнат от Скучния празен Декстър.

С огромна изненада научих, че за човешките същества сънят не е автоматичен, дори не и за получовешките като това, в което се превръщах. Стариият Декстър Мрачния ловец заспиваше с огромна лекота — просто си лягаше, затваряше очи и си казваше: „Раз-два-три, старт“. И готово.

Но новият модел Декстър нямаше тоя късмет.

Мятах се, въртях се, заповядвах на окаяното си аз незабавно да заспи без повече пипкане, но всичко беше напразно. Лежах с оцъкдени очи и се питах защо.

И докато нощта напредваше, същото правеше и ужасната безрадостна интроспекция. Нима се бях заблуждавал цял живот? Ами ако не бяхме зашеметяващият кълцащ Декстър и неговият лукав другар Странникът? Ами ако всъщност бях само един Мрачен шофьор, когото са пуснали да живее в едно стайче в господарската къща в замяна на това, че вози господаря на определени обиколки? И ако услугите ми вече не бяха нужни, какво можех да бъда сега, когато шефът се беше изнесъл? Кой бях аз, ако вече не бях себе си?

Мисълта не беше весела и не ме развесели. Нито ми помогна да заспя. След като се бях мятал и въртял до изтощение, без да се изтощя, се съсредоточих върху търкалянето и обръщането с абсолютно същия резултат. Но накрая, към три и половина, явно уцелих точната

комбинация безсмислени движения и най-сетне потънах в неспокоен сън.

Събуди ме миризма и съскане от пържене на бекон. Погледнах часовника — 8:32. Никога не бях спал до толкова късно. Но, разбира се, беше събота. Рита ме бе оставила в неспокойната ми дрямка. И сега щеше да възнагради завръщането ми в страната на будните с обилна закуска. Ура!

Закуската наистина успя да пооправи киселото ми настроение. Трудно е да поддържаш истински добро чувство на крайна депресия и пълна лична безполезност, когато си си натъпкал тумбака, така че спрях да се опитвам на средата на един отличен омлет.

Естествено, Коуди и Астор бяха будни от часове — събота сутрин беше тяхното неограничено време за телевизия и те обикновено го използваха, за да изгледат безброй идиотски анимационни филми. Дори не ме забелязаха, когато се изгътрих покрай тях до кухнята, и останаха залепени за образа на някакъв говорещ домакински уред, докато аз не довърших закуската си, не изпих една последна чаша кафе и не реших да дам на живота си още един ден да се оправи.

— По-добре ли си? — попита Рита, когато допих кафето.

— Омлетът беше много хубав — казах. — Благодаря.

Тя се усмихна и ме цунка по бузата, преди да метне чиниите в мивката и да почне да ги мие.

— Нали помниш, че обеща да заведеш Коуди и Астор някъде тази сутрин? — надвика шуртящата вода.

— Така ли?

— Декстър, знаеш, че тази сутрин ще имам проба за сватбената рокля. Казах ти преди няколко седмици и ти каза, че няма проблем да се грижиш за децата, докато аз съм у Сюзан за пробата, а после наистина трябва да ида при цветаря и да уредя някои неща, дори Винс предложи да ми помогне с това, каза, че имал някакъв приятел.

— А, не — казах, понеже се сетих за Мани Борк. — Никакви приятели на Винс.

— И аз така му казах: „Не, благодаря“. Надявам се, че съм постъпила добре?

— Да — казах. — Имаме само една къща, която да продадем, за да платим.

— Не искам да обиждам Винс и съм сигурна, че приятелят му е прекрасен, но ходя за цветя при Ханс открай време и той ще е съкрушен, ако ида при друг за сватбата си.

— Добре — казах. — Ще изведа децата.

Бях се надявал на възможност да посветя известно време на собственото си лично нещастие и да открия начин да се заема с проблема с изчезналия Мрачен странник. Ако не успеех, щеше да е хубаво просто да си почина малко, може би дори да наваксам част от безценния сън, който не ми беше достигнал предната нощ — все пак това си беше мое свещено право.

Но пък все пак беше събота. Много почитани религии и профсъюзи са известни с това, че препоръчват съботите да се отделят за почивка и личностно израстване; за прекарване далеч от забързаната бъркотия в заслужен отдых и отмора. Но Декстър вече беше почти задомен, което променяше всичко, както почвах да разбирам. И тъй като Рита се въртеше в подготовката за сватбата като някое торнадо, явно се налагаше да взема Коуди и Астор и да ги отведа от този пандемониум в убежището на някоя дейност, одобрена от обществото като подходяща за съвместни занимания на родители и деца.

След внимателно проучване на възможностите избрах Музея на науката и Планетариума на Маями. Там щеше да е пълно с други семейни групи, които щяха да поддържат маскировката ми — а и щях да започна да ги уча на тяхната маскировка. Щом се канеха да поемат по Тъмната пътека, трябваше веднага да започнат да разбират, че колкото по-ненормален е някой, толкова по-важно е да изглежда нормален.

А разходката в музея с Грижовния татко Декстър беше във висша степен нормална на вид и за тримата. Носеше и допълнителния печат на нещо, което официално е „добро за тях“, огромно предимство, независимо колко се измъчваха от тази мисъл.

Така че тримата се натоварихме на колата ми и поехме на север по Ю Ес 1, след като обещахме на развилнялата се Рита, че ще се върнем цели-целенички за вечеря. Минахме през Коконът Гроув и точно преди Рикенбакер Коузуйей завихме към паркинга на въпросния музей. Влизането в хубавия музей обаче не мина леко. На паркинга Коуди слезе от колата и просто застана до нея. Астор го погледна за миг, обърна се към мен и попита:

— Защо трябва да ходим там?
— Образователно е — казах.
— Уф — каза тя, а Коуди кимна.
— Важно е да прекарваме повече време заедно — казах аз.
— В музей? — попита Астор. — Това е *покъртително*.
— Хубава думичка — казах. — Откъде си я научила?
— Няма да влизаме там — каза тя. — Искаме да *правим* нещо.
— Били ли сте в този музей?
— Не — каза тя, като успя да разтегли думичката на цели три изпълнени с презрение срички, както го могат само десетгодишните момиченца.
— Е, може да ви е интересно. Може даже да научите нещо.
— Не това искаме да научим — каза тя. — Не и в музей.
— Какво според вас искате да научите? — попитах и даже сам се впечатлих от това как говоря като търпелив възрастен.
Астор направи гримаса и каза:
— Знаеш. Нали каза, че ще ни покажеш разни неща.
— Откъде знаете, че не ви показвам?
Тя за миг ме погледна несигурно, после се обърна към Коуди. Каквото и да си казваха, нямаше нужда от думи. Когато след миг отново се обърна към мен, беше съвсем делова и абсолютно самоуверена. И само изсумтя:
— Да бе!
— Какво знаете за нещата, които ще ви покажа?
— *Декстър*, защо иначе ще искаме да ни показваш?
— Защото не знаете нищо, а аз знам.
— Ми да.
— Образованието ви започва в тази сграда — казах с най-сериозното си изражение. — Тръгвайте след мен и се учете. — Погледнах ги и видях как неувереността им нараства, а после се обърнах и тръгнах към музея. Може би просто бях раздразнителен от недоспиването и не бях сигурен, че ще тръгнат след мен, но трябваше да наложа основните правила веднага. Те трябваше да действат по моя начин, точно както аз бях проумял преди години, че трябва да слушам Хари и да действам по неговия начин.

15.

Дори за изкуствените човешки същества не е лесно да си на четиринайсет. На тази възраст биологията поема нещата и дори когато въпросният четиринайсетгодишен повече се интересува от клинична биология, отколкото от по-популярния сред съучениците му в гимназия „Понсе де Леон“ вид, тя все пак управлява с желязна хватка.

Един от категоричните императиви на пубертета, който важи дори за младите чудовища, е, че никой над двацет години не разбира нищо. И понеже в този момент Хари отдавна бе прехвърлил двацетте, аз бях навлязъл в кратък период на опълчване срещу прекомерните му ограничения на свършено естествените ми и здравословни желания да накълцам училищните си другарчета на парченца.

Хари беше съставил прекрасно логичен план, за да ме сложи в ред, както казваше той за неща или хора, които трябва да са чисти и подредени. Но в новооперения Мрачен странник, който за първи път разгръща крила и ги блъска в решетките на клетката, копнеейки да се хвърли в свободен полет и да се спусне върху плячката си като разсичаща стоманена мълния, няма нищо логично.

Хари знаеше много неща, които аз трябваше да науча, за да стана себе си безопасно и спокойно, да ме превърне от диво напъпило чудовище в Мрачния отмъстител: как да се държа като човек, как да съм сигурен и внимателен, как да почиствам след себе си. Знаеше всичко това, както може да го знае само старо ченге. Разбихах го дори тогава — но ми изглеждаше толкова скучно и излишно.

Все пак Хари нямаше как да знае всичко. Не можеше например да знае за Стив Гонзалес, особено очарователен пример за съзряващо човешко същество, който бе спечелил вниманието ми.

Стив беше по-едър от мен и една или две години по-голям; на горната му устна вече имаше нещо, което той наричаше мустак. Беше в моя клас по физическо и смяташе за даден му от бога дълг да ми вгорчава живота, когато му се удаде случай. Ако беше така, Господ трябва да е бил много доволен от проявеното от Стив усърдие.

Това беше много преди Декстър да се превърне в Живо ледено кубче и в него се натрупа известно количество разгорещени и много горчиви чувства. Това явно допаднаше на Стив и го подтикваше към още по-големи висоти на изобретателност в тормоза над едва сдържащия се млад Декстър. И двамата знаехме, че това може да приключи само по един начин, но за съжаление на Стив, не по начина, по който си го представяше той.

И така, един следобед някакъв злощастно работлив чистач влезе в лабораторията по биология на „Понсе де Леон“ и завари Декстър и Стив да разрешават личностния си конфликт. Не беше съвсем класическа средношколска размяна на мръсни думи и размахване на юмруци, макар да си мисля, че Стив сигурно си го беше представял така. Но не беше предвидил да се изправи срещу младия Мрачен странник. Така че чистачът намери Стив здраво завързан за масата, с парче сиво тиксо през устата, а Декстър стоеше над него със скалпел в ръка и се опитваше да си спомни какво е учил по биология, когато правиха дисекция на жаба.

Хари дойде да ме прибере с патрулната кола и с униформа. Изслуша възмутения заместник-директор, който описа сцената, цитира наръчника за поведението на учениците и настоя да научи какво смята да направи Хари по въпроса. Хари само погледна заместник-директора, докато думите на човечеца не заглъхнаха в мълчание. Гледа го още миг за по-голям ефект и обърна студените си сини очи към мен.

— Вярно ли е това, което казва, Декстър? — попита ме.

В хватката на този поглед нямаше място за шикалкавене и увъртане.

— Да — казах и Хари кимна.

— Видяхте ли? — каза заместник-директорът. Май се канеше да каже още нещо, но Хари го погледна и той млъкна.

Хари пак се обърна към мен.

— Защо?

— Той ме дразнеше. — Това прозвуча малко неубедително, така че добавих: — Много. Непрекъснато.

— И ти го завърза за масата — каза той почти монотонно.

— Аха.

— И взе скалпел.

— Искях да престане — казах.

— Защо не каза на някого? — попита ме Хари.

Свих рамене, което беше голяма част от работния ми речник по това време.

— Защо не каза на мен? — попита той.

— Мога да се справя и сам — казах.

— Май не си се справил много добре — каза той.

Нямаше какво да направя, така че съвсем естествено реших да забия поглед в краката си. Те обаче явно нямаха какво да добавят към разговора, така че отново вдигнах очи. Хари продължаваше да ме гледа и някак си вече не изпитваше нужда да мига. Не изглеждаше ядосан, а аз всъщност не се страхувах от него и това някак правеше нещата още по-неловки.

— Съжалявам — казах накрая. Не бях сигурен, че го мисля — всъщност все още не съм сигурен, че мога да съжалявам за някоя своя постъпка. Но ми се стори хитро, а и нищо друго не се пръкна в тийнейджърския ми мозък, кипящ в гъста като овесена каша смес от хормони и несигурност. И макар че съм сигурен, че Хари не повярва, че съжалявам, той отново кимна. После каза:

— Да вървим.

— Почакайте малко — каза заместник-директорът. — Трябва да обсъдим някои неща.

— Имате предвид факта, че сте позволили на всеизвестен хулиган да тормози сина ми до този вид конфронтация заради лош надзор? Колко пъти е било наказвано другото момче?

— Не е в това въпросът... — опита се да възрази заместник-директорът.

— Или говорим за факта, че сте оставили скалпели и други опасни инструменти необезопасени и леснодостъпни за учениците в незаклучена и ненаблюдавана класна стая?

— Вижте, полицай...

— Вижте какво — каза Хари. — Обещавам да простя крайно незадоволителната ви работа, ако се съгласите наистина да се постараете да я подобрите.

— Но това момче... — понечи да каже той.

— С това момче ще се оправям аз — каза Хари. — Вие оправете останалото, за да не се налага да се обаждам на настоятелството.

И разбира се, това беше. Никога не можеше да се противоречи на Хари независимо дали си заподозрян в убийство, президентът на Ротари Клуб или младо грешно чудовище. Заместник-директорът отвори и затвори уста още няколко пъти, но от нея не излязоха истински думи, а само някакво лomotене и кашляне. Хари го погледна, после се обърна към мен и каза пак:

— Да вървим.

Докато вървахме към колата, Хари мълчеше и мълчанието му не беше приятелско. Не каза нищо и когато се отдалечихме от училището и обърнахме на север по Дикси Хайуей — вместо да заобиколим училището и да тръгнем в обратна посока по Гранада към Харди и към малката ни къща в Гроув. Погледнах го, когато зави, но той все още не казваше нищо и изражението му не насърчаваше разговора. Гледаше право в пътя и караше — бързо, но не толкова бързо, че да се наложи да пусне сирената.

Зави наляво по 17-о авеню и за миг ми хрумна ирационалната мисъл, че ме води в Ориндж Боул. Но подминахме отбивката за стадиона и продължихме през Маями Ривър и по Норт Ривър Драйв и вече знаех къде отивахме, но не знаех защо. Хари още не беше казал и дума и не ме беше погледнал и започвах да усещам как в следобеда се прокрадва някаква потиснатост, която нямаше нищо общо с буреносните облаци, които се кълбяха на хоризонта.

Хари спря патрулката и най-сетне заговори:

— Хайде. Влизаме. — Погледнах го, но той вече слизаше от колата, така че и аз слязох и го последвах покорно в ареста.

Хари беше известен тук, както и навсякъде, където може да е известен всеки добър полицай. Съпровождаха го възгласи „Хари!“ и „Здрасти, сержант!“ през цялото фоайе и по коридора към крилото с килиите. Аз се влачех след него и мрачното ми предчувствие нарастваше. Защо ме водеше в затвора? Защо не ми се караше, не ми казваше колко е разочарован и не ми измисляше строго, но справедливо наказание?

Той с нищо не ми подсказваше. И аз ситнях след него. Накрая ни спря един от надзирателите. Хари го дръпна настрана и му заговори тихо; надзирателят ме погледна, кимна и ни заведе в дъното на крилото с килиите.

— Тук е — каза надзирателят. — Приятно прекарване. — Кимна към човека в килията, хвърли поглед към мен и се отдалечи, като ни остави да подновим неудобното си мълчание.

Отначало Хари не направи нищо, за да наруши това мълчание. Обърна се и се вгледа в килията и бледата сянка вътре се размърда, изправи се и се доближи до решетките.

— Та това е сержант Хари! — весело каза сянката. — Как си, Хари? Колко *мило*, че се отби.

— Здравсти, Карл — каза Хари. И най-сетне се обърна към мен и каза: — Декстър, това е Карл.

— Какъв си хубавец, Декстър — каза Карл. — Приятно ми е да се запознаем.

Очите, които Карл обърна към мен, бяха светли и празни, но зад тях почти различих огромна тъмна сянка и нещо в мен потръпна и се опита да се скрие от по-голямото и по-жестоко нещо, което живееше зад решетките. Самият Карл не беше особено едър или свиреп на вид — дори беше приятен по някакъв много повърхностен начин: с хубава руса коса и правилни черти, но в него имаше нещо, което ме притесняваше, и то много.

— Докараха Карл вчера — каза Хари. — Убил е единайсет души.

— Да — каза Карл. — Приблизително.

Отвън изтреця гръмотевица и започна да вали. Погледнах Карл с жив интерес; вече знаех какво беше обезпокоило Мрачния ми странник. Ние едва започвахме, а тук стоеше човек, който вече беше врял и кипял единайсет пъти, приблизително. За първи път разбрах как се чувстваха съучениците ми в „Понсе“, когато се изправят пред куотърбек от Националната футболна лига.

— Карл обича да убива хора — сухо каза Хари. — Нали, Карл?

— Да се намирам на работа — доволно каза Карл.

— Но те хванахме — безцеремонно каза Хари.

— Ами да, разбира се. И все пак... — Той сви рамене и дари Хари с много престорена усмивка. — Беше си хубаво.

— Но стана небрежен — каза Хари.

— Да — каза Карл. — Откъде да знам, че полицията ще е толкова старателна.

— Как го правиш? — изтърсих аз.

— Не е толкова трудно — каза Карл.

— Не, искам да кажа... как?

Карл ме погледна изпитателно и почти чух мъркане откъм сянката зад очите му. За миг погледите ни се срещнаха и светът се изпълни с черния звук от срещата на два хищника над малка безпомощна плячка.

— Я виж ти — каза Карл накрая. — Нима е възможно? — Обърна се към Хари точно когато почвах да се гърча. — Значи аз съм нагледен урок, така ли, сержант? Искаш да подплашиш момчето си, та да тръгне по правата тясна пътека на доброто?

Хари отвърна на погледа му, без да показва нищо, без да казва нищо.

— Боя се, че трябва да ти кажа, че точно от тази пътека няма слизане, скъпи ми бедни Хари. Когато си поел по нея, оставаш там до смърт, а вероятно и след това, и нито ти, нито аз, нито милото дете можем да направим нещо по въпроса.

— Има едно нещо — каза Хари.

— Така ли? — каза Карл и около него сякаш се занадига бавен тъмен облак, вплътни се върху зъбите на усмивката му, разпери криле към Хари и към мен. — И ще ми кажеш ли какво е?

— Да не те хванат — каза Хари.

За миг черният облак замръзна, после се отдръпна и се разсея.

— Господи — каза Карл. — Как ми се иска да можем да се смея. — Бавно поклати глава. — Говориш сериозно, нали? Божичко! Какъв прекрасен баща си, сержант Хари. — И ни дари с толкова широка усмивка, че почти изглеждаше истинска.

А Хари обърна съсредоточените си сини очи към мен.

— Него го хванаха — каза ми, — защото не знаеше какво прави. И сега ще иде на електрическия стол. Защото не знаеше какво прави *полицията*. Защото — каза Хари, без да повишава тон и без да мига, — не беше обучен.

Погледнах Карл, който ни гледаше иззад дебелите решетки с прекалено светлите си мъртвешки пусти очи. Заловен. Пак погледнах Хари.

— Разбирам — казах.

И наистина разбирах.

Това беше краят на младежкото ми непокорство.

И сега, след толкова години — прекрасни години, изпълнени с кълцане и рязане, без да ме хванат — наистина знаех какъв забележителен риск бе поел Хари, като ме запозна с Карл. Не можех да се надявам да се представя на неговото ниво — все пак Хари правеше разни неща, защото имаше чувства, а аз никога нямаше да имам, — но можех да следвам примера му и да накарам Коуди и Астор да се придържат към правилата. Щях да поема риск също като Хари.

Те или щяха да ме последват, или не.

16.

Последваха ме.

Музеят беше пълен с групи любопитни граждани в търсене на знание — или на тоалетна, очевидно. Повечето бяха на възраст между две и десет години и май на седем деца се падаше по около един възрастен. Движеха се като голямо цветно ято папагали, пикираха напред и назад сред експонатите със силно крякане, което въпреки че беше на най-малко три езика, звучеше еднакво. Международният език на децата.

Коуди и Астор изглеждаха леко стреснати от тълпата и стояха близо до мен. Приятен контраст с духа на самостоятелните приключения, който, изглежда, ги ръководеше през останалото време, и аз се опитах да се възползвам от това, като веднага ги заведох при пираните.

— Как ви изглеждат? — попитах.

— Много лоши — нежно каза Коуди, загледан немигащо в многобройните зъби на изложената пираня.

— Това са пирани — каза Астор. — Могат да изядат цяла крава.

— Ако плувате и видите пирани, какво ще направите? — попитах.

— Ще ги убия — каза Коуди.

— Прекалено са много — каза Астор. — Трябва да избягаш от тях и да не се доближаваш.

— Значи всеки път, когато видите тези зли на вид риби, вие или ще се опитате да ги убиете, или да избягате от тях? — попитах. И двамата кимнаха. — Ако рибите бяха по-умни, като хората, какво щяха да направят?

— Щяха да носят маскировка — изкиска се Астор.

— Точно така — казах и дори Коуди се усмихна. — Каква маскировка бихте препоръчали? Перука и брада?

— Декстъър — каза Астор. — Те са риби. Рибите нямат бради.

— О — казах, — значи все пак ще искат да приличат на риби?

— Разбира се — каза тя, все едно бях прекалено глупав да разбирам такива елементарни неща.

— Какви риби? Големи? Като акулите?

— Нормални — каза Коуди. Сестра му го погледна за миг и кимна.

— Каквито наоколо има много — каза тя. — Нещо, което няма да подплаши това, което искат да изядат.

— Аха — казах аз.

Двамата загледаха мълчаливо рибите. Коуди схвана пръв. Намръщи се и ме погледна. Усмихнах се насърчаващо. Той прошепна нещо на Астор, която изглеждаше стресната. Отвори уста да каже нещо, но спря.

— О! — каза само.

— Да — казах аз. — О!

Тя погледна Коуди. Пак не казаха нищо на глас, но се проведе цял разговор. Разбира се, оставих ги, докато не вдигнаха очи към мен.

— Какво можем да научим от пираните? — попитах.

— Да не изглеждаме свирепи — каза Коуди.

— Да изглеждаме като нещо нормално — неохотно каза Астор. — Ама рибите не са хора, Декстър.

— Правилно — казах. — Защото хората оцеляват, като разпознават нещата, които изглеждат опасни. Рибите ги хващат. Ние не искаме да ни хванат. — Те ме изгледаха сериозно, после пак погледнаха рибите. — Та какво друго научихме днес? — попитах след малко.

— Да не ни хващат — каза Астор.

Въздъхнах. Поне беше начало, макар да имаше още много работа.

— Хайде — казах, — да видим другите експонати.

Всъщност не бях много запознат с музея, може би защото доскоро не бях имал деца, които да влача тук. Така че определено импровизирах и търсех неща, които могат да ги насочат да мислят и да учат правилните неща. Пираните си бяха чист късмет, признавам — просто ги бях мярнал и гигантският ми мозък беше излязъл с правилния урок. Намирането на следващото щастливо съвпадение не беше толкова лесно и половин час се влачихме унило сред

убийствената тъпла деца и ужасните им родители, докато не стигнахме при лъвовете.

Свирепата външност и репутация отново се оказаха неустойими за Коуди и Астор и те се заковаха пред тях. Препарирани лъвове, разбира се, май му казват диорама, но привлякоха вниманието им. Мъжкият стоеше гордо над трупа на една антилопа с отворена уста и блеснали зъби. До него имаше две лъвици и едно лъвче. Към експоната имаше обяснение от две страници и някъде на средата на втората намерих каквото ми трябваше.

— Добре — казах ведро. — Не се ли радваме, че не сме лъвове?

— Не — каза Коуди.

— Тук пише — продължих аз, — че когато мъжкият лъв поема лъвското семейство...

— Казва се прайд, Декстър — каза Астор. — Има го в „Цар Лъв“.

— Добре — казах. — Когато нов татко лъв поеме прайда, той убива всички малки.

— Това е ужасно — каза Астор.

Усмяхнах се, за да ѝ покажа остриите си зъби.

— Не е, напълно естествено е. За да предпази своите и да се погрижи *неговите* малки да управляват кокошарника. Много хищници правят така.

— Това какво общо има с нас? — попита Астор. — Ти няма да ни убиеш, когато се ожениш за мама, нали?

— Не, разбира се — казах. — Сега вие сте моите малки.

— Какво тогава? — попита тя.

Отворих уста да ѝ обясня и почувствах как ми излиза въздухът. Устата ми увисна отворена, но не можех да кажа нищо, защото мозъкът ми се завъртя от една толкова странна мисъл, че дори не си направих труда да я отрека. Много хищници правят така, чух се да казвам. За да запазят своите.

Каквото и да ме беше направило хищник, домът му беше в Мрачния странник. И сега нещо беше подплашило Странника. Възможно ли беше...

Кое? Нов татко Странник да заплашва *моя* Странник? През живота си се бях натъквал на много хора, над които надвисваха сенки на нещо подобно на моето, и никога не беше ставало нищо, освен взаимно разпознаване и малко недоловимо за слуха ръмжене. Това

беше твърде глупаво даже да го мисли човек — Страниците нямаха татковци.

Нали?

— Декстър — каза Астор. — Плашиш ни.

Признавам, че плаших и себе си. Мисълта, че Странникът би могъл да има родител, който го преследва със смъртоносни намерения, беше ужасяващо глупава — но пък в крайна сметка откъде изобщо се беше взел Странникът? Сигурен бях, че е нещо повече от налудничава измислица на разстроения ми мозък. Не бях шизофреник — и двамата бяхме сигурни в това. Фактът, че сега го нямаше, доказваше, че той има независимо съществуване.

А това означаваше, че Странникът е дошъл отнякъде. Че е съществувал преди мен. Имаше източник, родител или нещо подобно.

— Земята вика Декстър! — каза Астор и осъзнах, че продължавам да стоя пред тях замръзнал в неприличната си смешна зяпнала поза на педантично зомби.

— О — казах тъпо, — замислих се нещо.

— Много ли болеше? — попита тя.

Затворих уста и я погледнах. Тя стоеше пред мен с изражение на десетгодишно отвращение от това колко тъпи могат да са възрастните и този път бях съгласен с нея. Винаги бях приемал Странника за даденост — до такава степен, че всъщност никога не се бях питал откъде е дошъл или как се е родил. Бях самодоволен, глупаво съгласен да споделям пространството с него, просто се радвах да съм себе си, а не някой друг, по-празен простосмъртен, а сега, когато малко самопознание би могло да спаси нещата, бях онемял от страх. Защо досега не се бях замислял за тези неща? И защо трябваше първият път да е точно сега, в присъствието на едно саркастично дете? Трябваше да посветя на въпроса известно време и размисъл — но, разбира се, не му беше нито времето, нито мястото.

— Съжалявам — казах. — Да идем да видим планетариума.

— Нали щеше да ни кажеш защо са важни лъвовете? — каза тя.

В интерес на истината вече не помнех защо бяха важни лъвовете. Но за късмет на имиджа ми мобилният ми телефон започна да дрънчи, преди да успея да си призная.

— Момент само — казах и извадих телефона от калъфа. Погледнах го и видях, че е Дебора. Все пак семейството си е

семејство, така че вдигнах.

— Намерили са главите — каза тя.

Трябваше ми секунда да се сетя за какво говори, но Дебора съскаше в ухото ми и осъзнах, че се налага някакъв отговор.

— Главите? На двете тела в университета ли? — попитах.

Дебора издаде вбесен съсък:

— За бога, Декс, колко хора без глави има в града бе!

— Е, в кметството... — казах.

— Докарай си задника тук, Декстър. Трябваш ми.

— Но, Дебора, събота е и аз съм в...

— Веднага — каза тя и затвори.

Погледнах Коуди и Астор и се замислих какво да правя. Ако ги откарах у дома, щеше да мине поне час, докато стигна до Дебс, а и щяхме да изгубим безценното си съботно време заедно. От друга страна, дори аз знаех, че да водиш деца на сцена на убийство може да се сметне за леко ексцентрично.

Но щеше да е и образователно. Те трябваше да се впечатлят колко старателни са полицаите, когато изникнат трупове, и това беше много добра възможност. Като теглих чертата, въпреки че милата ми сестричка би могла да реагира бомбастично, реших, че ще е най-добре просто да се натоварим в колата и да ги закарам на първото им криминално разследване.

— Добре — казах, докато прибирах телефона. — Трябва да тръгваме.

— Къде? — попита Коуди.

— Да помогнем на сестра ми — казах. — Ще запомните ли какво научихме днес?

— Да, ама това е само музей — каза Астор. — Не е това, което искаме да научим.

— Напротив, това е — казах. — И трябва да ми вярвате и да действате по моя начин, иначе няма да ви уча. — Наведох се, за да ги погледна в очите. — Ама хич.

Астор свъси вежди.

— Декстър.

— Говоря сериозно. Трябва да е по моя начин.

За пореден път двамата с Коуди се спогледаха. След миг той кимна и тя пак се обърна към мен и каза:

— Добре. Обещаваме.
— Ще чакаме — каза Коуди.
— Разбираме — каза Астор. — Кога може да започнем яките работи?
— Когато аз кажа — казах. — Но сега трябва да тръгваме.
Тя веднага пак се превърна в хапливо десетгодишно момиче.
— Къде да тръгваме?
— Трябва да отида на работа — казах. — И ще ви взема с мен.
— Да видим *труп*? — попита тя с надежда.
Поклатих глава и казах:
— Само главата.
Тя погледна Коуди и поклати своята глава.
— На мама няма да ѝ хареса.
— Ако искате, може да чакате в колата.
— Да тръгваме — каза Коуди, най-дългото му изречение за целия ден.
Тръгнахме.

17.

Дебора чакаше пред една скромна къщичка за два милиона на една частна задънена улица в Коконът Гроув. Улицата беше отцепена от будката на охраната до самата къща някъде по средата от лявата страна и възмутени жители се бяха събрали по внимателно маникюрираните си ливади и алеи и се пенеха на ятото нископлатени социално нежелани типове от полицейското управление, нахълтали в малкия им рай. Дебора стоеше на улицата и инструктиреше един видеограф какво да снима и от какъв ъгъл. Побързах да отида при нея, Коуди и Астор вървяха по петите ми.

— Какво е това, по дяволите? — поиска да знае Дебора и премести гневния си поглед от децата към мен.

— Известни са като деца — отвърнах. — Често са страничен продукт на брака, което може би е причината да не си запозната с тях.

— Ти да не си си изгубил шибания мозък, че ги водиш тук? — сопна се тя.

— Не бива да говориш мръсотии — каза Астор на Дебора и я погледна сърдито. — Дължиш ми петдесет цента за тази.

Дебора отвори уста, изчерви се и я затвори.

— Трябва да ги разкараш отгук — каза ми. — Не бива да виждат това.

— *Искаме да видим* — каза Астор.

— Шт — изшътках. — И млък.

— За бога, Декстър! — възкликна Дебора.

— Ти ми каза да дойда веднага — казах. — И аз дойдох.

— Не мога да съм бавачка на две деца — каза Дебора.

— Няма нужда — казах аз. — Те ще се оправят.

Дебора ги изгледа; те също я изгледаха. Никой не мигна и за кратко ми се стори, че скъпата ми сестричка ще си отхапе долната устна. Накрая тя поклати глава и каза:

— Майната му. Нямам време да се караме. Вие двамата чакайте там. — Посочи паркираната си от другата страна на улицата кола и ме

хвана над лакътя. Завлече ме към къщата, където кипеше суматоха.

— Гледай — каза и посочи фасадата.

По телефона ми беше казала, че са намерили главите, но истината беше, че би било много трудно да ги пропуснат. Късата алея за коли пред къщата се виеше между двата коралови стълба на портата, преди да се влее в малкия двор с фонтан в средата. На стълбовете имаше по една сложно украсена лампа. На алеята между стълбовете с тебешир бе надраскано нещо, което приличаше на буквите МЛК, само че със странен шрифт, който не познавах. И за да е сигурно, че никой няма дълго да умува над съобщението, на върха на всеки стълб...

Е. Трябваше да призная, че композицията притежаваше известна примитивна убедителност и безспорен драматичен ефект, но беше прекалено сурова за моя вкус. Въпреки че главите явно бяха почистени внимателно, клепачите липсваха и устите бяха разтеглени в странни усмивки от горещината, картинката не беше приятна. Не че някой искаше мнението ми, но винаги съм смятал, че не бива да има остатъци. Небрежно е и показва липса на истински майсторски дух. А да оставиш така крещящо главите — това беше чиста фукня и говореше за просташки подход към проблема. Все пак вкусове разни. Винаги съм готов да приема, че моята техника не е единственият начин. И както винаги по въпросите на естетиката аз чаках съскащ шепот на съгласие от Мрачния странник. Но, разбира се, нямаше нищо.

Нито мърморене, нито потрепване на крило, нито гък. Компаса ми го нямаше; беше ме оставил в крайно тревожното положение да трябва сам да се държа за ръчичка.

Не бях съвсем сам обаче. До мен беше Дебора и осъзнах, че докато съм размишлявал над въпроса с изчезването на сенчестия ми спътник, тя ми е говорила нещо.

— Били на погребението тази сутрин — каза тя. — Върнали се и заварили това.

— Кои? — попитах и кимнах към главите. — Тези ли?

Дебора ме сръга с лакът в ребрата. Заболя ме.

— Семейството, задник такъв. Семейство Ортега.

— Значи е станало посред бял ден? — По някаква причина това беше още по-обезпокоително.

— Повечето съседни също са били на погребението — каза тя. — Но продължаваме да търсим някой, който може да е видял нещо. — Сви рамене. — Може да имаме късмет. Кой знае.

Аз лично не знаех, но незнайно защо си мислех, че нищо свързано с това няма да ни донесе късмет.

— Това май вкарва малко съмнение за вината на Халпърн — казах.

— Съвсем не — каза тя. — Тоя задник е виновен.

— Аха, значи смяташ, че някой друг е намерил главите и...

— Дявол да го вземе, не знам — каза тя. — Сигурно някой работи с него.

Поклатих глава. Това беше тъпо и двамата го знаехме. Човек, способен да замисли и извърши сложния ритуал на две убийства, почти сигурно го прави сам. Тези деяния са толкова дълбоко лични, всяка малка стъпка изразява такава уникална нужда, че мисълта двама души да споделят една и съща визия е почти чист абсурд. По някакъв извратен начин церемониалната композиция на главите пасваше на начина, по който бяха оставени телата — две части от един и същ ритуал.

— Нещо тука не е наред — казах.

— Какво искаш да кажеш?

Погледнах главите, така внимателно наместени върху лампите. Бяха изгорени в огъня, изпекъл телата, и нямаше видими кървави следи. Вратовете изглеждаха прерязани много чисто. Нямах никакви идеи, но Дебора ме гледаше с очакване. Трудно е да опазиш репутацията, че си способен да надникнеш в безмълвното сърце на загадката, когато цялата слава се дължи на сенчестите напътствия на един вътрешен глас, който в момента е някъде другаде. Чувствах се като кукла на вентрилоквист, която ненадейно са извикали да изиграе цялото представление сама.

— И двете глави са тук — казах, тъй като явно трябваше да кажа нещо. — Защо не пред къщата на другото момиче? Онова с гаджетото?

— Семейството ѝ живее в Масачузетс — каза Дебора. — Това е било по-лесно.

— А него го проверихте, нали?

— Кого?

— Гаджето на мъртвото момиче — казах бавно и внимателно. — Момчето с татуировката на врата.

— За бога, Декстър, разбира се, че го проверяваме. Проверяваме всички, които са се доближавали на половин миля до тези момичета през целия им тъжен шибан животец, а ти... — Тя си пое дълбоко дъх, но това май не я успокои особено. — Слушай, всъщност нямам нужда от помощ с основната полицейска работа, ясно? Това, за което имам нужда от помощ, са странните гадни простотии, от които ти би трябвало да разбираш.

Хубаво беше да потвърдя самоличността си като Краля на странните гадни простотии, но трябваше да се замисля колко ли щеше да издържи без Мрачната ми корона. Все пак беше заложена репутацията ми и трябваше да рискувам да изразя някакво проникновено мнение, така че мушнах наслуки.

— Добре — казах. — Тогава от странна гадна гледна точка, няма смисъл да има двама отделни убийци с един и същи ритуал. Така че или Халпърн ги е убил и някой друг е намерил главите и си е помислил, че какво пък, ще взема да ги окача — или сме вкарали в затвора не когото трябва.

— Майната му! — каза тя.

— На кого?

— Не на кого. На всичко, дявол да го вземе! Нито едното, нито другото става!

— Ами, майната му — повторих, с което изненадах и нея, и себе си. И понеже бях ядосан и не можех да търпя нито Дебора, нито себе си, нито цялата тази изгорена и обезглавена история, поех по единствения логичен и разумен курс: изритах един кокосов орех.

Много умно. Сега и кракът ме заболя.

— Проверявам досието на Голдман — каза тя рязко и кимна към къщата. — Зъболекар. Притежава офис сграда в Дейви. Но това — това намирисва на кокаинови каубои. Кое то пък съвсем не се връзва. По дяволите, Декстър. Дай ми нещо.

Погледнах я с изненада. Някак си беше извъртяла нещата така, че топката отново беше у мен, а аз не разполагах с абсолютно нищо, освен горещата надежда, че Голдман ще се окаже наркобос, който се преструва на зъболекар.

— Изчерпах се — казах, което беше тъжно, но много вярно.

— О, мама му стара — каза тя и погледна покрай мен към събралата се тълпа. Първите новинарски ванове бяха пристигнали и още преди да спрат напълно, някакъв репортер изскочи навън и започна да ръга оператора си, за да го намести на позицията за общи кадри.

— Мама му стара — повтори Дебора и тръгна да се оправи с тях.

— Онзи човек е страшен, Декстър — каза едно гласче зад мен и бързо се извъртях. За пореден път Коуди и Астор се бяха промъкнали незабелязано. Стояха един до друг и Коуди кимна към тълпата от другата страна на полицейската лента.

— Кой човек? — попитах и Астор отвърна:

— Онзи. С оранжевата риза. Не ме карай да го соча, той *гледа*.

Затърсих сред тълпата оранжева риза и видях само проблясък на цвят в дъното на улицата, когато някой се сниши, за да се мушне в колата си. Малка синя кола — не бял авалон, — но забелязах познато цветно петно на огледалото за задно виждане, когато колата излезе на главния път. И въпреки че беше трудно да съм сигурен, бях относително уверен, че това е пропуск за паркиране на факултета в Маями.

Обърнах се към Астор:

— Е, отиде си. Защо каза, че е страшен?

— *Той* казва — каза тя и посочи Коуди, който кимна.

— Страшен беше — каза Коуди почти шепнешком. — Имаше голяма сянка.

— Съжалявам, че ви е уплашил — казах. — Но вече го няма.

Коуди кимна и попита:

— Може ли да видим главите?

Децата са страшно интересни, нали? Коуди се беше изплашил от нещо нереално като нечия си сянка, а пък сега гореше от желание да види отблизо конкретен пример за убийство, ужас и човешка тленност. Аз, разбира се, не го винях, че иска да погледне, но и не смятах, че мога да го позволя открито. От друга страна, нямах представа как да им обясня всичко това. Чувал съм, че турският език например имал много по-големи тънкости, отколкото мога да си представя, но английският определено не беше подходящ за добър отговор.

За мой късмет в този момент Дебора се върна и измърмори:

— Повече никога няма да се оплаквам от капитана. — Това изглеждаше крайно невероятно, но не ми се стори дипломатично да го изтъкна. — Нека *той* да се занимава с тези пиявици от пресата.

— Може би просто не си общителна с хората — казах.

— Тия задници не са хора — каза тя. — Искат само да си направят по няколко шибани снимки пред главите с идеалните си шибани прически, така че да пратят лентите в Мрежата. Що за животни биха искали да гледат това?

Всъщност знаех отговора на този въпрос, тъй като в момента пасях две такива, и честно казано, самият аз можех да бъда смятан за таква. Но ми се струваше, че трябва да избегна въпроса и да се опитам да задържа вниманието ни върху прекия проблем. Затова се замислих за това, което беше уплашило Коуди у онзи човек, и за това, че той май имаше нещо подобно на университетски пропуск за паркиране.

— Хрумна ми нещо — казах на Дебора и тя се обърна, все едно ѝ бях казал, че е стъпила върху питон. — Но не пасва много на теорията ти за зъболекаря наркобос — предупредих я.

— Казвай — процеди тя през зъби.

— Тук имаше някой и той уплаши децата. Тръгна си с кола с карта за паркиране от университета.

Дебора ме зяпна, очите ѝ бяха твърди и мътни.

— Мамка му — каза тихо. — Оня тип, за когото говореше Халпърн — как се казваше?

— Уилкинс — казах аз.

— Не — каза тя. — Не може да бъде. Само защото някой е изплашил децата? Не.

— Той има мотив — казах аз.

— За щатното място ли? Стига бе, Декс!

— Ние няма защо да смятаме, че е важно. *Те* смятат така.

— Значи за да получи мястото, той прониква в апартамента на Халпърн, краде му дрехите, убива момичетата...

— А после ни насочва към Халпърн — казах и си спомних как той ни го беше подсказал в коридора.

Дебора рязко се извърна към мен.

— Мамка му! Направи го, нали? Каза ни да идем при Халпърн.

— И колкото и маловажен да ни се струва мотивът за мястото, изглежда по-смислено, отколкото Дани Ролинс и Тед Бънди да се съберат за съвместен проект, нали?

Дебора приглади косата си, изненадващо женствен жест за човек, за когото вече мислех като за сержант Скалата.

— Възможно е — каза накрая. — Не знам обаче достатъчно за Уилкинс, за да съм сигурна.

— Да идем да поговорим с него?

Тя поклати глава.

— Първо искам пак да се видя с Халпърн.

— Чакай да взема децата — казах.

Съвсем естествено, те изобщо не бяха там, където трябваше да са. Но ги открих достатъчно лесно: бяха отишли да разгледат двете глави по-отблизо и може би само си въобразявах, но ми се стори, че видях в очите на Коуди проблясък на професионално възхищение.

— Хайде, трябва да тръгваме — казах им. Те се обърнаха и неохотно тръгнаха след мен, но чух как Астор промърмори под нос:

— Все е по-добре от тъпия музей.

Беше наблюдавал от края на групичката, събрала се да види представлението, внимаваше да изглежда като част от тълпата зяпачи, не по-различен от останалите и незабележителен по никакъв начин. За Гледация беше риск изобщо да е там — можеше да го познаят, — но той искаше да поеме този риск. И, разбира се, беше приятно да види реакцията на работата си — малка суета, но той си я позволяваше.

Освен това беше любопитен да види какво ще направят с единствената проста улика, която беше оставил. Другият беше умен — но засега не ѝ обръщаше внимание, беше я подминал и остави колегите си да я снимат и изследват. Може би трябваше да е малко по-очевидна, но и за това имаше време. Нямахме закъде да се бърза, трябваше да подготви другия, да го вземе, когато моментът настъпи — това беше по-важно от всичко останало. Гледация се приближи, за да разгледа другия, може би да види някакъв знак за реакцията му. Интересно, че беше довел децата. Те не изглеждаха особено смутени от двете глави. Може да бяха свикнали с такива неща, или...

Не. Това беше невъзможно.

Като се движеше възможно най-внимателно, той се запромъква напред, сля се с естественото полюшване на тълпата, докато не стигна до жълтата лента, колкото можеше по-близо до децата.

И когато момчето вдигна поглед и очите им се срещнаха, вече нямаше възможност да греши.

За момент погледите им се склочиха и цялата представа за време се изгуби в свистенето на сенчести криле. Момчето просто стоеше и го гледаше с разпознаване — не на това какъв е, а какво е, и малките му черни крила пърхаха в изпълнен с паника бяс. Гледащия не можа да се съдържи — приближи се още и остави момчето да види и него, и ореола тъмна сила около него. Момчето не показва страх — просто отвърна на погледа му и му показва собствената си сила. След това се обърна, хвана сестра си за ръка и двамата изтичаха при другия.

Време беше да си тръгва. Децата сигурно щяха да го посочат, а той не искаше някой да види лицето му, още не. Забърза към колата си и потегли, но съвсем не беше разтревожен. Изобщо. Дори беше доволен, отколкото имаше право да е.

Заради децата, разбира се. Не само че щяха да кажат на другия и да го приближат още няколко стъпки към нужния страх. Но и защото той наистина обичаше деца. Прекрасно беше да работиш с деца — те излъчваха емоции, които бяха толкова силни и издигаха цялата енергия на събитието на по-висока равнина.

Деца — прекрасно.

Това започваше да става приятно.

За известно време му беше достатъчно да се вози на маймуноподобните неща и да им помага да убиват. Но дори това му доскуча с простото повторение и от време на време ТО чувстваше, че трябва да има нещо повече. В момента на убиването имаше някаква мъчителна тръпка на нещо неопределимо, чувството, че нещо се надига, за да се пробуди, и после отново се уталожва, и ТО искаше да разбере какво е.

Но въпреки всички пъти и много различни маймуноподобни неща ТО не успяваше да се доближи повече до това чувство, не успяваше да се протегне достатъчно, за да разбере какво е. И това ГО караше да иска да разбере още.

Мина много време и ТО пак започна да се вкисва. Маймуноподобните бяха прекалено прости и каквото и да правеше с тях, не му стигаше. Започна да се дразни от глупавото им безцелно безкрайно повтарящо се съществуване. Стовари се един-два пъти връз тях, за да ги накаже за тъпото им лишено от въображение страдание, и накара гостоприемника си да избие цели семейства, цели племена от тези неща. И докато всички умираха, прелестният намек за нещо друго увисваше някъде там, недосегаем, и после отново потъваше в сън.

Жестоко обезсърчаващо. Трябваше да има начин да го достигне, да разбере какво е това измамно нещо и да го привлече към съществуване.

А после маймуноподобните най-сетне започнаха да се променят. Отначало много бавно, толкова бавно, че ТО дори не разбра какво става, докато процесът не достигна разгара си. И един прекрасен ден, когато ТО влезе при новия си гостоприемник, той се изправи на задните си крака и докато ТО все още се чудеше какво става, попита:

— Кой си ти?

Крайният шок от този момент бе последван от още по-крайно удоволствие.

ТО вече не беше само.

18.

Пътуването до ареста протече гладко, но когато Дебора кара, това значи само, че няма сериозно ранени. Освен че бързаше, тя преди всичко беше маямско ченге, учило се да кара от маямски ченгета. Следователно смяташе, че в природата трафикът е в течно агрегатно състояние, а тя го прорязва като горещ нож масло: плъзгаше се във всъщност несъществуващи пролуки и даваше на останалите шофьори ясно да разберат, че или трябва да се мръднат, или да умрат.

Разбира се, на Коуди и Астор много им харесваше от специалните им вързани с колани места на задната седалка. Седяха колкото можеха по-изправени, проточили вратлета да гледат навън. И нещо съвсем рядко — Коуди дори се усмихна леко, когато едва не ударихме един сто и петдесет килограмов мъж на моторче.

— Пусни сирената — настояваше Астор.

— Това не ви е шибана игра — изръмжа Дебора.

— Трябва ли да е шибана игра, за да пуснеш сирената? — попита Астор и Дебора почервения и завъртя кормилото достатъчно силно, за да ни свали от магистралата, като се размина на косъм с едно очукана Хонда на резервни гуми.

— Астор — казах, — не говори мръсотии.

— Ама тя говори мръсотии непрекъснато — каза Астор.

— Когато станеш колкото нея, и ти ще можеш да говориш мръсотии, ако искаш — казах. — Но не когато си на десет.

— Това е тъпо — каза тя. — Ако думата е мръсна, няма значение на колко си години.

— Права си — казах аз. — Но не мога да казвам на сержант Дебора какво да говори.

— Това е тъпо — повтори Астор и смени темата. — Тя наистина ли е сержант? Това повече ли е от полицаи?

— Това значи, че е шеф на полицаите — обясних.

— Може да казва на онези със сините дрехи какво да правят, така ли?

— Да.

— И има пистолет?

— Да.

Астор се наведе напред, колкото ѝ позволяваше коланът, и се вгледа в Дебора с нещо наподобяващо уважение, което рядко виждах на лицето ѝ.

— Не знаех, че момичетата могат да носят пистолети и да са шефове на полицаите.

— Момичетата могат да правят всичко — всичко, каквото и момчетата — отсече Дебора. — Обикновено по-добре.

Астор погледна Коуди, после мен, и попита:

— Всичко ли?

— Почти всичко — казах аз. — Професионалният футбол вероятно не се брои.

— Застрелваш ли хора? — обърна се Астор към Дебора.

— За бога, Декстър! — каза Дебора.

— Понякога застрелва — казах на Астор. — Но не обича да говори за това.

— Защо?

— Да застреляш някого е нещо много лично — казах — и според мен тя смята, че не е работа на никой друг.

— Стига си говорил за мен, все едно съм лампа, за бога — сопна се Дебора. — Тук съм.

— Виждам де — каза Астор. — Колко души си застреляла?

В отговор Дебора накара колата да изскърца на един остър завой към паркинга и заби спирачки пред центъра.

— Стигнахме — каза и изскочи навън, все едно бягаше от мравуняк на огнени мравки. Разкопчах Коуди и Астор и я последвахме с по-спокойна крачка.

Дебора още говореше с дежурния сержант зад бюрото и аз заведох Коуди и Астор до два очукани стола.

— Чакайте тук — казах. — Ще се върна след малко.

— Просто да чакаме? — каза Астор, в гласа ѝ трептеше оскърбление.

— Да. Трябва да ида да поговоря с един лош човек.

— Защо не може да дойдем? — попита тя.

— Противозаконно е — казах. — Сега чакайте тук, както ви казвам. Моля ви.

Те не изглеждаха ужасно ентузиазирани, но поне не скочиха от столовете и не хукнаха с викове по коридора. Възползвах се от послушанието им и отидох при Дебора.

— Хайде — каза тя и тръгнахме към една от стаите за разпити. След няколко минути един пазач доведе Халпърн. Той беше с белезници и изглеждаше дори по-зле, отколкото когато го бяхме прибрали. Беше небръснат и косата му беше сплъстена, а в очите му имаше поглед, който можеше да се опише единствено като „преследван от духове“, независимо колко клиширано звучи. Седна на крайчеца на стола, където го бутна пазачът, и се втренчи в ръцете си на масата.

Дебора кимна на пазача и той излезе в коридора. Тя изчака вратата да се затвори, след което насочи вниманието си към Халпърн.

— Е, Джери — каза му, — надявам се, че си се наспал.

Главата му подскочи, все едно я бяха дръпнали с въже, и той се опули.

— Какво? Какво искате да кажете?

Дебс вдигна вежди и каза меко:

— Нищо, Джери. Просто съм учтива.

Той я зяпна за миг, после пак сведе глава.

— Искам у дома — каза с тих разтреперан гласец.

— Сигурно, Джери — каза Дебора. — Но сега не мога да те пусна.

Той само поклати глава и каза нещо под нос.

— Какво, Джери? — попита тя със същия мил търпелив глас.

— Казах, че не мисля, че съм направил нещо — каза той, без да вдигне поглед.

— Не *мислиш*? — попита тя. — Не трябва ли да сме сигурни в това, преди да те пуснем?

Той вдигна глава и я погледна, този път много бавно.

— Снощи... — каза — нещо, свързано с това място... — Поклати глава. — Не знам. Не знам.

— Бил си на място като това и преди, нали, Джери? — попита Дебора и той кимна. — И това място те накара да си спомниш нещо?

Той се сепна, все едно му се беше изплюла в лицето.

— Аз не... не беше спомен. Беше сън. Трябва да е било сън.
Дебора кимна с разбиране.

— За какво беше сънят, Джери?

Той поклати глава и я погледна с отворена уста.

— Може да ти стане по-добре, ако говориш за него — каза тя. — Щом е само сън, какво може да стане? — Той продължи да клати глава.
— За какво беше сънят, Джери? — повтори тя малко по-настойчиво, но все още много внимателно.

— Имаше голяма статуя — каза той и спря да клати глава, сякаш беше изненадан, че думите са излезли от устата му.

— Добре — каза Дебора.

— Тя... тя беше много голяма. Бронзово тяло с протегнати ръце и те се спускаха към... — Думите му заглъхнаха и той смотолевя нещо.

— Какво каза, Джери?

— Каза, че имала глава на бик — казах аз и усетих как настръхвам.

— Ръцете се спускат — каза той — и аз се чувствам... истински щастлив. Не знам защо. Пея. И слагам двете момичета в ръцете. Режа ги с нож и те се издигат към устата и ръцете ги хвърлят вътре. В огъня...

— Джери — каза Дебс дори още по-внимателно, — дрехите ти бяха изцапани с кръв и опърлени. — Той не каза нищо и тя продължи: — Знаем, че губиш съзнание, когато си под силен стрес. — Той мълчеше. — Възможно ли е, Джери, да си имал една от тези загуби на съзнание, да си убил момичетата и да си се прибрал у вас? Без да го знаеш?

Той отново почна да клати глава, бавно и механично.

— Имаш ли по-добро предположение? — попита тя.

— Къде ще намеря такава статуя? — каза той. — Тоест... как бих могъл да намеря статуята и да наклада огъня в нея и да закарам момичетата там и — как е възможно? Как е възможно да направя всичко това и да не го знам?

Дебора ме погледна и аз свих рамене. Довода си го биваше. Все пак трябва да има някаква практическа граница за това, което можеш да направиш, докато ходиш насън, а това май я преминаваше.

— Откъде се е взел сънят тогава, Джери? — попита тя.

— Всички сънуват — каза той.

— И как кръвта се е озовала по дрехите ти?

— Уилкинс е бил — каза той. — Трябва да е бил той, няма друг отговор.

На вратата се почука и влезе сержантът. Наведе се и прошепна нещо на ухото на Дебора, а аз се наклоних към нея да чуя.

— Адвокатът на този тип създава проблеми — каза той. — Казва, че щом главите са се появили, докато клиентът му е бил тук, той трябва да е невинен. — Сви рамене. — Не мога да го задържа.

— Добре — каза Дебс. — Благодаря, Дейв. — Той пак сви рамене, изправи се и излезе.

Дебора ме погледна.

— Е, поне вече не изглежда твърде лесно.

Обърна се към Халпърн.

— Добре, Джери. Пак ще си поговорим.

Стана и аз я последвах.

— Какво ще кажеш? — попитах я.

Тя поклати глава.

— За бога, Декс, не знам. Трябва ми голям пробив. — Спря и се обърна към мен. — Или този наистина го е направил по време на пристъп, което означава, че е планирал всичко, без да го съзнава, което е невъзможно...

— Така изглежда — казах аз.

— ... или някой друг си е дал доста зор да го направи и да натопи него, като е преценил да съвпадне с някои от пристъпите му.

— Което също е невъзможно — казах услужливо.

— Да, знам — каза тя.

— А статуята с бичата глава и огъня в корема?

— Майната й! Това е само сън. Не може да е друго.

— Тогава къде са били изгорени момичетата?

— Искаш да ми покажеш гигантска статуя с бича глава и вградено барбекю ли? Намери я и ще повярвам, че е истина.

— Сега трябва ли да освободим Халпърн?

— Не, дявол да го вземе! — озъби се тя. — Все още го държа за съпротива при арест. — Обърна се и тръгна към фойето.

Коуди и Астор седяха при сержанта и въпреки че не бяха там, където ги бях оставил, бях благодарен, че не са подпалили нищо.

Дебора гледаше нетърпеливо, докато ги прибирах, и всички тръгнахме към изхода заедно.

— Сега какво? — попитах.

— Трябва да говорим с Уилкинс, естествено — каза Дебора.

— Ще го питаме ли дали има статуя с бича глава в задния двор?

— Не — каза тя. — Това са шибани простотии.

— Това е лоша дума — каза Астор. — Дължиш ми петдесет цента.

— Става късно — казах. — Трябва да върна децата вкъщи, преди майка им да ме изпече жив.

Дебора задържа поглед върху Коуди и Астор, после го вдигна към мен и каза:

— Добре.

19.

Все пак успях да закарам децата вкъщи, преди Рита да откачи, но беше на косъм и нещата не се подобриха, когато разбра, че са ходили да гледат отрязани глави. Но те видимо не бяха разстроени и дори се вълнуваха от деня си, а новата решимост на Астор да се превърне в умалено копие на сестра ми Дебора като че ли разсея Рита от същинското негодувание. В края на краищата ранният избор на професия може да спести много време и главоболия по-късно.

Ясно беше, че Рита е под пара и сме на празника Дърдоренфест. Нормално просто бих се усмихнал и бих я оставил да си говори. Но настроението ми нямаше нищо общо с нормалното. Последните два дни исках единствено спокойно местенце и време да се опитам да разбера къде е отишъл Странникът, а вместо това Дебора, Рита, децата — и от работата ми на всичко отгоре — ме дърпаха във всички други посоки. Маскировката ми беше превзела това, което би трябвало да скрива, и това не ми харесваше. Но ако успеех да се промъкна покрай Рита и да изляза, най-накрая щях да имам малко време за себе си.

Така че, под предлог, че имам важна работа по някакъв случай, която не може да чака до понеделник сутринта, се изхлузих през вратата и отидох с колата до офиса, наслаждавайки се на относителния мир и спокойствие на трафика на Маями в събота вечер.

През първите петнайсет минути от шофирането не можех да се отърва от чувството, че ме преследват. Нелепо, зная, но няхах опит в това да съм сам по тъмно и се чувствах много уязвим. Без Странника бях тигър с притъпено обоняние и без зъби. Чувствах се бавен и глупав, по гърба ми непрекъснато лазеха тръпки. Беше общо чувство за надвиснала страхотия, чувство, че трябва да се въртя в кръг и да душа дирята си, защото нещо гладно ме дебне. И по ръбовете на всичко това трептеше ехото на странната сънна музика, която караше краката ми да помръдват неволно, сякаш можеха да отидат някъде без мен.

Чувството беше ужасно и стига да бях способен на съчувствие, сигурен съм, че щях да преживея момент на страхотно откровение, в който се плясвам по челото, свличам се на земята и ломотя мъчителни разкаяния за всички пъти, когато съм преследвал други и съм им причинявал това ужасно чувство. Но не съм създаден за разкаяния — поне не мои, — така че можех да мисля единствено за собствения си огромен проблем. Странника ми го нямаше и аз бях празен и беззащитен, ако някой наистина вървеше по петите ми.

Сигурно си въобразявах. Кой би преследвал Прилежния Декстър, който се бъхти през напълно нормалния си изкуствен живот с весела усмивка, две деца и втора ипотека, за да плати храната за сватбата си? Просто за да съм сигурен, погледнах в огледалото за задно виждане.

Никой, разбира се. Никой не се промъкваше с брадва и керамична ваза с името на Декстър. Изкуфявах от самота.

В едното платно на Палмето Експресуей се беше подпалила кола и повечето водачи се справяха със задръстването като или заобикаляха в лявата лента, или скачаха на клаксона и крещяха. Слязох от магистралата и минах покрай магазините до летището. В някакъв склад точно до 69-о авеню звънесе алармата за крадци и трима мъже товареха кутии в някакъв камион, без изобщо да бързат. Усмихнах се и им помахих — не ми обърнаха внимание.

Започвах да свиквам с това чувство — напоследък всички игнорираха бедния празен Декстър с изключение, разбира се, на онзи, който или ме преследваше, или не.

Но като стана дума за празно, измъкването ми от сблъсъка с Рита, гладко или не, ме беше оставило с празен стомах, а това не е нещо, което понасям с желание. В момента исках да ям почти толкова, колкото исках да дишам.

Спрях в „Поло Тропикал“ и си взех половин пиле за вкъщи. Мирисът моментално изпълни колата и последните няколко мили едва се сдържах да не спра и да не впия зъби в пилето.

Накрая загубих битката на паркинга и на влизане се наложи да си извадя пропуска с мазни пръсти, при което едва не си изпуснах боба. Но когато седнах пред компютъра, вече бях много по-щастливо момченце, а от пилето беше останала само торбичка кости и приятен спомен.

Както винаги, на пълен стомах и с чиста съвест ми беше много по-лесно да включа мощния си мозък на скорост и да се замисля над проблема. Мрачният странник беше изчезнал. Съответно той имаше някакъв вид независимо съществуване без мен. Трябваше да се е взел отнякъде и, напълно вероятно, да се е върнал там. Така че първият ми проблем беше да разбера, доколкото мога, откъде е дошъл.

Много добре знаех, че моят Странник не е единственият на света. По време на дългата ми и удовлетворителна кариера бях срещал редица други хищници, обгърнати от невидимия черен облак, който говори за стопаджия като моя. И беше логично те също да са се родили някъде и някога, не само при мен в моето време. За свой срам никога не се бях питал защо или откъде идват тези вътрешни гласове. Сега, когато цялата нощ беше пред мен в мира и спокойствието на полицейската лаборатория, можех да поправа това трагично недоглеждане.

Така че, без да се замислям за личната си безопасност, безстрашно се гмурнах в интернет. Разбира се, когато написах „Мрачен странник“, не излезе нищо полезно — но това беше лично мое название. Опитах за всеки случай, но намерих само няколко онлайн игри и два-три блога, за които някой — който там се грижеше за тийнейджърските страхове — наистина трябваше да съобщи на съответните власти.

Потърсих „вътрешен спътник“, „вътрешен приятел“ и дори „дух наставник“. Отново излязоха някои много интересни резултати, които караха човек да се пита накъде върви светът, но нищо, което да осветлява проблема ми. Доколкото знаех обаче, уникални неща няма и сигурно просто не успях да налучкам правилните думи, за да намеря каквото ми трябваше.

Добре. „Вътрешен наставник“. „Вътрешен съветник“. „Таен помощник“. Направих толкова комбинации, колкото се сетих, като размествах прилагателните, преглеждах списъци със синоними и не спирах да се чудя как ню ейдж псевдофилософията беше превзела интернет. И въпреки това не получих нищо по-зловещо от това как да озаптя могъщото си подсъзнание и да направя сделка убиец с недвижими имоти.

Имаше обаче една много интересна препратка към библейския цар Соломон, която твърдеше, че мъдрият старец тайно бил

споменавал някакъв вид вътрешен цар. Потърсих малко информация за Соломон. Кой би си помислил, че тези библейски работи са интересни и приложими? Но явно когато мислим, че е бил мъдър весел брадат старец, който предложил да разрежат бебето на две само майтап да става, пропускаме всички хубави неща.

Например Соломон построил храм на нещо, наречено Молох, явно един от палавите висши богове, и убил брат си, защото в него имало „лошотия“. Определено виждах, че от библейска гледна точка „вътрешната лошотия“ може да е сполучливо описание на Мрачния странник. Но дори да имаше връзка, наистина ли някой, който притежава „вътрешен цар“, би убил човек, обладан от „лошотия“?

Зави ми се свят. Нима трябваше да вярвам, че самият Соломон е имал свой Мрачен странник? Или понеже по общо мнение той е един от добрите в библията, трябваше ли да разбирам, че той е намерил такъв у брат си и го е убил заради това? И противно на това, което всички сме учени да вярваме, той сериозно ли е говорил, когато предложил да разрежат бебето на две половини?

И най-важното, имаше ли значение какво е станало преди хиляди години на другия край на света? Дори да предположех, че цар Соломон е имал един от първите Мрачни странници, как щеше това да ми помогне да се върна към прекрасната си смъртоносна същност? Как трябваше да *разбирам* това увлекателно историческо познание? То не ми казваше откъде е дошъл Странникът, какво е или как да го върна.

Недоумявах. Добре тогава, явно беше време да се откажа, да приема съдбата си, да се оставя на милостта на съда, да приема ролята на Декстър — кротък семеен мъж и бивш Мрачен отмъстител. Да се примиря с мисълта, че никога вече няма да усетя твърдото хладно докосване на лунната светлина по наелектризираните ми нервни окончания, докато се плъзгам в нощта като въплъщение на студена остра стомана.

Помъчих се да измисля нещо, което да ме вдъхнови за още по-големи висоти на умствено усилие в проучването ми, но измислих само един стих от стихотворение на Ръдиард Киплинг: „Ако ума си можеш да запазиш трезв, когато всичките наоколо го губят“, или нещо подобно. Не ми изглеждаше достатъчно. Може би Ариел Голдман и Джесика Ортега е трябвало да научат Киплинг наизуст. Във всеки случай търсенето ми не ме доведе доникъде.

Добре. Как другояче би могъл човек да нарече Странника? „Сардоничен коментатор“, „система за предупреждение“, „вътрешна мажоретка“. Проверих ги всичките. Някои от резултатите за вътрешна мажоретка бяха доста стряскащи, но нямаха нищо общо с търсенето ми.

Опитах „наблюдател“, „вътрешен наблюдател“, „мрачен наблюдател“, „таен наблюдател“.

Още едно налучкване, вероятно свързано с това, че мислите ми отново се насочваха към храна, но въпреки това доста оправдано: „гладен наблюдател“.

Отново резултатите ми бяха основно ню ейдж дрънканици. Но един блог привлече вниманието ми и клигнах отгоре. Прочетох встъпителния параграф и макар че не казах „бинго“, тъкмо това беше същността на мисълта ми.

„Още веднъж в нощта с Гладния наблюдател — започваше. — Дебнейки из тъмните улици, гъмжащи от плячка, носейки се бавно сред очакващия пир и чувствайки влечението на кървавия прилив, който скоро ще се надигне, за да ни покрие с радост...“

Е, прозата беше малко претрупана. И частта с кръвта беше малко гадна. Като оставим това настрана, беше доста добро описание как се чувствах, когато излизах на някое от приключенията си. Май бях намерил сродна душа.

Продължих да чета. Всичко съвпаднаше с преживяването, както го познавах, да обикаляш през нощта с гладно очакване, докато съскацията вътрешен глас шепне напътствия. Но след това, когато разказът стигаше до момента, когато аз бих връхлетял и разсякъл, този разказвач споменаваше „другите“, а после следваха три знака от азбука, която не познавах.

Или познавах?

Трескаво зарових по бюрото си за папката на случая с двете обезглавени момичета. Измъкнах купчината снимки, прелистих ги — и ето.

Написани с тебешир на алеята пред къщата на доктор Голдман, същите три букви, които приличаха на безформено МЛК.

Погледнах екрана на компютъра — пасваше, дума да не става.

Беше прекалено много, за да е съвпадение. Явно означаваше нещо много важно — може би дори беше ключът към разплитането на

цялата бъркотия. Да, крайно показателно, само с една малка бележка под линия — показателно за какво? Какво означаваше?

А и защо точно тази следа ме засягаше? Бях дошъл тук да работя по собствения си личен проблем с изчезналия Странник — дошъл бях късно вечерта, така че да не ме юркат сестра ми и други служебни задължения. А сега, ако исках да разреша проблема си, май щеше да ми се наложи да работя по случая на Дебора. Защо вече нищо не беше честно?

Е, и да има истинска награда за оплакване, не я бях виждал в изпълнения със страдание и вербални умения живот. Така че спокойно можех да приема каквото ми се предлага и да видя къде ще ме отведе.

Първо, на какъв език беше написаното? Бях сигурен, че не е китайски или японски — ами някоя друга азиатска азбука, за която не знаех нищо? Отворих един онлайн атлас и започнах да проверявам страна по страна: Корея, Камбоджа, Тайланд. Азбуката на никоя от тях не приличаше на това. Какво ми оставаше? Кирилица? Лесно за проверка. Отворих страница с цялата азбука. Трябваше да я разгледам внимателно — някои от буквите си приличаха, но накрая заключих, че не е това.

А сега какво? Какво ми оставаше? Какво би направил сега някой наистина умен човек, някой като този, който бях някога, или дори някой като оня вечен застъпник на умниците цар Соломон?

В дъното на мозъка ми нещо избибипка и се заслушах за миг, преди да отговоря. Да, точно така, казах цар Соломон. Онзи от библията с вътрешния цар. Моля? Сериозно? Връзка ли казваш? Така ли мислиш?

Несигурно, но лесно за проверка и аз го проверих. Соломон би трябвало да е говорил на староеврейски, разбира се, а той лесно се намираще в мрежата. И съвсем не приличаше на знаците, които бях намерил. Значи край, нямаше връзка: *ipso facto* или друга някоя също така завладяваща латинска сентенция.

Но почакай — май си спомнях, че оригиналният език на библията не е еврейски, а нещо друго. Заблъсках брутално сивите си клетки и накрая те се сетиха. Да, беше нещо, което си спомнях от онзи съмнителен извор на знания „Похитителите на изчезналия кивот“. И езикът, който търсех, беше арамейски.

За пореден път се оказа лесно да намеря страница, която изгаряше от желание да ни научи да пишем на арамейски. И докато я гледах, аз също започнах да горя от желание да се науча, защото тук нямаше съмнение — трите букви бяха точно съвпадение. И всъщност бяха арамейските колеги на МЛК — точно както изглеждаха.

Продължих да чета. Арамейският, също като еврейският, не използваше гласни. Вместо това човек трябваше сам да се сеца за тях. Доста сложно всъщност, защото трябва да знаеш коя е думата, преди да я прочетеш. Затова МЛК можеше да е мляко или милик или малик или всяка друга комбинация и нито една нямаше смисъл. Поне не за мен, което беше важното. Но аз продължих да си драскам, опитвайки се да разбере буквите: Милок. Молак. Молек...

И пак нещо проблесна в дъното на мозъка ми и аз го сграбчих, измъкнах го на светлината и го разгледах. Отново цар Соломон. Построил храм на Молох. И разбира се, предпочитаното алтернативно изписване за Молох беше Молек или Милхом, известен като „амонитска гнусотия“.

Този път пуснах в търсачката „Молох почитане“ и прегледах десетина ненужни страници, преди да попадна на няколко, които ми казваха същото: почитането се характеризирало с екстатична загуба на контрол и завършвало с човешко жертвоприношение. Хората били докарвани до такава лудост, че не разбирали как малкият Джими някак си е бил убит и стотвен, не задължително в този ред.

Е, не разбирам много от екстатична загуба на контрол, макар че съм бил на футболни мачове в Ориндж Боул. И признавам, че бях любопитен. Как са го правили този номер? Зачетох се по-внимателно и открих, че имало и музика, музика толкова завладяваща, че лудостта била почти автоматична. Беше малко неясно как ставало — най-ясното различие, което открих в един превод на арамейски текст с купища бележки под линия, беше, че „Молох пращал музиката връз тях“. Предположих, че това значи оркестър от негови жреци, които шестват по улиците с барабани и тръби...

Защо барабани и тръби, Декстър?

Защото точно това чувах насън. Барабани и тръби, издигащи се в щастлив припяващ хор и чувството, че чистата вечна радост ме чака пред вратата.

Което изглеждаше като доста добро работно определение на екстатична загуба на контрол, нали?

Добре, заразсъждавах аз: просто заради спора, да кажем, че Молох се е завърнал. Или може би никога не си е тръгвал. Така че две хиляди годишен мерзък бог от библията праща музика, за да... за да какво? За да открадне Мрачния ми странник? Да убива млади жени в Маями, модерната Гомора? Дори привлякох и по-раншното си проникновение от музея и се опитах да го наместя в картинката: значи първият Мрачен странник е бил при Соломон, а сега е дошъл в Маями и като мъжки лъв, който завладява прайда, се опитва да избие Страниците, които вече са тук, защото... защо?

Наистина ли трябваше да вярвам, че някакъв старозаветен злодей пристига от древността, за да ме докопа? Май беше по-добре направо да си резервирам стая с меки стени.

Въртях го отвсякъде, но пак нищо не постигах. Сигурно мозъкът ми започваше да се разпада също като живота ми. Може би просто бях уморен. Но не се връзваше. Трябваше да разбере повече за Молох. И тъй като седях пред компютър, се запитах дали Молох си няма сайт.

Щеше да ми отнеме само миг, така че написах името, прегледах списъка със самонителни самосъжалителни блогове, онлайн фентъзи игри и тайнствени параноични фантазии и намерих един, който изглеждаше вероятен. Когато клигнах върху линка, много бавно започна да се оформя картина и тогава...

Дълбокият могъщ бой на барабана, настойчивите рогове, надигащи се зад пулсиращия ритъм до точка, която се раздува, докато повече не може да съдържа гласовете, които избухват в трепетно очакване на радост отвъд познатото — беше музиката, която бях чул насън.

После бавното разцъфване на тлееща бича глава, там, насред страницата, с две вдигнати ръце и същите три арамейски букви отгоре.

Седях и гледах, и примигвах заедно с курсора, усещах как музиката се блъска в мен и ме издига към горещите славни висоти на непознат екстаз, който ми обещава цялата заслепяваща наслада на света на скрита радост. За първи път, откакто се помнех, докато тези страстни странни усещания ме заливаха и се вливаха в мен и после се отдръпваха, за първи път почувствах нещо ново, различно и нежелано.

Беше ме страх.

Не знаех защо или от какво, което силно влошаваше нещата, самотен непознат страх, който се извиваше в мен, отекваше в празнините и прогонваше всичко, с изключение на картината на тази глава на бик и страха.

„Това не е нищо, Декстър — казах си. — Картинка на животно и няколко случайни ноти от не особено добра музика“. И бях напълно съгласен със себе си — но не можех да накарам ръцете ми да се вслушат в здравия разум и да помръднат от скута ми. Нещо в пресичането на по презумпция несвързаните светове на съня и будуването правеше невъзможно да бъдат отделени един от друг, сякаш всичко, което можеше да ми се яви насън, а после да се появи на екрана в работата ми, беше прекалено могъщо, за да му устоя, и няхах шанс да се преборя с него, трябваше просто да гледам как ме повлича надолу към пламъците.

Вътре в мен нямаше могъщ черен глас, който да ме превърне в стомана и да ме запрати като копие срещу това, каквото и да беше то. Бях сам, уплашен, безпомощен и в недоумение: Декстър на тъмно; Торбалан и всичките му незнайни лакеи се спотайват под кревата и се готвят да ме завлекат от този свят в горящата земя на пищящата изпълнена с ужас болка.

С движение, което съвсем не беше грациозно, се хвърлих през бюрото и изтръгнах кабела на захранването на компютъра от стената. Дишах задъхано. Дръпнах се обратно на стола си толкова бързо и трмаво, че щепселът се отплесна и ме прасна по челото точно над лявата вежда.

Няколко минути само дишах, усещах как потта се стича по лицето ми и я гледах как капе по бюрото. Няхах представа защо бях скочил от стола като баракуда на кукичка и бях издърпал щепсела от контакта, освен че по някаква причина ми се бе сторило, че ако не го направя, ще умра, и не разбирах откъде се беше пръкнала тази идея, но тя се беше пръкнала, изтърколила се беше от новия мрак между ушите ми и ме бе смазала с настойчивостта си.

Седях в притихналия си кабинет и зяпах мъртвия екран; питах се кой съм и какво се е случило току-що.

Никога не се страхувах. Страхът е емоция, а Декстър нямаше емоции. Да се уплаша от уебстраница беше толкова отвъд глупавото и

безсмисленото, че ми липсваха подходящи прилагателни. Аз никога не действах ирационално, освен когато имитирах човешки същества.

Тогава защо бях издърпал щепсела и защо ръцете ми трепереха заради някаква весела мелодийка и рисунка на говедо?

Нямах отговори и вече не бях сигурен дали искам да ги намеря.

Тръгнах си за вкъщи, убеден, че някой ме следи, въпреки че огледалото за обратно виждане остана празно по целия път.

Другият наистина беше много интересен, издръжлив по начин, който Гледация не беше виждал от доста време. Щеше да е много поинтересно, отколкото с някои от предишните. Започваше да изпитва нещо, което почти можеше да се нарече близост с другия. Тъжно, наистина. Само нещата да бяха различни. Но в неизбежната съдба на другия имаше някаква красота и това също беше хубаво.

Дори толкова далеч зад колата му той виждаше признаците на накъсващите се нерви: онзи ускоряваше и забавяше, наместваше огледалата. Добре. Безпокойството беше само началото. Трябваше да отведе другия далеч отвъд безпокойството и щеше да го направи. Но първо беше важно да се увери, че другият знае какво го чака. А засега, въпреки подсказките, той май не се беше досетил.

Добре тогава. Гледация просто щеше да повтаря модела, докато другият разбере точно каква сила го преследва. После нямаше да има избор. Щеше да дойде като щастлив агнец на закление.

Дотогава дори гледането имаше цел. Да му покаже, че го гледа. Дори ако видеше лицето, което го гледаше, това нямаше да му помогне.

Лицата могат да се променят. Гледането не.

20.

Тази нощ нямаше сън за мен. Следващият ден, неделя, премина в мъгла от умора и тревога. Заведох Коуди и Астор в един парк наблизно, седях на пейката и се опитвах да подредя купчината неподатлива информация и догадки, с които разполагах. Парчетата отказваха да се подредят в каквато и да било смислена картина. Дори ако ги изковях в полусвързана теория, тя не ми казваше нищо, което да ми помогне да разбере как да намеря Странника.

Най-доброто, което измислих, беше някаква недооформена идея как Мрачният странник и другите като него се мотаят из този свят от поне три хиляди години. Но беше невъзможно да кажа защо моят ще бяга от някой друг — особено след като и преди бях срещал други без никаква реакция освен наежени пера. Идеята ми за новия татко лъв изглеждаше особено пресилена на приятното слънчице в парка на фона на децата, които си чуруликаха заплахи едно на друго. Статистически погледнато, около половината от тях имаха нови татковци, ако се основаваме на процента на разводите, а те си бяха живи и здрави.

Оставих отчаянието да ме залее, чувство, което изглеждаше малко абсурдно в прекрасния следобед в Маями. Странника го нямаше, бях сам и единственото решение, което ми хрумваше, беше да науча арамейски. Можех само да се надявам, че от някой прелитащ самолет на главата ми ще падне парче замръзнала отпадна вода и ще ме избави от мъките ми. Вдигнах поглед с надежда, но и в това нямах късмет.

Поредната полубезсънна нощ, нарушена само от повтарянето на странната музика, която ме спохождаше насън и ме будеше, когато сядах в леглото, за да тръгна към нея. Нямах представа защо идеята да тръгна след музиката ми изглежда толкова добра; още по-малко представа имах къде иска да ме отведе, но явно отивах натам. Очевидно се разпадах, пързалях се бързо по нанадолниците към сивото празно безумство.

В понеделник сутринта един замаян и омалямаскан Декстър се довлече до кухнята, където незабавно и жестоко беше връхлетян от урагана Рита, която се хвърли към мен, размахала огромна купчина листа и компактдискове.

— Искам да ми кажеш какво мислиш — каза тя и ми се стори, че това е нещо, което предвид безрадостните ми мисли тя определено *не иска*, но преди да успея да измисля дори меко възражение, тя ме бутна на стола и започна да размята листовете.

— Това е подредбата на цветята, която Ханс иска да използва — започна и ми показа поредица снимки, които действително бяха цветни по природа. — Това е за олгара. Може би е малко прекалено... О, не знам — продължи отчаяно. — Дали някой ще се подиграва, че има толкова много бяло?

Въпреки че съм известен с истински тънкото си чувство за хумор, в ума ми се появиха много малко шеги, свързани с белия цвят, но преди да успея да я успокоя по този въпрос, Рита вече прелистваше нататък.

— Както и да е, това е подредбата на масите, която, надявам се, ще подхожда на това, което прави Мани Борк. Може би трябва да помолим Винс да го нагледа?

— Амиии — казах аз.

— О, за бога, виж колко е часът — каза тя и преди да успея да изрека и сричка повече, трупна дисковете в скута ми. — Стесних до шест групи. Можеш ли днес да ги прослушаш и да ми кажеш какво мислиш? Благодаря, Декс — продължи тя неуморно и се наведе да ме целуне по бузата, след което тръгна към вратата, вече минала на следващата точка от списъка.

— Коуди? — провикна се. — Време е да тръгваме, миличък! Хайде!

Последваха още три минути суматоха, най-съществената част от които бяха Коуди и Астор, които пъхнаха глави през вратата на кухнята, за да ми кажат довиждане, а после входната врата се затръшна и настъпи тишина.

И в тишината ми се стори, че почти долавям, както го бях чувал през нощта, слабото ехо на музиката. Знаех, че трябва да скокна и да изтичам през вратата, здраво стиснал нож между зъбите си — да се

втурна в ярката дневна светлина и да намеря това нещо, каквото и да беше то, да го хвана за рогата и да го посека — но не можех.

Уебстраницата на Молох беше набила страха си в мен и макар да съзнавах, че е глупаво, грешно, контрапродуктивно, напълно недекстърско във всяко отношение, не можех да се противопоставя. Молох — тъпо древно име. Стар мит, изчезнал преди хиляди години, срутен заедно с храма на Соломон. Не беше нищо, фантазия на праисторическо въображение, по-малко от нищо — само дете се страхувах от него.

Изглежда, нямаше какво да направя, освен да изкарам някак деня с наведена глава и с надеждата то — каквото и да беше — да не ме докопа. Бях страшно уморен и това вероятно усилваше чувството ми на безпомощност. Не мислех така обаче. Струваше ми се, че нещо много зло ме обикаля, ноздрите му са изпълнени с моята миризма и вече усещам острите му зъби върху врата си. Можех само да се надявам, че ще продължи преследването за удоволствие малко повече, но рано или късно щях да усетя ноктите му и тогава щях да изблея, да подритна с копита и да умра. В мен не беше останала борба — всъщност не беше останало почти нищо, освен някаква рефлекторна човешчина, която ми казваше, че е време да тръгвам за работа.

Взех купчината дискове на Рита и се завлякох до вратата. И докато стоях на прага и заключвах, един бял авалон много бавно се отдели от бордюра и продължи с лениво безочие, което разсече цялата ми умора и отчаяние и се заби в мен с тръпка на истински ужас, която ме запрати с гръб към вратата, а дисковете се изплъзнаха от пръстите ми и се стовариха на пътеката.

Колата бавно мина по улицата до знака стоп. Гледах безсилен и безчувствен. Когато стоповете ѝ проблеснаха и тя тръгна нагоре по пряката, една малка част от Декстър се събуди и беше много ядосана.

Може би заради абсолютно дръзкото нехайно неуважение от страна на авалона, а може би просто имах нужда от приток на адреналин в добавка към сутрешното си кафе. Каквото и да беше, то ме изпълни с чувство на сурово негодувание и още преди да реша какво да правя, вече го правех: изтичах по алеята към колата си, скочих зад волана и бързо тръгнах след авалона.

Игнорирах знака „стоп“, ускорих по пряката и зърнах колата, когато тя зави надясно няколко пресечки по-нататък. Карах много по-

бързо, отколкото би трябвало, и го видях да свърва към Ю Ес 1. Скъсих разстоянието и ускорих, обезумял от желанието да го догоня, преди да се изгуби в пиковия трафик.

Бях само на пресечка зад него, когато той зави на север по Ю Ес 1 и аз го последвах, без да обръщам внимание на свирещите спирачки и оглушителния акорд на клаксоните на другите водачи. Авалонът беше десетина коли пред мен и аз използвах маямските си шофьорски умения, за да се доближа, като се съсредоточих върху пътя, като не обръщах внимание на линиите, които разделяха платната, и дори не успях да се насладя на цветистия език, който ме съпровождаше от околните коли. Червеят се беше надигнал и макар да нямаше много зъби, беше готов за битка, както и там да се биеха червеите. Бях ядосан — поредната новост за мен. Целият мрак се беше оттекл от мен и бях натикан в ярък скучен ъгъл, където стените се приближаваха към мен — но стига вече. Време беше Декстър да отвърне на удара. Всъщност не знаех какво точно смятам да правя, когато настигна другата кола, но със сигурност щях да го направя.

Бях на половин пресечка зад авалона, когато шофьорът му ме забеляза и веднага ускори, мушна се в най-лявата лента в едно толкова тясно пространство, че колата зад него наби спирачки и се завъртя. Двете следващи коли се удариха в нея и ушите ми се изпълниха с рев на клаксони и спирачки. Отдясно видях точно толкова място, че да се промуша през него, за да заобиколя катастрофата, след което се върнах вляво във вече свободното платно. Авалонът беше пред мен и набираше скорост, но аз скочих на газта и го последвах.

Известно време поддържахме дистанцията. После авалонът настигна предните коли, аз се приближих и скоро бях само на две коли зад него, достатъчно близо, за да видя слънчеви очила, които ме гледаха в страничното огледало. И докато се приближавах само на една кола от бронята му, той ненадейно завъртя волана силно наляво, колата му подскочи по разделителната линия и се плъзна настрани в движението на отсрещното платно. Докато успея да реагирам, вече го бях подминал. Почти чух зад себе си подигравателния му смях, когато той избръмча обратно към Хоумстед.

Но аз нямаше да го оставя да избяга. Не че ако го настигнех, щях да получа отговори, но можеше и да стане. Не мислех за възмездие или друго някакво отвлечено понятие. Не, това беше чист изпълнен с

негодование гняв, надигащ се от някакво паяжинясало вътрешно кътче и изливащ се право в гущерския ми мозък чак до кокалчетата на пръстите ми. Това, което всъщност исках, беше да измъкна този тип от пътата му смотана кола и да го цапардосам по мутрата. Това беше напълно ново усещане, тази идея да причиня телесни повреди в разгара на гнева, и беше опияняващо, достатъчно силно да изключи всички логични импулси, които може би бяха останали в мен, и да ме изпрати през средната линия, за да го преследвам.

Колата ми издаде ужасен стържещ звук, а една огромна бетонобъркачка едва не ме сплеска, но отново карах след авалона в порехавия трафик в южна посока.

Пред мен имаше няколко бели движещи се петна, всяко от които можеше да е моята цел. Настъпих газта.

Боговете на уличното движение бяха милостиви към мен и профучавах покрай спокойно движещите се коли почти половин миля, преди да улуча първия червен светофар. И в двете платна имаше по няколко коли, послушно спрели на кръстовището, и нямаше как да ги заобиколя — освен ако не повторех пагубния за колата ми номер със средната линия. Направих го. Излязох на кръстовището точно навреме да причиня сериозно неудобство на един яркожълт хамър, който глупаво се опитваше да използва пътищата рационално. Със съвсем лек удар отскочих от предната му броня и пресякох кръстовището, следван от поредния взрив на музика от клаксони и викове.

Ако все още беше на Ю Ес 1, авалонът можеше да е на четвърт миля напред и аз не чаках дистанцията да се увеличи. Пухтях във вярната си очукана количка и след половин минута настигнах две бели коли — едната беше шеви, а другата миниван. Авалон го нямаше никакъв.

Намалих и го зърнах с крайчеца на окото си — завиваше покрай някакъв магазин за хранителни стоки на паркинга на някакъв търговски център отдясно. Настъпих газта, пресякох двете ленти и влязох в паркинга. Другият шофьор ме видя — ускори, излезе на перпендикулярната на магистралата улица и отпраши на изток. Дадох газ през паркинга и го последвах.

Около миля пътувахме през район с жилищни сгради, после той зави покрай някакъв парк, където имаше много деца. Приблжих се

още малко — и някаква жена с бебе на ръце и още две деца до нея излезе на платното пред нас.

Авалонът даде газ и се качи на тротоара, а жената продължи бавно да пресича, гледаше ме, все едно съм някой билборд, който не може да разчете. Извих волана, за да мина зад нея, но едно от децата внезапно хукна назад точно пред мен и аз скочих на спирачката. Колата поднесе и за миг изглеждаше, че ще се забия в цялата им бавна глупава групичка, както стояха на улицата и ме зяпаха без никакъв интерес. Но накрая гумите ухапаха и успях да извия кормилото, подадох малко газ и се завъртях на поляната пред една къща срещу парка. Върнах се на пътя в облак райграс и продължих след авалона, който беше много по-напред.

Дистанцията остана почти същата още няколко пресечки, преди късметът ми да проработи. Авалонът профуча покрай поредния знак „стоп“, но този път една патрулна кола тръгна след него с включена сирена. Не бях сигурен дали трябва да се радвам на компанията, или да ревнувам заради конкуренцията, но във всеки случай беше много по-лесно да преследваш със сигнални светлини и сирена, така че продължих да се влача най-отзад.

Двете коли минаха през бърза поредица завои и ми се стори, че се приближавам, когато авалонът изведнъж изчезна и полицейската кола спря. След броени секунди спрях до патрулката и слязох.

Отпред ченгето тичаше през една ниско окосена морава със следи от гуми, които водеха зад къщата и право в канала. Авалонът потъваше във водата. През прозореца му се измъкна някакъв мъж и заплува към отсрещния бряг. Полицаят се поколеба, но после скочи и заплува към полупотопената кола. В този момент чух зад мен да спират тежки гуми. Обърнах се.

Зад колата ми се закова жълт хамър и един почервенял мъж с жълтеникава коса изскочи от него и започна да ми крещи:

— Шибаняк такъв! — беснееше. — Удари ми колата! Какво правиш бе?

Преди да успея да отговоря, мобилният ми иззвъня.

— Извинете — казах и доста странно жълтеникаво русият млъкна, докато вдигах телефона.

— Къде си, по дяволите? — попита Дебора.

— На Кътлър Ридж, гледам канала — отвърнах.

Това я накара да млъкне за цяла секунда, преди да каже:
— Е, догледай го и си докарай задника в университетското градче. Имаме още един труп.

21.

Отне ми няколко минути да се откопча от шофьора на жълтия хамър и можех още да съм си там, ако не беше ченгето, което беше скочило в канала. То най-накрая излезе от водата и дойде до мен, докато аз слушах безспирен порой от заплахи и нецензурни думи, не особено оригинални. Опитвах се да съм учтив — явно човекът трябваше да изпусне парата, а не исках да получи психологически травми, ако я задържи в себе си, — но имах спешна полицейска работа. Опитах се да го изтъкна, но той явно беше от онези индивиди, които не могат едновременно да викат и да слушат.

Така че появата на нещастното подгизнало ченге беше добре дошло прекъсване на разговора, който клонеше към досаден и едностранчив.

— Много бих искал да знам какво открихте за водача на онази кола — казах на ченгето.

— Сигурно — каза той. — Може ли документите?

— Трябва да отида на едно местопрестъпление — казах аз.

— Вие *сте* на местопрестъпление — каза ми той. Така че му показах документите си и той ги разгледа много внимателно; по ламинираната ми снимка капеше канална вода. Накрая кимна и каза:

— Добре, Морган, можеш да си вървиш.

По реакцията на шофьора на хамъра можеше да се заключи, че полицаят е предложил да подпалим папата.

— Не може да оставите този кучи син да си отиде просто така! — извика той. — Проклетият задник ми удари колата!

И ченгето, да е живо е здраво, просто го погледна, от него се стече още малко вода, и каза:

— Може ли да видя книжката и регистрацията ви, господине?

Звучеше като отлична реплика за финал и аз се възползвах от нея.

Бедната ми очукана количка издаваше крайно нещастни звуци, но въпреки това потеглихме към университета — всъщност нямах

избор. Колкото и повредена да беше колата, трябваше да ме откара дотам. Испитах известно сродство с колата си. Ето ни — две прекрасно изработени машини, очукани от първоначалното си идеално състояние от обстоятелства извън контрола ни. Чудесна тема за самосъжаление — посветих ѝ няколко минути. Гневът, който бях изпитвал допреди малко, се оттече и попи в моравата като каналната вода от полица. Да видя как шофьорът на авалона преплува канала, излиза от другата страна и си тръгва, беше в духа на всичко останало напоследък: приближаваш се малко, а после някой ти издърпва чердженцето изпод краката.

Сега пък имаше още един труп, а още не бяхме измислили какво да правим с другите. Приличахме на състезателни хрътки, които тичат след изкуствен заек, който винаги е малко пред тях, мъчително издърпван всеки път, когато бедното куче реши, че ще го захапне.

При университета преди мен бяха стигнали две коли на отдела и четирима полицаи вече бяха отцепили района около Музея за изкуство „Лоу“ и отблъсваха нарастващата тълпа. Едно тумбесто яко ченге с бръсната глава дойде да ме посрещне и посочи задната страна на сградата.

Тялото беше в един хрусталак зад галерията. Дебора говореше с някакъв младеж, който приличаше на студент, а Винс Масуока клечеше до левия крак на трупа и внимателно ръчкаше с химикалка нещо на глезена. Трупът не се виждаше от улицата, но въпреки това не можеше да се каже, че е скрит. Явно беше изпечен като другите и беше оставен точно като първите два в скована сериозна поза, а главата беше заменена от керамична бича. Погледнах го и вече по навик зачаках някаква реакция отвътре. Но чух само лекия тропически вятър, който вееше в мозъка ми. Все още бях сам.

Докато стоях и се цупех, Дебора дохвърча при мен на пълна скорост.

— Доста време ти трябваше! — изръмжа ми. — Къде беше?

— На курс по макраме — казах. — Като другите ли е?

— Така изглежда — каза тя. — Какво, Масуока?

— Май този път имаме напредък — каза Винс.

— Крайно време беше, по дяволите — каза Дебора.

— На глезена има гривна — каза Винс. — Платинена е, така че не се е стопила. — Вдигна очи към Дебора и я дари с ужасно

фалшивата си усмивка. — На нея пише „Тами“.

Дебора свъси вежди и погледна страничния вход на галерията. Там с едно от ченгетата стоеше висок мъж с раиран крепонен костюм и папийонка и тревожно гледаше Дебора.

— Кой е този? — попита тя Винс.

— Професор Келър — отвърна той. — Преподавател по история на изкуството. Той е намерил трупа.

Все още навъсена, Дебора стана и махна на униформеното ченге да доведе професора.

— Професор...? — каза Дебора.

— Келър. Гас Келър — каза професорът. Беше добре изглеждащ мъж на шейсетина години. На бузата му имаше белег, който приличаше на белег от дуел. Не изглеждаше пред припадък от гледката на трупа.

— Значи вие сте намерили трупа? — попита Дебора.

— Точно така — каза той. — Идвах да видя един нов експонат — месопотамско изкуство, интересно е — и го видях тук в храстите. — Намръщи се. — Преди около час, струва ми се.

Дебора кимна, все едно вече знаеше всичко това, дори месопотамската част, което си е стандартен полицейски трик да накараш хората да искат да добавят още подробности, особено ако се чувстват малко виновни. При Келър явно не ставаше. Той просто стоеше и чакаше друг въпрос, а Дебора стоеше и се мъчеше да го измисли. С право се гордея с трудно придобитите си изкуствени социални умения и не исках мълчанието да се проточи неловко, така че се покашлях и Келър ме погледна.

— Какво можете да ни кажете за керамичната глава? — попитах. — От художествена гледна точка. — Дебора ме изгледа кръвнишки, но пък може би завиждаше, че съм се сетил да питам преди нея.

— От художествена гледна точка ли? Нищо особено — каза Келър и погледна бичата глава до трупа. — Изглежда направена по калъп, а после изпечена в доста примитивна пещ. Може би дори в голяма печка. Но исторически погледнато е много по-интересна.

— Какво имате предвид под по-интересна? — сопна се Дебора и той сви рамене и каза:

— Е, не е съвършена, но някой се е опитал да пресъздаде един много стар стилизиран модел.

— Колко стар? — попита Дебора.

Келър вдигна вежда и сви рамене, все едно да ѝ каже, че не е задала правилния въпрос, но отговори:

— Три или четири хиляди години.

— Много стар — вметнах услужливо и двамата ме погледнаха, което ме накара да си помисля, че трябва да добавя нещо умно, така че казах: — И от коя част на света?

Келър кимна. Отново се бях направил на умен.

— От Близкия изток — каза той. — Виждаме подобен мотив във Вавилон и дори по-рано около Йерусалим. Главата на бика явно е свързана с почитането на един от старшите богове. Особено неприятен, впрочем.

— Молох — казах и чак гърлото ме заболя от името.

Дебора ме изгледа яростно, вече абсолютно сигурна, че съм крил нещо от нея, а Келър продължи:

— Да, точно така. Молох харесвал човешки жертвоприношения. Особено на деца. Било стандартна сделка — принасяш детето си в жертва и той ти гарантира добър урожай или победа над враговете.

— Е, тогава тази година можем да очакваме много добър урожай — казах, но никой от двамата не сметна, че шегата ми си заслужава да се усмихне. Е, човек прави каквото може, за да внесе малко веселие в този мрачен свят, и ако хората не искат да откликнат на усилията ти, значи те губят.

— Какъв е смисълът в изгарянето на телата? — попита Дебора.

Келър се усмихна бързо, нещо като професорска усмивка тип „благодаря ви за този въпрос“.

— В това е ключът към целия ритуал. Имало е огромна статуя на Молох с глава на бик, която всъщност е била пещ.

Сетих се за Халпърн и неговия „сън“. Беше ли знаел за Молох, или му беше дошло, както музиката идваше при мен? Или Дебора беше права от самото начало и той наистина беше отишъл при статуята и беше убил момичетата — колкото и невероятно да изглеждаше?

— Пещ — каза Дебора и Келър кимна. — И хвърляли телата в нея? — попита тя с изражение, което подсказваше, че ѝ е трудно да повярва и че тъкмо той е виновен за това.

— О, много по-интересно е — каза Келър. — В ритуала ставало чудо. Много изтънчено шарлатанство, между другото. Но тъкмо затова Молох се радвал на такава продължителна популярност — било

убедително и вълнуващо. Статуята имала ръце, които се протягали към паството. Когато положили жертвата в ръцете му, Молох сякаш оживявал и я изяждал — ръцете бавно се вдигали и я слагали в устата му.

— И в пещта — казах аз, понеже не исках да ме изолират повече.
— А музиката свирела.

Дебора ме погледна странно и осъзнах, че никой не е споменавал музика, но Келър не обърна внимание и отвърна:

— Да, точно така. Тръби и барабани, пеене, много хипнотизираща. Извисявала се, докато богът вдигал тялото към устата си и го пускал вътре. В устата и в пещта. Живо. Едва ли е било много весело за жертвите.

Вярвах на думите на Келър — в далечината чувах лекото туптене на барабаните и не ми беше много весело.

— Някой почита ли го още тоя? — попита Дебора.

Келър поклати глава.

— Не и от две хиляди години, доколкото знам.

— Кой прави това тогава?

— Това не е никаква тайна — каза Келър. — А доста добре документирана част от историята. Всеки би могъл да се поразрови малко и да разбере достатъчно за нещо такова.

— Но за какво му е? — попита Дебора.

Келър се усмихна учтиво и каза:

— Сигурен съм, че не знам.

— Тогава как ми помага всичко това? — попита тя с тон, който подсказваше, че е негова работа да измисли отговор.

Той я дари с милата си професорска усмивка.

— Никога не е излишно човек да научава разни неща.

— Например — казах аз, — знаем, че някъде трябва да има голяма статуя на бик с пещ в нея.

Дебора рязко се извъртя към мен.

Наведох се към нея и казах тихо:

— Халпърн. — Тя примига и разбрах, че все още не се е сетила за това.

— Смяташ, че не е било сън?

— Не знам какво да смятам — казах. — Но ако някой прави тези молоховски неща наистина, защо да не ги прави със съответното

оборудване?

— По дяволите! — изруга Дебора. — Но къде можеш да скриеш нещо такова?

Келър се покашля деликатно и каза:

— Боя се, че не е само това.

— Какво? — попита Дебора.

— Ами, ще трябва да се прикрие и миризмата — каза той. — Миризмата от печаци се човешки тела. Тя е прилепчива и доста незабравима. — Каза го някак притеснено и вдигна рамене.

— Значи търсим гигантска *смърдяща* статуя с пещ в нея — казах бодро. — Няма да ни е лесно.

Дебора ме изгледа яростно и за пореден път се почувствах малко разочарован от дебелашкия ѝ подход към живота — особено след като почти сигурно щях да се присъединя към нея като постоянен жител на Навъсената страна, ако Мрачният странник откажеше да се държи прилично и да се покаже.

— Професор Келър — каза тя и обърна гръб на бедния си брат, — има ли друго освен тези кравешки говна, което може да ни е от полза?

Забележката определено беше достатъчно остроумна, за да е обнадеждаваща, и почти ми се прииска да я бях казал аз, но явно не произведе никакъв ефект върху Келър нито дори върху самата Дебора, която, изглежда, не съзнаваше, че е казала нещо забележително. Келър само поклати глава.

— Това не е моята област, боя се. Знам само някои факти, които оказват влияние върху историята на изкуството. Може да питате някой специалист по философия или сравнителни религии.

— Като професор Халпърн — прошепнах отново и Дебора кимна, все още ядосана.

Тръгна да си върви, но за щастие си спомни доброто възпитание точно навреме — обърна се към Келър и каза:

— Много ни помогнахте, доктор Келър. Моля ви, обадете се, ако се сетите още нещо.

— Разбира се — каза той и Дебс ме стисна за лакътя и ме бутна напред.

— Ще се връщаме ли в учебния отдел? — попитах мило, макар че ръката ми изтръпваше.

— Да — каза тя. — Но ако в някой от курсовете на Халпърн има Тами, не знам какво ще правя.

Издърпах окаяните останки от ръката си от хватката ѝ.

— Ами ако няма?

Тя само поклати глава и каза:

— Хайде.

Но докато минавах покрай трупа, нещо се закачи в крачола ми и аз погледнах надолу.

— Ааа — каза Винс и се покашля. — Декстър — каза и вдигна вежда. Изчерви се и ми пусна панталона. — Трябва да ти кажа нещо.

— Разбирам — отвърнах. — Може ли да почака?

Той поклати глава.

— Доста е важно.

— Е, добре тогава. — Върнах се три стъпки към мястото, където той клечеше до трупа. — Какво има?

Той вдигна ръка и колкото и невероятно да беше, че показва истинска емоция, лицето му се изчерви още повече.

— Говорих с Мани.

— Чудесно. И въпреки това си запазил всичките си крайници?

— Той... Ами... — почна Винс. — Иска да направи някои промени. В... в менюто. Твоето меню. За сватбата.

— Аха! — казах колкото и изтъркано да звучи „аха“, когато стоиш до труп. Просто не можах да се сдържа. — Случайно тези промени да са скъпи?

Винс отклони поглед и кимна.

— Да. Каза, че имал вдъхновение. Нещо наистина ново и различно.

— Мисля, че е страхотно — казах аз, — но не мисля, че мога да си позволя вдъхновение. Ще трябва да му откажем.

Винс отново поклати глава.

— Ти не разбираш. Той се обади само защото те харесва. Казва, че според договора може да прави каквото си поиска.

— И иска да вдигне цената, така ли?

Винс вече определено гореше. Измънка нещо и се опита да се извърне още повече.

— Какво? — попитах. — Какво каза?

— Двойно — каза той много тихо, но поне го чух и повторих:

— Двойно?

— Да.

— По петстотин долара на куверт?

— Сигурен съм, че ще е много хубаво — каза яркочервеният Винс.

— За петстотин долара на куверт би трябвало да е много повече от много хубаво. Трябва да паркира колите, да измете пода и да направи масаж на всички гости.

— Това е гребенът на вълната, Декстър. Сигурно ще пишат за сватбата ти в някое списание.

— И вероятно ще е „Банкрутът днес“. Трябва да говорим с него, Винс.

Той поклати глава и продължи да гледа тревата. После каза:

— Не мога.

Човешките същества са чудна комбинация от глупост, невежество и тъпоумие, нали? Дори тези, които се преструват през повечето време, като Винс. Ето че той, безстрашният лабораторен работник, само на сантиметри от умъртвен по ужасен начин труп, който не му въздействаше повече от някой дънер, се беше сковал от страх при мисълта да се изправи пред един дребосък, който си изкарва прехраната, като скулптира шоколад.

— Добре — казах. — Аз ще говоря с него.

Той най-сетне ме погледна и каза:

— Внимавай, Декстър.

22.

Догоних Дебора, докато тя вече обръщаше колата. За мое щастие спря, за да се метна вътре и да отидем до учебния отдел. Нямах какво да ми каже през краткото пътуване, а и аз бях твърде притеснен от собствените си проблеми, за да ми пука.

След кратко търсене в списъците открихме, че в курсовете на Халпърн няма Тами.

— Вижте миналия семестър — каза Дебора. Направихме го. Отново нищо.

— Добре — каза тя намръщено. — Тогава вижте курсовете на Уилкинс.

Идеята беше чудесна и в доказателство на това веднага улучих — госпожица Конър посещаваше семинара на Уилкинс по ситуационна етика.

— Добре — каза Дебора. — Взemi й адреса.

Тами Конър живееше съвсем наблизо и Дебора бързо ни закара и паркира неправилно пред сградата. Слезе от колата и тръгна към входа още преди да успее да си отворя вратата, но я последвах колкото можех по-бързо.

Стаята беше на третия етаж. Дебора реши да взема стъпалата по две наведнъж вместо да се бави да натиска копчето на асансьора, и тъй като нямах достатъчно дъх, за да мрънкам, не мрънках. Стигнах тъкмо навреме да видя едно едро момиче с черна коса и очила да отваря вратата на стаята на Тами.

— Да? — каза момичето и свъси вежди.

Дебс й показа значката си и попита:

— Тами Конър?

Момичето ахна и вдигна ръка към гърлото си.

— Божичко, знаех си!

— Вие ли сте Тами Конър, госпожице?

— Не, не. Не съм, разбира се — каза момичето. — Аз съм Алисън, съквартирантката й.

— Знаете ли къде е Тами, Алисън?

Момичето всмука долната си устна, задъвка я и енергично заклати глава.

— Не.

— Откога я няма? — попита Дебора.

— От два дни.

— От два дни? — Дебора вдигна вежди. — Това обичайно ли е?

Вместо да си отгризе долната устна, Алисън продължи да я дъвче. Спря само колкото да каже бързо:

— Не би трябвало да казвам нищо.

Дебора я изгледа продължително.

— Мисля, че все пак ще трябва да кажеш нещо, Алисън. Смятаме, че Тами може сериозно да е загазила.

Това ми се стори доста мек начин да кажеш, че мислим, че е мъртва, но не реагирах, тъй като явно имаше огромен ефект върху Алисън.

— О! — каза тя и се разтрепери. — *Знаех си*, че ще стане така.

— Какво мислиш, че е станало? — попитах.

— Хванали са ги. Казвах й.

— Сигурен съм. Защо не кажеш и на нас?

— О — задърдори тя. — Има връзка с един преподавател. О, господи, тя ще ме *убие*, че ви казах!

Лично аз не мислех, че Тами вече може да убие когото и да било, но за всеки случай попитах:

— Тами носеше ли бижута?

Тя ме погледна, все едно съм луд.

— Бижута ли? — Повтори думата, сякаш беше на чужд език — арамейски вероятно.

— Да, точно така — казах насърчаващо. — Пръстени, гривни, нещо такова.

— Като платинената й гривна за глезен? — каза Алисън. Доста услужливо според мен.

— Да, точно като нея — казах аз. — По нея имаше ли някакви знаци?

— Ами да, името й — каза тя. — Боже, тя така ще ми се *ядоса*!

— Знаеш ли с кой преподавател е имала връзка, Алисън? — попита Дебора.

Алисън пак заклати глава.

— Наистина не бива да ви казвам.

— С професор Уилкинс ли? — попитах. Дебора ме изглежда гневно, но реакцията на Алисън беше много по-удовлетворителна.

— О, боже — възкликна тя. — Кълна се, че не съм го казвала.

С едно обаждане по мобилния получихме адреса на доктор Уилкинс в Коконът Гроув. Беше квартал Мурингс, което значеше, че или университетът плаща на преподавателите много повече отпреди, или че професор Уилкинс разполага с независими средства. Докато завивахме по улицата му, заваля следобедният дъжд, записка по платното на коси водни завеси, после отслабна до ръмеж, после отново се усили.

Лесно намерихме къщата. Номерът беше написан на жълтата висока два метра ограда. Алеята беше препречена от порта от ковано желязо. Дебора спря, слязохме и надникнахме през портата. Доста скромен дом — не повече от декар и половина и на цели 75 метра от водата, така че Уилкинс може да не беше чак толкова богат.

Докато търсехме начин да дадем знак, че сме дошли и че желаем да влезем, входната врата се отвори и излезе мъж с яркожълт дъждобран. Тръгна към паркираната на алеята кола, син лексус.

Дебора се провикна:

— Професоре? Професор Уилкинс?

Мъжът ни погледна изпод качулката на дъждобрана.

— Да?

— Може ли да поговорим за момент, ако обичате? — каза Дебора.

Той бавно тръгна към нас, килнал глава на една страна.

— Зависи. Кой сте вие?

Дебора бръкна в джоба за значката си и професор Уилкинс предпазливо спря — сигурно се притесни, че ще извади ръчна граната.

— Ние сме полицията — успокоих го.

— Така ли? — каза той и се обърна към мен с крива усмивка, която застина, когато ме видя, потрепна и после се превърна в много посредствена фалшива усмивка. Понеже съм експерт по престорените емоции и изражения, нямах никакви съмнения — моята скромна особа

някак си го беше стреснала и той го прикриваше, като се преструваше, че се усмихва. Но защо? Ако беше виновен, сигурно мисълта за полиция пред портата щеше да е по-лоша от Декстър пред портата. Професорът погледна Дебора и каза:

— А, да, видяхме се пред кабинета ми.

— Точно така — каза Дебора и най-сетне измъкна значката си.

— Съжалявам, дълго ли ще отнеме? Малко бързам — каза той.

— Само два-три въпроса, професоре — каза Дебора. — Ще отнеме не повече от минутка.

— Е — каза той, като местеше поглед от значката към лицето ми и обратно. — Добре. — Отвори портата и я задържа. — Ще влезете ли?

Въпреки че вече бяхме мокри до кости, ми се стори добра идея да се скрием от дъжда, така че тръгнахме след Уилкинс и влязохме в къщата.

Интериорът беше в едновременен класически богаташки стил. Не бях виждал такъв от дете, когато Маями Вайс се превърна в доминиращ декоративен модел в областта. Но това беше стара школа, навяваше спомени за времето, когато местността се казвала Нът Гроув заради разпуснатия си бохемски вкус.

Подовете бяха от червеникавокафяви плочки, достатъчно лъскави, че да се обръснеш над тях. Имаше място за разговори, състоящо се от кожен диван и два подхождащи му стола от дясната страна до един голям панорамен прозорец. До прозореца имаше бар с голям остъклен шкаф за вино с контролирана температура; на стената до него висеше абстрактна картина на голо тяло.

Уилкинс ни поведе покрай две саксии към дивана, но на няколко крачки пред него се разколеба.

— О — каза, докато сваляше качулката на дъждобрана си, — май сме малко мокри за кожените мебели. Може ли да ви предложи високи столчета? — И махна към бара.

Погледнах Дебора. Тя сви рамене и каза:

— Можем да стоим и прави. Ще отнеме само минутка.

— Добре — каза Уилкинс. Скръсти ръце и ѝ се усмихна. — Какво е толкова важно, че пращат дама като вас в такова време?

Дебора леко се изчерви — дали от раздразнение, или от друго, не зная. После попита:

— Кога Тами Конър ви стана любовница?

Доволното изражение на Уилкинс се стопи и за миг на лицето му се изписа нещо много студено и неприятно.

— Откъде чухте това?

Виждах, че Дебора се опитва да го изкара от равновесие, и понеже това е сред специалистите ми, аз също се включих:

— Ще се наложи ли да продадете тази къща, ако не получите щатното място?

Очите му се стрелнаха към моите и в погледа му нямаше нищо приятно.

— Трябваше да се сетя. Казал ви го е Халпърн, нали? Наклеветил ме е.

— Тами Конър — повтори Дебора.

Уилкинс пак я погледна и с видимо усилие възвърна спокойната си усмивка.

— Съжалявам. Не мога да свикна, че вие сте коравото ченге. Предполагам, че тази техника при вас е доста успешна.

— Засега не е — обадих се. — Не отговорихте на нито един от въпросите ни.

Той кимна.

— Добре. А каза ли ви Халпърн, че влезе с взлом в кабинета ми? Намерих го да се крие под бюрото ми. Бог знае какво е правил там.

— Защо мислите, че е влязъл с взлом в кабинета ви? — попита Дебора.

Уилкинс вдигна рамене.

— Каза, че съм бил саботирал научния му труд.

— А вие саботирате ли го?

Той я погледна, после за един неприятен миг погледна и мен, после пак Дебора.

— Полицай — каза той, — наистина се опитвам да ви сътруднича. Но вие ме обвинявате в толкова много различни неща, че не съм сигурен на кое да отговоря.

— Затова ли досега не отговорихте на нито едно? — попитах.

Уилкинс ме игнорира.

— Ако можете да ми кажете как научният труд на Халпърн и Тами Конър са свързани, ще се радвам да ви помогна с каквото мога. Иначе трябва да тръгвам.

Дебора ме погледна — дали за съвет, или защото ѝ беше писнало да гледа Уилкинс, не разбрах, така че отвърнах с най-доброто си повдигане на рамене и тя пак погледна Уилкинс и каза:

— Тами Конър е мъртва.

— О, боже — каза Уилкинс. — Как е станало?

— По същия начин като с Ариел Голдман — каза Дебс.

— А вие сте познавали и двете — добавих услужливо.

— Сигурно десетки хора са познавали и двете. Включително Джери Халпърн — каза той.

— Професор Халпърн ли е убил Тами Конър, професор Уилкинс? — попита Дебора. — От ареста?

Той сви рамене.

— Казах само, че и той ги познаваше.

— И той ли имаше връзка с нея? — попитах.

Уилкинс се ухили.

— Вероятно не. Не и с Тами, във всеки случай.

— Какво означава това, професоре? — попита Дебора.

Уилкинс сви рамене.

— Просто слухове, нали знаете. Децата приказват. Някои мислят, че Халпърн е гей.

— По-малко конкуренция за вас — казах аз. — Като с Тами Конър.

Уилкинс ме изгледа намръщено и съм сигурен, че ако бях второкурсник, щях да умра от страх.

— Трябва да решите дали съм убил студентките си, или съм ги чукал — каза той.

— Защо не и двете?

— Вие били ли сте в колеж? — попита той.

— Случвало ми се е — отвърнах.

— Тогавя трябва да знаете, че определен тип момичета преследват сексуално преподавателите си. Тами беше над осемнайсет, а аз не съм женен.

— Не е ли малко неетично да правиш секс със студентка? — попитах.

— Бивша студентка — рязко отвърна той. — Срецах се с нея след курса миналия семестър. Няма закон против срещите с бивши студентки. Особено ако те ти се мятат на врата.

— Хубав улов — казах.

— Саботирахте ли научния труд на професор Халпърн? — попита Дебора.

Уилкинс я погледна и отново се усмихна. Чудесно беше да гледам някой добър почти колкото мен в бързото превключване на емоциите.

— Детектив, вие виждате ли някакъв модел тук? Вижте, Джери Халпърн е прекрасен човек, но... не е съвсем стабилен. И покрай всичкото това напрежение напоследък просто е решил, че аз самичък съм направил цяла конспирация, за да го прецакам. — Вдигна рамене и се подсмихна. — Не мисля, че съм чак толкова добър. Поне не в конспирациите.

— Значи смятате, че Халпърн е убил Тами Конърс и другите? — попита Дебора.

— Не съм казал такова нещо. Но пък той е психарят. Не аз. — Направи крачка към вратата и вдигна вежда към Дебора. — А сега, ако не възразявате, наистина трябва да тръгвам.

Дебора му подаде визитката си.

— Благодаря ви за отделеното време, професоре. Ако се сетите за нещо, което може да ни е от полза, моля, обадете ми се.

— Разбира се — каза той, дари я с разтапяща усмивка и сложи ръка на рамото ѝ. Тя успя да не трепне. — Много ми е неприятно да ви изхвърлям под дъжда, но...

Дебора се измъкна — с голямо желание според мен — изпод ръката му и тръгна към вратата. Аз тръгнах след нея. Уилкинс ни изпрати, качи се в колата си, излезе на заден ход по алеята и потегли. Дебс стоеше под дъжда и го гледаше как се отдалечава, с което съм сигурен, че искаше да го изнерви достатъчно, че да скочи от колата и да си признае, но предвид времето ми се струваше, че се престаравя. Качих се в колата и я изчаках.

Когато синият лексус се скри от поглед, Дебора най-сетне седна до мен и каза:

— От тоя тръпки ме побиват.

— Мислиш ли, че той е убиецът? — попитах. Странно чувство за мен: да не знам и да се питам дали някой друг е прозрял зад маската на хищника.

Тя раздражено поклати глава. От косата ѝ се разхвърчаха капки и почти всичките ме уцелиха.

— Мисля, че е мръсна гадина. Ти как мислиш?

— Убеден съм, че си права.

— Не се притесни да признае за връзката си с Тами Конър — каза тя. — Тогава защо лъже, че е била в курса му *миналия* семестър?

— Просто рефлекс? Защото се бори за щатно място?

Тя забарабани с пръсти по кормилото, после решително запали мотора и каза:

— Ще го проследим.

23.

Когато най-сетне се добрах до работното си място, на бюрото ми имаше доклад за някакъв инцидент и осъзнах, че въпреки всичко някой очаква днес да съм работлива пчеличка. През последните няколко часа се бяха случили толкова много неща, че ми беше трудно да се нагодя към мисълта, че по-голямата част от деня все още стои надвесена над мен с дългите си остри зъби, така че преди да се отдам на робството, отидох да си наля кафе. Почти се надявах някой да е донесъл понички или сладки — глупава мисъл, разбира се. Имаше само чаша и половина престоляло черно кафе. Налях си малко — останалото оставих за някой наистина закъсал — и се завлякох на бюрото си.

Взех доклада и се зачетох. Явно някой беше вкарал кола, собственост на някой си господин Дариус Старзак, в канала, след което беше избягал. Самият господин Старзак не беше открит за разпит. Отне ми няколко дълги секунди примигване и отпиване от гадното кафе, за да осъзная, че това е докладът от моя инцидент сутринта, и още няколко минути, за да реша какво да правя.

Че имах името на собственика на колата не беше кой знае какво — почти нищо, след като беше твърде вероятно колата да е била открадната. Но да предположа, че е така, и да не направя нищо беше по-лошо, отколкото да опитам и да не улуча, така че отново се заех с компютъра.

Първо стандартните неща: регистрацията на колата показва адрес до Олд Кътлър Роуд в доста скъпарски квартал. После полицейското досие. Нищо. Господин Старзак явно беше примерен гражданин без никакви контакти с дългата ръка на закона.

Добре тогава, името — Дариус Старзак. Дариус не е често срещано име — поне не в Съединените щати. Проверих имиграционните списъци. И изненадващо веднага уцелих.

Първо, не беше господин, а *доктор* Старзак. Имаше докторска степен по религиозна философия от Хайделбергския университет и допреди няколко години бил щатен професор в Краков. Още малко

ровене разкри, че бил уволнен заради някакъв неясен скандал. Полският не ми е сред силните езици, въпреки че мога да кажа „киелбаса“, когато си поръчвам в някой деликатесен магазин. Но освен ако преводът не беше съвсем неверен, Старзак бил уволнен за членство в някакво незаконно общество.

Файлт не споменаваше защо европейски учен, изгубил работата си по такава потайна причина, ще ме преследва и ще плюсне колата си в канала. Значителен пропуск. Все пак отпечатах снимката на Старзак от имиграционното дело. Присвих очи и се опитах да си го представя наполовина скрит зад големи слънчеви очила, каквито бях видял в страничното огледало. Можеше да е бил той. Можеше и да е бил Елвис. И доколкото знаех, Елвис имаше също толкова причини да ме преследва, колкото Старзак.

Зарових по-дълбоко. Не е лесно за червей от полицейската лаборатория — пък бил той очарователен и умен — да влезе в Интерпол без официална причина. Но след като няколко минути поиграх на своята онлайн версия на народна топка, влязох в централните архиви и нещата станаха по-интересни.

Доктор Дариус Старзак беше в списък за специално наблюдение в четири страни, изключая САЩ, което обясняваше защо е тук.

Въпреки че нямаше доказателства, че е направил каквото и да било, имаше подозрения, че знаел повече, отколкото бил склонен да сподели, за трафика на сирачета от Босна. И файлът небрежно споменаваше, че разбира се, е невъзможно да се открие местонахождението на такива деца. На езика на официалните полицейски документи това означава, че някой мисли, че той може да ги убива.

Би трябвало да се изпълня с огромна тръпка на студена радост, с дяволит блясък на остро предвкушане — но нямаше нищо, дори най-слабото ехо на най-малката искрица. Вместо това почувствах лекичкото завръщане на човешкия гняв, който бях изпитал сутринта, когато Старзак ме преследваше. Не беше достоен заместник на надигането на мрачната свирепа увереност от Странника, с която бях свикнал, но поне беше нещо.

Старзак правеше лоши неща на деца и той — или някой с неговата кола — беше опитал да направи същото на мен. Добре тогава. Досега ме подмятаха като топче за пинг-понг и аз го понасях пасивно и

без да се оплаквам, засмукан от вакуума на жалкото подчинение, защото Мрачният странник ме беше изоставил. Но тук имаше нещо, което можех да разбера, и още по-добре — можех да направя нещо.

От файла на Интерпол научих, че Старзак е лош човек — точно като тези, които обикновено търсех за хобито си. Някой ме беше преследвал с неговата кола, а после беше стигнал дотам, че беше вкарал колата в канала, за да избяга. Възможно беше някой да е откраднал колата и Старзак да е невинен. Не мислех обаче така, а и докладът на Интерпол ме подкрепяше. За всеки случай проверих докладите за откраднати автомобили. Старзак и колата му ги нямаше там.

Добре. Сигурен бях, че е бил той, и това потвърждаваше вината му. Знаех какво да направя: бях сам отвътре, но това значеше ли задължително, че не мога да го направя?

Топлата светлина на увереността припламна под гнева ми и го докара до бавно, сигурно кипене. Не беше като златния стандарт за сигурност, който винаги бях получавал от Странника, но определено беше повече от интуиция. Да, сигурен бях. Нямах обичайните солидни доказателства, но това нямаше значение. Старзак беше нажежил ситуацията до степен, че нямах съмнение, и беше оглавил списъка ми. Щях да го намеря и да го превърна в лош спомен и капка засъхнала кръв в кутийката си от палисандър.

И след като за първи път го бях ударил на емоции, позволих на една малка искрица надежда да разцъфне. Когато се оправех със Старзак и направех всички неща, които никога досега не бях правил сам, беше напълно възможно Мрачният странник да се върне. Нямах представа как действат тези неща, но имаше известен смисъл, нали така? Странникът винаги беше с мен и ме подтикваше — нямаше ли вероятност да се появи, ако създам нужната ситуация? И нима Старзак не стоеше пред очите ми и направо не молеше да се справя с него?

И ако Странникът не се върнеше, защо да не започна да съм себе си сам? Аз бях този, който вършеше тежката работа — не можех ли да продължа с призванието си въпреки опразненото си състояние?

Всички отговори натиснаха едно гневно червено „да“. И за миг спрях и автоматично зачаках за обичайния отговорен шепот на удоволствие откъм тъмния вътрешен ъгъл — но той, разбира се, не дойде.

Нямаше значение. Можех да го направя сам.

Напоследък доста поработвах вечер, така че на лицето на Рита нямаше изненада, когато след вечеря ѝ казах, че трябва да се върна в офиса. Разбира се, не се бях отървал от Коуди и Астор, които искаха да дойдат с мен и да правят нещо интересно или да остана вкъщи и да играем на жмичка. Но след малко придумване и няколко смътни заплахи ги отскубнах от себе си и се плъзнах през вратата в нощта. Моята нощ, последният ми останал приятел с хилавия полумесец, проблясващ на скупното бездейно небе.

Старзак живееше в ограден район, но пазачът на минимална заплата в малка будка е много по-добър да вдига цената на имота, отколкото да държи настрана някой с опита и глада на Декстър. И въпреки че трябваше да повървя, след като оставих колата на улицата достатъчно далеч от къщичката на пазача, няхах нищо против. Твърде много вечери напоследък си бях лягал късно и твърде много сутрини бях ставал кисел, така че ми беше приятно да съм на крака и да се движа към цел, която си заслужава.

Бавно обиколих квартала, намерих адреса на Старзак и го подминах, все едно съм някой съсед на вечерна разходка. В предната стая светеше лампа, а на алеята имаше само една кола. Номерът беше от Флорида, от Манатее Каунти. В Манатее Каунти живеят само 300 000 души, а по пътищата има поне два пъти повече коли, които твърдят, че са оттам. Това е трик за коли под наем, измислен да прикрива факта, че шофьорът е наел кола и съответно е законна мишена за всеки хищник, копнеещ за лесна плячка.

Усетих лек прилив на очакване. Старзак си беше вкъщи и щом имаше кола под наем, беше по-вероятно той да е вкарал своята кола в канала. Минах покрай къщата, оглеждах се дали някой не ме е видял. Не видях нищо, чух само слабия звук от телевизор някъде наблизо.

Заобиколих по пресечката и намерих една тъмна къща с монтирани щори против ураган — много добър знак, че вкъщи няма никой. Минах през притъмнелия двор и покрай високия жив плет, който го разделяше от двора на Старзак. Пъхнах се в една пролука в храстите, нахлузих чистата маска на лицето си, сложих си ръкавиците и зачаках очите и ушите ми да се нагодят. И ми хрумна колко нелепо ще изглеждам, ако ме види някой. Досега никога не се бях притеснявал за това — радарът на Странника бе отличен и винаги ме

предупреждаваше за нежелани очи. Но сега, без помощ отвътре, се чувствах гол. И докато това чувство ме заливаше, го последва друго: чиста безпомощна глупост.

Какво правех? Нарушавах почти всички правила, според които бях живял, като идвах тук спонтанно, без обичайната внимателна подготовка, без истинско доказателство и без Странника. Това беше лудост. Направо си просех да ме разкрият, затворят или Старзак да ме нареже на парченца.

Затворих очи и се вслушах в непознатите емоции, които клокочеха в мен. Чувства — какво автентично човешко забавление. Дали пък да не взема да стана член на лигата по боулинг? Да си намеря чатрум в интернет и да говоря за самопомощ в стил Ню Ейдж и алтернативна медицина за хемороиди? Добре дошъл в човешката раса, Декстър, безконечно безполезната и безсмислена човешка раса. Надяваме се, че краткият ти и болезнен престой тук ще ти хареса.

Отворих очи. Можех да се предам, да приема, че времето на Декстър е отминало. Или можех да го направя независимо от рисковете и да защитя това, което винаги съм бил. Действието или щеше да върне Странника, или да ме насочи по пътя на живота без него. Макар да не бях абсолютно сигурен за Старзак, бях близо, бях тук и случаят беше спешен.

Поне изборът беше ясен. Поех си дълбоко дъх и минах колкото можех по-тихо през живия плет в двора на Старзак.

Движех се в сенките и стигнах до къщата — отстрани, откъдето се влизаше в гаража. Беше заключен, но Декстър се надсмива над ключалките и нямах нужда от помощта на Странника, за да отворя тази, да вляза в тъмния гараж и тихичко да затворя вратата. На отсрещната стена имаше подпрян велосипед и работна маса с хубав комплект висящи инструменти. Отбелязах си ги наум и отидох до вратата, която водеше в къщата. Спрях там за миг и се вслушах.

Над слабото бръмчене на климатика чух телевизор и нищо повече. За всеки случай послушах още малко, много внимателно отворих и безшумно влязох в дома на Старзак, тих и мрачен като сянка.

Плъзнах се по коридора към виолетовата светлина на телевизора. Болезнено осъзнавах, че ако Старзак по някаква причина е зад мен,

съм идеално осветен. Но когато стигнах, видях телевизора и видях над облегалката на дивана да се подава глава, вече знаех, че той е мой.

Стиснах примката от рибарска корда, издържаща 25 килограма, и се приближих. Почнаха реклами и главата помръдна. Застинах, но той отново намести главата си в средата и аз се хвърлих към и върху него, примката изсвистя около врата му и се стегна точно над адамовата ябълка.

Той се замята по крайно приятен начин, което само затегна примката по-здраво. Гледах как се върти и протяга ръце към гърлото си и макар че беше приятно, не изпитах същата хладна свирепа радост, с която бях свикнал в такива моменти. Все пак беше по-добре от това да гледам рекламите и го оставих да се бори, докато лицето му не стана мораво и мятането не се усмири до безпомощно потреперване.

— Стой мирно и тихо — казах — и ще ти дам да дишаш.

Чест му прави, че разбра веднага и спря слабватите подритвания. Отпуснах мъничко примката и чух как си пое дъх. Само веднъж — после отново я стегнах и го издърпах на крака.

— Тръгвай — казах и той тръгна.

Стоях зад него, поддържах натиска на кордата точно колкото да може да диша малко, ако много се постарее, и го поведох по коридора към гаража. Докато го бутах към работната маса, той падна на коляно, дали защото се спъна, или в глупав опит да избяга. Както и да е, не бях в настроение за това и дръпнах достатъчно силно, че очите му да изскочат, и гледах как лицето му потъмнява. Той се свлече на пода в несвяст.

Много ме улесняваше. Вдигнах отпуснатото му тяло на работната маса и го вързах здраво с тиксото. От ъгълчето на устата му се стичаше тънка лига, дъхът му излизаше на пресекулки дори след като отпуснах примката. Погледнах го — завързан за масата, с грозно зяпнало лице — и си помислих, както никога преди, че всички сме това. Всичко се свежда до това. Торба месо, която диша и когато спре, остава само гниещ боклук.

Старзак се закашля и от устата му потече още лига. Задърпа се, откри, че не може да помръдне, и отвори очи. Каза нещо неразбираемо, съставено от прекалено много съгласни, извъртя очи и ме видя. Разбира се, не можеше да види лицето ми зад маската, но имах много обезпокоителното чувство, че въпреки това ме позна. Размърда уста

няколко пъти, но не каза нищо, след това извърна очи към краката си и каза със сух и стържещ глас с централноевропейски акцент, но с много малко от очакваната емоция:

— Правиш много голяма грешка.

Затърсих автоматичен зловец отговор, но не намерих нищо.

— Ще видиш — каза той с ужасния си стържещ и спокоен глас. — Той ще те докопа и без мен. За теб е твърде късно.

Ето. Най-близкото до признанието, което исках, че ме беше преследвал с лоши намерения. Но единственото, което се сетих, беше:

— Кой е той?

Той забрави, че е залепен за масата, и се опита да поклати глава. Не се получи, но това явно не му попречи особено.

— Ще те намерят — повтори той. — Скоро. — Потрепна, все едно се опитваше да махне с ръка, и каза: — Хайде. Убий ме. Те ще те намерят.

Сведох поглед към него, завързан безпомощно и готов за специалното ми внимание. Трябваше да съм изпълнен с ледена наслада от предстоящата работа — а не бях. Не бях изпълнен с нищо, освен пустота, същото чувство на безнадеждно безсилие, което ме бе заляло, докато дебнех пред къщата.

Отърсих се от страха и залепих устата на Старзак с тиксото. Той потрепери, но иначе продължи да гледа встрани, без да издава емоции.

Вдигнах ножа и погледнах неподвижната си и нетрогната плячка. Все още чувах ужасния му дъх да хрипти през ноздрите му и исках да го спра, да му угася лампата, да изключа противното чудо, да го нарежа на парчета и да ги запечатам в чисти сухи торби за отпадъци, неподвижни късове от естествена тор, които повече няма да заплашват, повече няма да ядат и отделят изпражнения и да вършеят в безредния лабиринт на човешкия живот...

Не можех.

Повиках безмълвно познатото спускане на тъмни криле да ме помете и да озари ножа ми със злостния пламък на жестоката цел, но нищо не дойде. В мен не помръдна нищо при мисълта да извърша това остро и нужно нещо, което бях правил толкова пъти с такава охота. Единственото, което се насъбираше в мен, беше празнината.

Отпуснах ножа, обърнах се и излязох в нощта.

24.

На следващия ден едва изпълзах от леглото и отидох на работа въпреки досадното чувство на тъпо отчаяние, което цъфтеше в мен като крехка градина от тръни. Усещах се обвит в мъгла тъпа болка, която болеше колкото да ми напомня, че и това е безсмислено и няма смисъл да преминавам през празните движения на закуската, дългото бавно шофиране до работата, никаква причина освен робството на навика. Но го направих — оставих мускулната памет да ме докара чак до стола пред бюрото ми, седнах, пузнах компютъра и оставих деня да ме понесе в сивата си неблагодарна работа.

Бях се провалил със Старзак. Вече не бях себе си и нямах представа кой или какво съм.

Когато се прибрах, Рита ме чакаше на вратата с изражение на нетърпеливо раздражение.

— Трябва да решим за групата — каза ми. — Може вече да са заети.

— Добре — казах. Защо пък да не решим за групата? И това си беше важно.

— Събрах всички дискове оттам, където ги беше изтървал вчера — каза тя. — Подредих ги по цена.

— Ще ги прослушам след малко — казах и въпреки че Рита още изглеждаше ядосана, след малко рутината надделя и я успокои и тя се зае с готвенето и чистенето, докато аз изслушах куп рок банди да свирят „Танца на билетата“ и „Илектрик Слайд“. Сигурен съм, че обикновено би било забавно като зъбобол, но тъй като не можех да се сетя за нищо друго, което да правя, се мъчих с купа дискове, докато отново не стана време за лягане.

В един през нощта музиката се върна при мен — и не говоря за „Танца на билетата“. Бяха барабаните и тръбите и с тях дойде хор гласове и нахлу в съня ми, повдигна ме до небесата и се събудих на пода, а споменът ехтеше в главата ми.

Дълго лежах на пода, неспособен да оформя истински свързана мисъл какво значи това, но обзет от страх да не заспя, за да не се върне. Накрая все пак си легнах и предполагам, че съм спал, понеже като отворих очи, видях слънчевата светлина и чух долитащите от кухнята звуци.

Беше събота и Рита направи палачинки с боровинки, много приятно връщане в ежедневието. Коуди и Астор ентусиазирано се заеха със закуската. Във всяка нормална сутрин и аз не бих се въздържал. Но днес не беше нормална сутрин.

Трудно е да не оцениш какъв шок е Декстър да откаже храна. Имам много бърз метаболизъм и имам нужда от непрекъснато зареждане с гориво, за да поддържам прекрасното съоръжение, което съм, а палачинките на Рита напълно отговарят на високопробен безоловен. И все пак за пореден път зяпах трепкащата между чинията и устата ми вилица и не бях способен да събера необходимия ентусиазъм да завърша действието и да лапна храната.

Скоро останалите се наядоха, а аз блеех над половин чиния храна. Дори Рита забеляза, че в Царството на Декстър става нещо нередно.

— Нищо не яде — каза тя. — Да не си болен?

— Заради случая, по който работя, е — казах поне половината истина. — Не мога да спра да мисля за него.

— О — каза тя. — Сигурен ли си... искам да кажа, много ли е кървав?

— Не е заради това — казах и се запитах какво ли иска да чуе. — Просто е много... озадачаващ.

Рита кимна и каза:

— Понякога, когато спреш да мислиш за нещо за известно време, отговорът идва сам.

— Може би си права — отвърнах, което си беше живо насилване на истината.

— Ще си доядеш ли закуската?

Погледнах чинията с купчината недоядени палачинки и засъхнал сироп. Научно погледнато знаех, че все още са вкусни, но в момента изглеждаха апетитни колкото мокър стар вестник.

— Не.

Рита ме погледна разтревожено. Когато Декстър не си дояде закуската, сме в непозната територия.

— Защо не излезеш с лодката? — попита тя. — Това винаги ти помага да се отпуснеш. — Сложи ръка на челото ми с агресивна загриженост, а Коуди и Астор вдигнаха очи, на лицата им беше изписана надеждата да се повозят, и изведнъж ми се стори, че съм сред плаващи пясъци.

Станах — това беше прекалено. Дори не можех да отговоря на собствените си очаквания, а да ме карат да се разправам и с техните беше задушаващо. Не знаех дали е заради провала ми със Старзак, заради преследващата ме музика, или защото бях всмукан от семейния живот. Може би беше комбинация от всички тези неща, които ме дърпаха всяко със своето гравитационно поле и засмукваха парчетата във вихър от прилепчива нормалност, от която ми се искаше да крещя, а бях неспособен дори да скимтя. Просто трябваше да се махна отгук.

— Имам малко работа — казах и те ме погледнаха засегнато и изненадано.

— О — каза Рита. — Каква работа?

— За сватбата — изтърсих без никаква представа какво ще кажа след това, доверявах се сляпо на импулса. И за мое щастие поне едно нещо се нареди добре, защото си спомних разговора си с изчервяващия се раболепен Винс Масуока. — Трябва да говоря с уредника на храната.

Рита светна.

— Ще се виждаш с Мани Борк? О... Това наистина е...

— Да, наистина — уверих я. — Няма да се бавя. — Така че в разумното за събота сутрин време от десет без петнайсет се сбогувах сърдечно с мръсните чинии и домакинската работа и се качих в колата си. По улиците беше необичайно спокойно и докато карах към Саут Бийч, не видях никакво насилие или престъпление, което беше все едно да видя сняг в курорта Фонтенбло. Заради последните събития държах под око огледалото за задно виждане. За минута ми се стори, че някаква подобна на джип червена кола ме преследва, но после намалих и тя ме задмина. Движението беше спокойно и в десет и петнайсет стигнах, хванах асансьора и почуках на вратата на Мани Борк.

Последва много дълъг момент на тишина и почуках още веднъж, този път с повече ентусиазъм. Тъкмо се канех да опитам наистина събуждащ салют по вратата, когато тя се отвори и крайно замаяният и почти гол Мани Борк запримигва насреща ми.

— Леле божке! — изграчи. — Колко е часът?

— Десет и петнайсет — казах ведро. — Направо си е време за обяд.

Може би не се беше събудил съвсем, а може би смяташе, че е толкова смешно, че си струва да го повтори, така че го направи:

— Леле божке!

— Може ли да вляза? — попитах учтиво и той примига още няколко пъти, след което отвори вратата докрай и каза:

— Дано да има причина.

Последвах го покрай ужасното арт нещо в антрето и до кокошарника до прозореца. Той се метна на своето столче, а аз седнах срещу него.

— Трябва да поговорим за сватбата ми — казах. Той поклати много сърдито глава и изписка:

— Франки! — Отговор не последва и той се опря на тънката си ръчичка и забарабани с другата по масата. — Тая малка кучка... По дяволите... Франки! — провикна се в нещо като много високо мучене.

След миг откъм вътрешността на апартамента долетя тътрене и след още миг се появи млад мъж, който вървешком загръщаше халата си и пригладжаше провисналата си кестенява коса. Спря пред Мани.

— Здравсти — каза. — Да де. Добро утро.

— Донеси кафе, много бързо — каза Мани, без да го поглежда.

— Ъхъ — каза Франки. — Хубаво де. Окей. — Поколеба се половин секунда, достатъчно да даде на Мани време да размаха миниатюрния си юмрук и да изписка:

— Веднага, по дяволите!

Франки преглътна и хукна към кухнята, а Мани отново подпря своята извисяваща се четирийсеткилограмова раздражителност на юмрука си и затвори очи с въздишка, сякаш изтормозен от безчетни орди наистина тъпи демони.

Понеже беше очебийно, че няма да говорим преди кафето, с удоволствие се загледах през прозореца. На хоризонта имаше три големи товарни кораба, които пуфкаха кълбета дим, а по-близо до

брега — доста лодки и яхти, вариращи от мултимилионни играчки, поели към Бахамите, до групичка сърфисти близо до плажа. Яркожълт каяк се отдалечаваше от брега, явно за да посрещне товарните кораби. Слънцето грееше, чайки хвърчаха да търсят боклуци и аз чаках Мани да получи кафепреливането си.

Откъм кухнята се чу страхотен трясък и приглушеното „Мамка му!“ на Франки. Мани стисна очи, все едно можеше да се изолира от цялата агония, че е заобиколен от ужасяваща глупост. Само след минути Франки пристигна със сервиза за кафе, сребърен почти безформен чайник и три ниски каменни чаши, поставени върху прозрачен поднос във формата на палитра.

С треперещи ръце сложи пред Мани една чашка и я напълни. Мани отпи мъничка глътка, въздъхна тежко без никакво чувство на облекчение и най-сетне отвори очи.

— Добре — каза, обърна се към Франки и добави: — Върви да почистиш ужасната мръсотия и ако после настъпя някое стъкло, кълна се в бога, ще те изкормя. — Франки запреплита крака към кухнята, а Мани отпи още една микроскопична глътка, преди да обърне мътния си гневен взор към мен.

— Искаш да говорим за сватбата ти — каза, сякаш не можеше да повярва.

— Точно така — отвърнах.

Той поклати глава.

— Хубавец като теб. Защо ти е да се жениш?

— Заради данъчните облекчения — отвърнах. — Може ли да поговорим за менюто?

— В събота призори? Не — каза той. — Това е ужасен, безсмислен, примитивен ритуал. — Предположих, че говори за сватбата, а не за менюто, въпреки че с Мани човек не можеше да е сигурен. — Истински се ужасявам, че някой би се подложил на това *по своя воля*. Но — каза той и махна снизходително с ръка — поне ми дава възможност да експериментирам.

— Чудех се дали не може да експериментираш малко по-евтино.

— Възможно е — каза той и за първи път показа зъбите си, но това можеше да се нарече усмивка само ако се съгласиш, че измъчването на животни е забавно, — но няма да стане.

— Защо?

— Защото вече съм решил какво искам да правя и ти не можеш да направиш нищо, за да ме спреш.

В интерес на истината имаше няколко неща, за които се сещах, за да го спра, но нито едно от тях — колкото и да бяха приятни — нямаше да мине пред строгите правила на Кодекса на Хари, така че не можех да ги направя.

— Дори любезното призоваване към здравия разум ли няма да има ефект? — попитах с надежда.

Той ми се ухили злобно.

— Колко любезно по-точно?

— Ами мислех да кажа „моля“ и да се усмихвам много — отвърнах.

— Не стига — каза той. — Изобщо.

— Винс каза, че предполагаш около петстотин долара на куверт.

— Не предполагам — озъби се той. — И не искам да броя шибаните ти стотинки.

— Разбира се — казах с цел да го поуспокоя. — Нали не са твои стотинки.

— Приятелката ти подписа шибания договор — каза той. — Мога да ти взема колкото си поискам.

— Все трябва да има нещо, което мога да направя, за да посваля цената — казах с надежда.

Озъбването се отпусна до патентованата му злобна усмивка и той каза:

— Не и на този стол.

— Тогава какво мога да направя?

— Ако питаш какво можеш да направиш, за да си променя решението — нищо. Нищичко. Хората се редят на опашка да ме наемат — зает съм за две години напред и ти правя огромна услуга. — Злобната усмивка се разшири в нещо почти свръхестествено. — Така че се пригответи за чудо. И много тежка сметка.

Станах. Това джудже очевидно нямаше да се огъне и не можех да направя нищо по въпроса. Наистина исках да кажа нещо от сорта на „Още не съм казал последната си дума“, но и в това нямаше особен смисъл. Така че просто му се усмигнах и казах:

— Добре. — И излязох. Докато вратата се затваряше след мен, го чух как вече крещи на Франки:

— Размърдай си тлъстия задник, за бога, и разкарай тая помия от шибания ми под!

Докато вървах към асансьора, усетих леден стоманен пръст да докосва врата ми и само за миг почувствах слабо гадене, сякаш Мрачният странник беше потопил палеца на крака си във водата и се беше дръпнал, разбрал, че е прекалено студена. Заковах се на място и бавно се огледах.

Нищо. В другия край на коридора някакъв мъж тъкмо взимаше вестника си от пода при вратата. Иначе коридорът пустееше. Затворих за миг очи. „Какво?“ — попитах. Но нямаше отговор. Все още бях сам. И освен ако някой не ме гледаше през шпионката на някоя врата, тревогата беше фалшива. По-скоро пожелателно мислене.

Влязох в асансьора.

Когато вратата на асансьора се плъзна и се затвори, Гледация се изправи. Все още държеше вестника, който беше взел от изтривалката. Беше добро прикритие и можеше пак да му свърши работа. Загледа се по коридора и се запита какво му е толкова интересното на онзи апартамент, но всъщност нямаше значение. Щеше да разбере. Щеше да разбере какво е правил другият.

Преброи бавно до десет и тръгна спокойно към апартамента, в който беше ходил другият. Щеше да му отнеме само миг да разбере защо е ходил там. А после...

Гледация нямаше истинска представа какво минава през главата на другия в момента, но не ставаше достатъчно бързо. Време беше за истински тласък, за нещо, което да откъсне другия от пасивността му. Усети необичайно игриво туптене да избликва през тъмния облак на силата и чу пърхането на тъмни криле.

25.

В продължаващото ми цял живот изучаване на човешките същества съм открил, че колкото и да се мъчат, те още не са намерили начин да предотвратят настъпването на понеделник сутрин. Те, разбира се, опитват, но понеделник винаги идва и всички работливи пчелички трябва да се свият обратно в мрачния си работен живот на безсмислено бъртане и мъка.

Тази мисъл винаги ме развеселява и защото обичам да пръскам щастие навсякъде, където отида, допринесох малко за смекчаването на неизбежната понеделнишка сутрин, като отидох на работа с кутия понички, които изчезнаха до една в нещо, което може да се нарече само крайно сърдито безумие, още преди да си стигна до бюрото. Сериозно се съмнявах, че някой има по-добра причина от мен да е кисел, но това не личеше, като ги гледах как грабят поничките и ми сумтят.

Винс Масуока явно споделяше всеобщото чувство на минорно терзание. Влезе в малкия ми офис с изражение на ужас и удивление — изражение, което сигурно показваше нещо много трогателно, защото изглеждаше почти истинско.

— За бога, Декстър — каза той. — Боже господи!

— Опитах се да ти запазя една — казах с мисълта, че може да е така изтерзан единствено заради празната кутия от понички. Той обаче поклати глава.

— О, господи! Не мога да повярвам. Той е мъртъв!

— Сигурен съм, че няма нищо общо с поничките — казах.

— Божичко, а ти се канеше да говориш с него. Успя ли?

Във всеки разговор настъпва момент, когато поне единият от говорещите трябва да разбере за какво иде реч, и аз реших, че този момент е настъпил.

— Винс — казах, — искам да си поемеш дъх, да започнеш отначало и да се престориш, че двамата говорим на един и същи език.

Той ме зяпна, все едно беше жаба, а аз бях чапла.

— Мамка му — каза. — Ти още не знаеш. По дяволите!

— Езиковите ти умения западат — казах. — Да не си говорил с Дебора?

— Той е мъртъв, Декстър. Намерили са трупа късно снощи.

— Е, значи сигурно ще си остане мъртъв достатъчно, за да ми кажеш за кого по дяволите говориш.

Винс примига, очите му изведнъж станаха огромни и влажни.

— Мани Борк! Убит е.

Ще си призная, че изпитах смесени чувства. От една страна, определено не съжалявах, че някой е изкарал онова джудже от картинката по начин, по който аз бях неспособен по етични причини. Но от друга страна, сега щеше да се наложи да търся храна за сватбата другаде, а и сигурно да пиша доклад за разследващия детектив. Раздразнението се бореше с облекчението, но после си спомних, че и поничките бяха свършили.

Така че реакцията, която спечели, беше раздразнението от всички главоболия, които щеше да причини това. Все пак Хари ме беше обучил достатъчно добре и знаех, че когато човек чуе за смъртта на познат, това не е приемлива реакция. Така че се постарах да накарам лицето си да изрази нещо като шок, загриженост и тъга.

— Леле — казах. — Не знаех. Знаят ли кой го е направил?

Винс поклати глава.

— Той нямаше врагове — каза явно без да осъзнава колко невероятно звучи това за всеки, който е срещал Мани. — Всички направо благоговееха пред него.

— Знам — казах. — Беше по списанията и така нататък.

— Не мога да повярвам, че някой би могъл да го убие!

В интерес на истината и аз не можех да повярвам, че някой би могъл да го убие чак сега, но не ми се стори дипломатично да го кажа.

— Ами, сигурен съм, че ще разрешат случая. Кой работи по него?

Винс ме погледна, все едно го бях попитал дали мисли, че слънцето изгрява сутрин и от изток.

— Декстър, главата му е отрязана. Точно като на трите трупа в университета.

Когато бях млад и се мъчех да стана човек, известно време играх футбол и един път ме удариха силно в корема и няколко минути не

можех да дишам. Сега почувствах нещо подобно.

— О — казах.

— Така че, естествено, го дадох на сестра ти.

— Естествено. — Осени ме внезапна мисъл, но защото съм доживотен поклонник на иронията, попитах: — Не са го сготвили, нали?

Винс поклати глава.

— Не.

Станах и казах:

— По-добре да говоря с Дебора.

Когато стигнах в апартамента на Мани, Дебора хич не беше в настроение за приказки. Стоеше наведена над Камила Фиг, която снемаше отпечатъци около краката на масата до прозореца. Не ме погледна, така че надникнах в кухнята, където Анхел Батиста се беше навел над трупа.

— Анхел — казах и за миг не повярвах на очите си, така че попитах: — Това женска глава ли е?

Той кимна и боцна главата с химикалката си.

— Сестра ти казва, че тря'а да е момичето от музея Лоу. Сложили са я тук, щото тоя е пълен bugero.

Погледнах двата среза — единия точно над раменете, другия точно под брадичката. Този на главата пасваше на това, което виждахме досега, направен чисто и внимателно. Но този на тялото, което се предполагаше, че е на Мани, беше много по-груб, сякаш убиецът беше бързал. Ръбовете на двата среза бяха притиснати един към друг, но разбира се, не съвпадаха добре. Дори без мрачното вътрешно мълвене виждах, че това е някак различно, и тъничкият леден пръст, който полази по врата ми, ми подсказваше, че разликата може би е много важна — може би дори за сегашните ми главоболия. Освен този смътен и незадоволителен призрак на загатване обаче за мен тук имаше само безпокойство.

— Има ли друг труп? — попитах, като си спомних за бедния малтретиран Франки.

Анхел вдигна рамене, без да вдига поглед.

— В спалнята. Само са го наръгали с нож. Оставили са му главата. — Изглеждаше малко обиден, че някой ще си даде толкова

труд и ще остави главата, но май нямаше какво да добави, така че се магнах и отидох при сестра ми, която клечеше до Камила.

— Добро утро, Дебс — казах с веселост, каквато изобщо не чувствах, и явно не бях единственият, защото тя даже не ме погледна.

— По дяволите, Декстър. Ако нямаш нещо наистина добро за мен, стой настрана, мамка ти!

— Не е чак толкова добро — казах. — Но онзи в спалнята се казва Франки. Този тук е Мани Борк, появяваше се в лъскавите списания.

— Ти пък откъде знаеш?

— Ами, малко е неловко, но може да съм един от последните хора, които са го видели жив.

Тя се изправи.

— Кога?

— В събота сутринта. В десет и половина. Точно тук. — И посочих чашката кафе, която все още беше на масата. — Това са моите отпечатъци.

Дебора ме гледаше невярващо и клатеше глава.

— Ти си го *познавал*? Бил ти е приятел?

— Наех го за кетъринга на сватбата. Казваха, че бил много добър.

— Аха — каза тя. — И какво си търсил тук в събота сутринта?

— Той ми вдигна цената. Искях да го накарам да я свали.

Тя огледа апартамента и погледна през прозореца към гледката за милион долара.

— Колко взимаше? — попита.

— Петстотин долара на куверт — отговорих.

Тя рязко обърна глава към мен.

— Мама му стара! За какво?

Вдигнах рамене.

— Не искаше да ми каже и не искаше да свали цената.

— Петстотин долара за *куверт*?

— Височко е, нали? Или трябва да кажа *беше*?

Дебора задъвка долната си устна, без да мига, после ме хвана за лакътя и ме издърпа встрани от Камила. Все още виждах един малък крак да стърчи от кухненската врата, където скъпият покойник беше

срещнал преждевременния си край, но Дебора ме отведе чак в другия край на стаята.

— Декстър — почна тя, — закълни се, че не си го убил.

Както вече съм споменавал, нямам истински емоции. Упражнявал съм се дълго и упорито да реагирам като човешко същество в почти всички възможни ситуации — но тази ме свари неподготвен. Какво е правилното изражение, когато сестра ти те обвинява в убийство? Шок? Гняв? Неспособност да повярваш? Това май го няма в учебниците.

— Ами... — казах. Не беше извънредно умно, но беше всичко, за което се сетих.

— Защото няма да ти се размине, ако си ти — каза тя. — Не и за нещо такова.

— Никога не бих... Това не е... — Поклатих глава и наистина ми се стори ужасно несправедливо. Първо Мрачният странник ме бе напуснал, а сега сестра ми и съобразителността ми очевидно също бяха избягали. Всички плъхове бягаха, докато бедният кораб Декстър бавно потъваше сред вълните.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да организирам екипажа да изгребе поне малко вода. Дебора беше единственият човек на света, който знаеше какъв съм наистина, и въпреки че все още свикваше с тази мисъл, си бях мислил, че разбира поставените от Хари изключително внимателни граници и че разбира, че никога не бих ги прекрачил. Явно бях сбъркал.

— Дебора — казах, — защо ми е да...

— Стига глупости — сопна се тя. — И двамата знаем, че може да си го направил. Бил си тук точно по време на убийството. И имаш доста добър мотив да се измъкнеш и да не му платиш петдесет хиляди. Или е така, или вярвам, че го е направил някой от затвора.

Понеже съм изкуствено човешко същество, през повечето време съм и с изключително ясна мисъл, необременена от емоции. Но се чувствах, сякаш се опитвам да гледам през плаващи пясъци. От една страна, бях изненадан и малко разочарован, че тя мисли, че бих могъл да направя нещо толкова мърляво. От друга, исках да я уверя, че не съм. Исках да ѝ кажа, че ако бях аз, тя никога нямаше да разбере, но това не ми се стори особено умно. Така че отново си поех дълбоко дъх и се примирих.

— Заклевам се.

Сестра ми ме изгледа продължително и изпитателно.

— Наистина — казах.

Накрая тя кимна.

— Добре. Дано да казваш истината.

Наистина не е честно, нали? Животът като цяло, искам да кажа. Все още се защитавах от обвинение в убийство — от собствената ми заварена плът и кръв! — и в същото време ме караха да разгадая престъплението. Трябваше да се възхитя на умствената гъвкавост, която позволяваше на Дебора да изпълни този мозъчен акробатичен номер, но също така трябваше да си пожелаеш тя да насочи изобретателното си мислене към някой друг.

— Не знам кой го е направил — казах. — И не... не получавам никакви... идеи за това.

Тя ме изгледа наистина изпитателно.

— Защо да ти вярвам?

— Дебора — казах и се поколебах. Това ли беше моментът да ѝ кажа за Мрачния странник и настоящото му отсъствие? В мен се плискаше много неловка поредица от усещания, нещо като при началото на грип. Възможно ли беше това да са емоции, разбиващи се в беззащитния бряг на Декстър като огромни приливни вълни токсична мътилка? Ако беше така, нищо чудно, че хората са такива нещастни създания. Преживяването беше ужасно.

— Слушай, Дебора — казах отново, мъчех се да реша как да започна.

— Слушам те, за бога! Но ти нищо не казваш.

— Трудно е — казах. — Никога не съм го казвал.

— Значи сега му е времето.

— Аз... имам едно нещо в мен — казах. Съзнавах, че говоря като пълен идиот, и чувствах как по бузите ми се разлива странна топлина.

— Какво имаш предвид? — попита тя. — Рак ли?

— Не, не, то е... чувам го... То ми казва разни неща. — По някаква причина трябваше да извърна очи от Дебора. На стената имаше снимка на гол мъжки торс.

— Господи — каза Дебора. — Чуваш гласове?! За бога, Декс!

— Не — казах. — Не е като чуването на гласове. Не точно.

— Тогава какво е, мътните го взели?

Трябваше отново да погледна голия торс, а после да издишам шумно, преди да я погледна пак.

— Когато получа някое предчувствие за... нали се сещаш. На някое местопрестъпление. То е защото това... то ми го казва.

Лицето на Дебора беше замръзнало, абсолютно неподвижно, все едно слушаше ужасно признание, както всъщност си беше.

— Значи то ти казва... какво? „Хей, това го е направил някой, който се мисли за Батман“?

— Нещо такова. Нали се сещаш. Дребните предчувствия, които имах.

— Които *имаше*?

Наистина отново трябваше да погледна встрани.

— То изчезна, Дебора. Нещо в цялата тази история с Молох го подплаши.

Тя дълго не каза нищо и не виждах причина и аз да го правя.

— Казвал ли си на татко за този глас? — попита тя накрая.

— Нямахме нужда — отвърнах. — Той знаеше.

— И сега гласовете ти са изчезнали.

— Само един глас.

— И затова не ми казваш нищо за всичко това?

— Да.

Дебора изскърца със зъби толкова силно, че я чух. После издиша шумно, без да отключва ченето си.

— Или ме лъжеш, защото си го убил — изсъска тя, — или ми казваш истината и си пълен психопат.

— Дебс...

— На кое според теб искам да вярвам, Декстър? А? На кое?

Не мисля, че съм изпитвал истински гняв, откакто бях пубер, а може би дори тогава не съм бил способен да го изпитам; наистина. Но без Мрачния странник, докато се хлъзгах по наклонената плоскост към същинската човечност, всички стари бариери между мен и нормалния живот избледняваха и сега почувствах нещо, което вероятно бе много близо до истинския гняв.

— Дебора — казах, — ако не ми вярваш и искаш да си мислиш, че съм го направил аз, значи хич не ми дреме на кое вярваш.

Тя ме изгледа ядосано и за първи път отвърнах със същия поглед. Накрая тя каза:

— Все пак ще трябва да докладвам. Засега си временно отстранен от случая.

— Нищо не може да ме направи по-щастлив — казах. Тя ме изгледа, сви устни и се върна при Камила Фиг. Гледах гърба ѝ известно време, после тръгнах към вратата.

Наистина нямаше смисъл да се мотая наоколо, особено след като ми бяха казали — официално и неофициално, — че не съм добре дошъл. Би било хубаво да кажа, че съм се обидил, но за своя изненада все още бях прекалено ядосан, за да се чувствам засегнат. В интерес на истината, винаги страшно съм се изненадвал, че някой може да ме харесва наистина, така че беше почти облекчение да видя Дебора да се държи разумно.

При Декстър това вършеше работа, но докато вървах към вратата и своето изгнание, кой знае защо, не го чувствах като особено голяма победа.

Докато чаках асансьора, ме изненада прегракнал вик:

— Хей!

Обърнах се и видях неприветлив и много ядосан старец: търчеше към мен по сандали и черни чорапи, които стигаха почти до кокалестите му старчески колене. Освен това носеше торбести шорти, копринена риза и изражение на напълно праведно възмущение.

— Ти полицията ли си? — попита той.

— Само част — отвърнах.

— А проклетият ми вестник?

Асансьорите са толкова бавни. Но се старая да съм учтив, когато е неизбежно, така че се усмигнах успокоително на стария кукундец.

— Не ви е харесал вестникът ви? — попитах.

— Не го получих проклетия вестник! — развика ми се той и стана бледовиолетов от усилието. — Обадох се да кажа на вашите хора и черното момиче на телефона ми каза да се обадя във вестника! Аз видях как хлапето ми го *открадна*, а тя ми затваря телефона!

— Хлапе е откраднало вестника ви? — попитах.

— Нали това ти казвам бе! — каза той вече леко пронизително, което не правеше чакането на асансьора по-приятно. — Защо, по дяволите, си плащам данъците? За да ви слушам да ми повтаряте думите ли? А тя и ми се *сmee* на всичкото отгоре!

— Можете да си купите друг вестник — казах успокоително.

Кое то явно не го успокои.

— Какво значи това, по дяволите — да си купя друг вестник? Събота сутрин по пижама и да си купя друг вестник? Защо просто не хващате престъпниците бе?

Асансьорът издрънча приглушено, за да обяви, че най-накрая е дошъл, но аз вече не се интересувах от него, защото ми хрумна една мисъл. От време на време ми хрумват мисли. Повечето така и не успяват да изплуват до повърхността, вероятно заради дългогодишните опити да изглеждат като човек. Но тази бавно изплува и като мехурче газ, което изскача от калта, се пукна ведро в ума ми.

— В събота сутринта? Помните ли по кое време?

— Разбира се, че помня по кое време! Казах им, когато се обадох, в десет и половина в събота сутринта и хлапето ми крадеше вестника.

— Откъде знаете, че е било хлапе?

— Видях го през шпионката! — кресна той. — Мога ли да изляза в коридора, без да погледна, като не си вършите работата бе?

— Като казвате „хлапе“, каква възраст имате предвид?

— Слушай, господинчо, за мен всички под седемдесет са хлапета. Но този беше на двайсетина и имаше раница на гърба, каквито носят всичките хлапета напоследък.

— Можете ли да го опишете?

— Да не съм сляп? Стои значи с вестника ми и с една от тия проклети татуировки, дето всички ги носят сега, точно отзад на врата.

Усетих как тънки метални пръсти погъделичкаха врата ми и разбрах отговора, но все пак попитах:

— Каква татуировка?

— Някаква глупост, някакъв японски символ. Защо смачкахме японците — за да им купуваме колите и да татуираме проклетите им драсканици по децата си ли?

Той май засега само загряваше и макар наистина да се възхищавах на страхотната за възрастта му издръжливост, реших, че е време да го насоча към съответните власти в лицето на сестра ми, и в мен просветна леко задоволство, защото така тя не само получаваше по-добър заподозрян от бедния лишен от граждански права Декстър, но и й натрисах този очарователен стар скандалджия като малко отмъщение, че ме подозира.

— Елате с мен — казах на стареца.

— Никъде не отивам — каза той.

— Не искате ли да говорите с истински детектив? — попитах и часовете упражнения, които бях посветил на усмивката си, сигурно ми се изплатиха, защото той се намръщи, огледа се и каза:

— Е, добре де. — И дойде с мен до мястото, където сержант Сестра ми се зъбеше на Камила Фиг.

— Казах ти да стоиш настрана — каза ми тя с топлотата и чара, на които бях свикнал от нея.

— Добре — отвърнах. — Да взема ли и свидетеля с мен?

Дебора отвори уста, после я затвори и я отвори още няколко пъти, все едно че се опитваше да разбере как дишат рибите.

— Не можеш... Това не е... По дяволите, Декстър — каза накрая.

— Мога, това е и си права — казах аз, — но междувременно този мил възрастен господин има да ти казва нещо интересно.

— Кой си ти бе, че ми викаш възрастен? — възрази той.

— Никой. А това е детектив Морган — казах му. — Тя е главната тук.

— Момиче? — изсумтя той. — Нищо чудно, че не могат да хванат никого. Момиче детектив!

— Не забравяйте да й кажете за раницата — казах му. — И за татуировката.

— Каква татуировка? — попита тя. — За какво говорите, дявол ви взел?

— Внимавай какво говориш! — скастри я старецът. — Срамота! Усмихнах се на сестра си и казах:

— Приятно прекарване.

26.

Не можех да съм сигурен, че съм официално поканен пак да се присъединя към купона, но не исках да се отдалечавам толкова, че да пропусна шанса си великодушно да приема извинението на сестра си. Така че се помотах пред входната врата на бившия апартамент на Мани Борк, където можех да бъда забелязан в подходящия момент. За съжаление убиецът не беше откраднал гигантската артистична топка животинско повръщано от пиедестала до вратата. Беше си там точно в средата на полето ми за мотаене и бях принуден да я гледам, докато чаках.

Чудех се колко ще отнеме на Дебора да попита стареца за татуировката и да направи връзката. Още докато се чудех, я чух как извисява глас с ритуалните слова на освобождаването, като благодари на стареца за съдействието му и го помоли да се обади, ако се сети за нещо друго. А после двамата дойдоха до вратата: Дебора здраво държеше стареца за лакътя и го подкарваше навън.

— А вестникът ми, госпожице? — запротестира той, когато тя отвори вратата.

— Госпожице сержант — казах му и Дебора ме погледна ядосано и му каза:

— Обадете се във вестника. Ще ви върнат парите. — И направо го изхвърли през вратата.

— Злото побеждава! — извика той вбесено и после за наше щастие Дебора затвори вратата.

— Прав е, между другото — казах.

— Не е нужно да изглеждаш толкова дяволски щастлив заради това! — отвърна тя.

— А ти, от друга страна, би могла да изглеждаш много пощастлива. Това е гаджето, как се казваше.

— Кърт Уагнър.

— А, да — казах. — Похвално прилежание. Кърт Уагнър е и ти го знаеш.

— Нищо не знам — каза тя. — Пак може да е съвпадение.

— Да, би могло — казах. — И дори има математическа вероятност слънцето да изгрее от запад, но не ми се вярва. Кой друг имаш?

— Онази шибана гадина Уилкинс.

— Някой го следи, нали?

— Знаеш ги какви са — изсумтя тя. — Спят на пост или ходят да серат и после се кълнат, че не са изпусkali човека от поглед. Междувременно този, когото би трябвало да следят, излиза и коли мажоретки.

— Значи наистина продължаваш да смяташ, че той може да е убиецът? Дори след като това хлапе е било тук точно по времето, когато е бил убит Мани?

— И ти си бил тук по същото време. А и това не е като другите. Прилича повече на евтина имитация.

— Откъде тогава е дошла главата на Тами Конър? — попитах. — Кърт Уагнър го е направил, Дебс, трябва да е той.

— Добре де — каза тя. — Вероятно е той.

— Вероятно ли? — Наистина бях изненадан. Всичко сочеше към хлапето с татуировката на врата, а Дебора се пипкаше.

Тя ме изгледа продължително, и то не с топла и нежна сестринска обич.

— А може и да си ти — изръмжа.

— Ами, арестувай ме — казах. — Това ще е много умно, нали? Капитан Матюс ще е щастлив, защото си арестувала някого, а медиите ще те заобичат, защото си окошарила собствения си брат. Страхотно решение, Дебора. Дори истинският убиец ще се зарадва.

Дебора не отговори, обърна се и се отдалечи. След като се позамислих, осъзнах колко добра е тази идея. Така че се отдалечих в обратна посока, излязох от апартамента и се върнах на работа.

Остатъкът от деня беше много по-удовлетворителен. Два трупа — мъжки пол, бели — бяха открити в беемве, паркирано до банкетата на Палмето Експресуей. Някой се опитал да открадне колата, открил телата и се обадил в полицията — след като свалил радиото и въздушните възглавници. Очевидната причина за смъртта бяха многобройни рани от огнестрелно оръжие. Вестниците обичат изрази „гангстерско убийство“ за убийства, които показват известна чистота и

икономичност. Този път не трябваше да търсим никакви гангстери. Двете тела и вътрешността на колата бяха съвсем буквално натъпкани с олово и кръв, сякаш убиецът не е бил сигурен откъде се държи пушката. Ако се съдеше по дупките от куршуми по прозорците, беше цяло чудо, че не бяха простреляни и някои случайно преминаващи коли.

Заеният Декстър би трябвало да е щастлив Декстър и в колата и по платното имаше предостатъчно ужасна засъхнала кръв, за да ме държи зает часове наред, но не беше изненадващо, че въпреки това не бях щастлив. Все едно отвратителните неща, които ми се случваха, не стигаха, а сега и караницата с Дебс. Не беше точно да се каже, че обичам Дебора, тъй като съм неспособен да обичам, но бях свикнал с нея и предпочитам да е наблизо и сравнително доволна.

Освен няколкото банални счепквания между братя и сестри, когато бяхме малки, с Дебора рядко се карахме сериозно и бях малко изненадан да разбера, че този път съм истински разтревожен. Въпреки че съм бездушно чудовище, което се наслаждава да убива, ме заболя, че тя ме мисли за такова, особено след като бях дал честната си дума на чудовище, че съм напълно невинен, поне в този случай.

Исках да се разбирам със сестра си, но също така бях засегнат от прекомерния ѝ ентузиазъм в ролята ѝ на представител на Негово величество Закона и че не е склонна да ми бъде опора и приятелка.

Естествено, че имаше смисъл да пиля напълно основателното си негодувание за това, след като нямах с какво друго да се занимавам — неща като сватби, тайнствена музика и изчезнали страници винаги се оправят от само себе си, нали? А кървавите пръски са прост занаят, който изисква минимална концентрация. За да го докажа, оставих мислите си да блуждаят, докато умствено се въргалах в нещастията си, и по тази причина се подхлъзнах в засъхналата кръв и паднах на едно коляно на платното до беемвето.

Шокът от контакта с пътя беше незабавно отразен от вътрешен шок, тръпка на страх и леден повей, надигнали се от ужасната лепкава гадост право в празната ми същност. Мина доста време, преди да успокоя дишането си. „Спокойно, Декстър — помислих си. — Това е само леко болезнено напомняне кой си и откъде идваш, резултат от стреса. Няма нищо общо с театралните крави“.

Успях да стана, без да изскимтя, но панталоните ми бяха скъсани, коляното ме болеше и единият ми крачол беше покрит с гадната полусъсирена кръв.

Наистина не обичам кръв. А да я видя по дрехите ми, как ме докосва, и то отгоре на пълния хаос, в който се бе превърнал животът ми, и голямата празна останала без Странник бездна, в която бях пропаднал — е, кръвта затвори веригата. Сега определено изпитвах емоции и те не бяха приятни. Усетих, че се разтрепервам, и едва не се развиках, но все пак успях да се сдържа, да се почистя и да се стегна.

Не се почувствах много по-добре, но изкарах до края на деня, преоблечен в резервния кат дрехи, които умните лаборанти по кървавите пръски държат подръка, и най-накрая стана време да се прибирам.

Докато карах на юг към къщата на Рита по Олд Кътлър Роуд, едно малко червено гео се залепи за бронята ми и не искаше да се дръпне. Погледнах в огледалото, но не можах да видя лицето на шофьора и се запитах дали без да искам не съм направил нещо, с което да го разяря. Много се изкушавах да набия спирачки и да се изясним, но още не бях толкова изперкал, че да смятам, че като си строша колата, ще оправя нещата. Опитах се да не обръщам внимание на другата кола и на поредния полуненормален шофьор от Маями с потаен тайнствен план.

Но тя караше след мен, само на сантиметри, и започнах да се питам какъв ли му е планът. Дадох газ. Геото направи същото и остана до бронята ми.

Намалих, геото също.

Пресеях две платна, като оставих след себе си хор гневни клаксони и гора щръкнали средни пръсти. Геото ме последва.

Кой беше този? Какво искаше от мен? Възможно ли беше Старзак да знае, че аз съм го завързал за масата, и сега да ме преследва с различна кола, решен да си отмъсти? Или този път беше някой друг? Но кой? И защо? Не можех да повярвам, че колата зад мен я кара Молох. Как би могъл древен бог да си извади шофьорска книжка? Но отзад имаше някой, който явно планираше да остане с мен известно време, а аз нямах представа кой е. Трескаво търсех отговор, обръщах се към нещо, което вече го нямаше, и чувството за загуба и празнота засилваше несигурността, гнева и тревогата ми; осъзнах, че дъхът ми

свисти през стиснатите ми зъби, а хлъзгавите ми от ледена пот ръце стискат кормилото, и си казах — стига толкова.

И докато умствено се приготвях да набия спирачки и да скоча от колата, за да смажа физиономията на другия шофьор на кайма, червеното гео внезапно се отлепи от бронята ми, зави надясно и изчезна.

В края на краищата се оказа, че не е било нищо, просто съвсем нормална психоза на пиковите часове. Поредният обикновен луднал шофьор от Маями, който убива скуката на дългото пътуване към дома, като си играе на гоненица с колата пред него.

А аз бях просто едно замаяно смачкано параноично бивше чудовище със стиснати юмруци и скърцащи зъби.

Гледацията зави и после обърна. Сега се придвижваше през трафика незабелязано за другия и зави по улицата към къщата доста след него. Харесало му беше да го следи от толкова близо, да го накара да покаже лека паника. Беше го провокирал, за да провери готовността му, и това, което беше открил, беше много задоволително. Това беше фино балансиран процес — да докара другия точно до нужното състояние на ума. Беше го правил много пъти и разпознаваше знаците. Неспokoен, но не толкова изнервен, колкото трябваше, не още.

Явно беше време да ускори нещата.

Тази вечер щеше да е много специална.

27.

Вечерята беше готова. Като се имаше предвид през какво бях минал и какво си мислех, човек би решил, че никога повече няма да ям. Но когато влязох, бях нападнат от ароматите — Рита беше сготвила свинско печено, броколи и ориз с боб, а на света има много малко неща, които могат да се сравняват със свинското печено на Рита. Така че след малко един поуспокоен Декстър избута чинията настрани и стана от масата. Остатъкът от вечерта също беше успокояващ. Играх на криеница с Коуди, Астор и съседските деца, докато не стана време за спане, а после с Рита седяхме на дивана и гледахме нещо за някакъв сърдит доктор, преди също да си легнем.

Нормалността не е чак толкова лоша, не и със свинското печено на Рита и Коуди и Астор да поддържат интереса ми. Може би можех да живея тайничко чрез тях като стар бейзболист, който става треньор, когато с кариерата му на играч е свършено. Те имаха много да учат и като ги обучавах, можех да облекча залязващите дни на славата си. Тъжно наистина, но поне беше някаква компенсация.

Докато се унасях, се хванах да си мисля, че може би нещата не са чак толкова лоши.

Тази глупава идея не ме остави до полунощ, когато се събудих и видях Коуди да стои до леглото.

— Отвън има някой — каза той.

— Добре — казах аз, полузаспал и съвсем не любопитен защо иска да сподели това с мен.

— Искан да влезе — каза той.

Седнах в леглото.

— Къде?

Коуди се обърна и тръгна към коридора, а аз тръгнах след него. Бях почти сигурен, че просто е сънувал кошмар, но все пак бяхме в Маями, а в Маями стават такива неща, макар и не по-често от петстотин пъти на нощ.

Коуди ме отведе до вратата за задния двор. На няколко крачки от нея спря и аз спрях с него.

— Там — каза тихо.

Там, наистина. Не беше лош сън или поне не такъв, който сънуваш, когато си заспал.

Дръжката на вратата се мърдаше, подскачаше — някой от външната страна се опитваше да я завърти.

— Събуди мама — прошепнах на Коуди. — Кажй й да се обади на 911. — Той ме погледна, сякаш разочарован, че няма да изхвърча през вратата с ръчна граната и сам да се погрижа за всичко, но после се обърна и се върна в спалнята.

Приближих се до вратата тихо и предпазливо. На стената до нея имаше ключ за осветлението в задния двор. Посегнах към него. Дръжката спря да мърда. Все пак запалих осветлението.

Незабавно, все едно ключът го беше включил, нещо започна да блъска по предната врата.

Обърнах се и се затичах натам — и бях по средата, когато Рита излезе в коридора и се сблъскахме.

— Декстър — каза тя, — какво... Коуди каза, че...

— Обади се в полицията — казах й. — Някой се опитва да влезе. — Погледнах към Коуди зад нея. — Вземи сестра си и се затворете в банята. Заключете вратата.

— Но кой... ние... — каза Рита.

— Бързо — казах и я избутах настрани, за да стигна до входната врата.

Отново запалих външното осветление и отново шумът спря незабавно.

Но само за да започне пак откъм коридора, вероятно откъм кухненския прозорец.

И естествено, когато изтичах в кухнята, шумът вече беше спрял още преди да запаля лампата там.

Бавно се приближих до прозореца над мивката и внимателно надникнах навън.

Нищо. Само нощта и живият плет на съседската къща, нищичко друго.

Изправих се и зачаках, чаках шумът да започне отново от някой друг ъгъл на къщата. Не започна. Осъзнах, че задържам дъха си, и

издишах. Каквото и да беше, бе спряло. Отишло си беше. Отпуснах юмруци и вдишах дълбоко.

А после Рита изпищя.

Обърнах се толкова бързо, че си изкълчих глезена, но с всичка сила закуцуках към банята. Вратата беше заключена, но отвътре чух, че нещо драска по прозореца. Рита викаше:

— Махай се!

— Отворете вратата — казах и след миг Астор отвори широко.

— На прозореца е — каза тя доста спокойно, както ми се стори.

Рита стоеше наред банята, вдигнала стиснатите си юмруци пред устата си. Коуди стоеше пред нея, вдигнал вакуумната отпушвачка за тоалетна. И двамата гледаха към прозореца.

— Рита — казах аз.

Тя се обърна към мен с широко отворени изпълнени с ужас очи.

— Какво искат? — попита, все едно можех да ѝ отговоря. А може и да можех, ако нещата бяха както обикновено — като „както обикновено“ се определяше целият ми досегашен живот, когато моят Странник ми правеше компания и ми шепнеше ужасни тайни. Но сега знаех единствено, че някой иска да влезе, и не знаех защо.

Не знаех какво иска, но в момента ми се струваше по-важно, че иска нещо, което смята, че ние имаме.

— Хайде — казах. — Всички навън. — Рита се обърна и ме погледна, но Коуди не помръдна. — Тръгвай — казах. Астор хвана Рита за ръка и бързо излезе. Сложих ръка на рамото на Коуди и го побутнах след майка му, като нежно измъкнах отпушвачката от ръцете му, след което се обърнах към прозореца.

Шумът продължаваше: силно драскане, все едно някой се опитваше да разреже стъклото с нокти. Без някаква съзнателна мисъл пристъпих напред и фраснах стъклото с гумата на отпушвачката.

Шумът престана.

Не се чуваше нищо, освен моето дишане — бързо и накъсано. А после, не много далеч, чух полицейска сирена да прорязва тишината. Излязох на заден ход от банята, без да изпускам прозореца от очи.

Рита седеше на леглото с Коуди от едната и Астор от другата страна. Децата изглеждаха съвсем спокойни, но Рита беше на прага на истерията.

— Всичко е наред — казах. — Полицията е почти тук.

— Сержант Деби ли ще дойде? — попита Астор и добави с надежда: — Мислиш ли, че ще застреля някого?

— Сержант Деби си е в леглото и спи — казах. Сирената вече приближаваше, изскърцаха гуми и колата спря пред къщата; сирената изви недоволно и заглъхна.

— Дойдоха — казах и Рита скочи от леглото и хвана децата за ръце.

Тримата излязоха след мен от спалнята и когато стигнахме до входната врата, някой вече чукаше по нея, учтиво, но настойчиво. Все пак животът ни учи на предпазливост, така че се провикнах:

— Кой е?

— Полиция — каза строг мъжествен глас. — Обадиха ни се за възможно проникване с взлом. — Звучеше автентично, но за всеки случай не свалих веригата, когато открях вратата и надникнах. Отпред наистина стояха две ченгета с униформи, единият гледаше вратата, а другият към двора и улицата.

Затворих, свалих веригата и пак отворих.

— Заповядайте, полицай — казах. — На табелката с името му пишеше Рамирес и се сетих, че бегло го познавам. Но той не понечи да влезе. Само погледна втренчено надолу към ръката ми.

— Точно какъв е спешният случай, шефе? — попита и кимна към ръката ми. Погледнах и видях, че все още стискам отпушвачката за тоалетна.

— О — казах. Оставих я зад вратата в поставката за чадъри. — Извинете, това беше за самозащита.

— Аха — каза Рамирес. — То зависи с какво е разполагал другият де. — Пристъпи в къщата и викна през рамо на партньора си. — Огледай двора, Уилямс.

— Да — каза Уилямс, як чернокож около четирийсетте. Тръгна през двора и се скри зад къщата.

Рамирес застана наред стаята и погледна Рита и децата.

— Е, какво е станало? — попита и преди да успее да отговоря, присви очи към мен. — Познаваме ли се?

— Декстър Морган — казах. — Работя в лабораторията.

— Аха — каза той. — Е, какво е станало тук, Декстър?

И аз му разказах.

28.

Полицайте останаха около четирийсет минути. Огледаха двора и околностите и не намериха нищо, което явно не ги изненада и честно казано, не беше особен шок и за мен. Когато приключиха с търсенето, Рита им направи кафе и ги почерпи с домашни овесени сладки.

Рамирес беше убеден, че са били хлапета, които са искали да ни изплашат, и ако беше така, определено бяха успели. Уилямс много се стараяше да ни успокои: каза ни, че всичко е било просто лудория и че вече е свършило; когато си тръгнаха, Рамирес добави, че щели да минат оттук още няколко пъти през нощта. Но въпреки че тези успокоителни думи все още бяха пресни, Рита прекара останалата част от нощта седнала с чаша кафе в кухнята, неспособна да заспи. От своя страна, аз се мятах и въртях повече от три минути, преди да отплавам обратно в страната на сънищата.

И докато летях покрай дългата черна планина към съня, музиката отново започна. И ме обзе огромно чувство на радост и после топлина заля лицето ми...

И някак си се озовах в коридора, а Рита ме разтърсваше и ме викаше.

— Декстър, събуди се! Декстър!

— Какво има? — попитах.

— Ходеше насън — каза тя. — И пееше. Пееше насън.

И така, розовопръстата зора ни завари да прием кафе, седнали на масата в кухнята. Когато будилникът в спалнята се включи, Рита стана да го спре, върна се и ме погледна. Отвърнах на погледа ѝ, но явно нямаше какво да си кажем. После в кухнята дойдоха Коуди и Астор и можехме единствено да минем олюлявайки се през сутрешната рутина и да отидем на работа, като автоматично се престорим, че всичко е точно така, както трябва.

А то, разбира се, не беше. Някой се опитваше да влезе в главата ми и се справяше прекалено добре. А сега някой се опитваше да влезе в дома ми и аз дори не знаех кой е и какво иска. Трябваше да

предположа, че някак си всичко е свързано с Молох и отсъствието на моето Присъствие.

Резултатът беше, че някой се опитваше да ми направи нещо и този момент се приближаваше все повече и повече.

Не бях склонен да разглеждам идеята, че се опитва да ме убие истински жив дървен бог. Като начало, те не съществуват. А дори да ги има, защо му е на някой да се занимава с мен? Очевидно някой човек използваше цялата тази история с Молох като прикритие, за да се чувства по-силен и по-важен и за да кара жертвите да вярват, че притежава особени магически сили.

Като способността да нахлува в съня ми и да ме кара да чувам музика? Човешки хищник не би могъл да го направи. И не би могъл да подплаши Мрачния странник.

Единственият възможен отговор беше невъзможен. Може би заради осакатяващата умора не можех да се сетя за други, които не бяха.

Когато сутринта отидох на работа, няхах възможност да измисля нещо по-добро, защото веднага ни повикаха за някакво двойно убийство в една тиха марихуанена къща в Гроув. Двама тийнейджъри били вързани, нарязани, а после за всеки случай простреляни по няколко пъти. И въпреки че съм сигурен, че би трябвало да сметна това за ужасно, всъщност бях много благодарен за възможността да видя мъртъвци, които не бяха сготвени и обезглавени.

Така нещата изглеждаха нормални, дори спокойни за малко. Напръсках с луминола си надлъж и нашир, почти щастлив от задачата, която караше противната музика да отслабва за малко.

Но така имах време да разсъждавам и го правех. Всеки ден виждах сцени като тази и в девет от десет случая убийците казваха нещо като „Просто откачих“ или „Докато осъзная какво правя, беше прекалено късно“. Все прекрасни извинения, които ми изглеждаха смешни, тъй като аз винаги знаех какво правя и точно затова го правех.

И накрая в ума ми се промъкна една мисъл — бях се оказал неспособен да направя каквото и да е на Старзак без Мрачния странник. Това означаваше, че целият ми талант е у Странника, а не у мен самия. Което би могло да означава, че онези, които „откачат“, са временни гостоприемници на нещо подобно, нали?

Досега моят не ме беше напуснал — беше си винаги при мен, у дома, не обикаляше по улиците да се вози на автостоп с първия срещнат раздражителен нещастник.

Добре, да оставим това настрана за известно време. Нека просто да приемем, че някои Странници бродят, а други гнездят. Можеше ли това да е обяснението за онова, което Халпърн описваше като сън? Можеше ли нещо да влезе в него, да го накара да убие двете момичета и после да го отведе вкъщи и да го сложи да нанка, преди да си отиде?

Не знаех. Но знаех, че ако в тази идея няма пробойна, значи съм в много по-дълбоки води, отколкото си бях мислил.

Когато се върнах в офиса, времето за обед беше минало и ме очакваше съобщение от Рита, която ми напомняше, че в два и половина имам среща с нейния свещеник. И под свещеник, колкото и невероятно да изглежда, имам предвид такъв, какъвто ще намерите в църквата, ако някога изпитате желание да посетите такава. Лично аз винаги съм приемал, че ако изобщо има бог, той никога не би оставил нещо като мен да процъфтява. Тоест ако не грешах, олтарът щеше да се пропука и да се срути, ако вляза в църква.

Но разумното ми избягване на религиозни сгради бе към своя край, понеже Рита искаше нейният собствен свещеник да води сватбената ни церемония и той очевидно искаше да провери човешките ми акредитиви, преди да поеме задачата. Разбира се, той не се беше справил много добре първия път, след като първият съпруг на Рита се беше оказал наркоман, който редовно я биел, а преподобният някак си беше пропуснал да го забележи. И щом беше пропуснал нещо толкова очевидно преди, шансовете да се справи по-добре с мен не бяха кой знае какви.

При все това Рита много се уповаваше на този човек, така че тръгнахме към една стара църква на един запуснат парцел в Гроув само на половин миля от местопрестъплението, на което бях работил сутринта. Рита каза, че била получила първото си причастие тук и отдавна познавала свещеника. Изглежда, това беше важно — и нищо чудно, като се имаше предвид това, което знаех за неколцината божии служители, привлекли вниманието ми чрез моето хоби. Тоест бившето ми хоби.

Преподобният Гилс ни чакаше в кабинета си — или се казва обител, скит или нещо такова? Ректорий винаги ми е звучало като

място, на което ще срещнеш проктолог. Може да беше килия — признавам, че не съм наясно с терминологията. Когато бях малък, приемната ми майка, Дорис, се опитваше да ме води на църква, но след няколко злощастни инцидента стана ясно, че няма да се получи, и Хари се намеси.

Кабинетът на преподобния беше целият в книги с невероятни заглавия, които несъмнено даваха мъдри съвети как да се справяш с нещата, които Бог всъщност би предпочел да избягваш. Имаше и няколко, които предлагаха прозрение към душата на жената, въпреки че не ставаше ясно на коя точно жена, и информация как да накараш Христос да работи за теб, надявам се не на минимална работна седмица. Имаше дори една *християнска* химия, което ми се стори малко прекалено, освен ако не съдържаше рецептата за оня стар номер за превръщането на водата във вино.

Много по-интересна беше една книга с готически шрифт на подвързията. Извърнах се, за да прочета заглавието — от чисто любопитство, — но когато го прочетох, усетих тръпка, все едно хранопроводът ми изведнъж се беше напълнил с лед.

„Обладаване от демони — факт или фантазия?“ гласеше то и когато го прочетох, в главата ми звънна камбанка.

За външния наблюдател би било много лесно да поклати глава и да каже: „Да, Декстър е глупчо, щом никога не се е замислял за това“. Но аз наистина не бях. Понятието „демон“ има толкова негативни конотации. И докато Присъствието присъстваше, не изглеждаше нужно да се определя с тази тайнствена терминология. Чак сега, когато го нямаше, исках обяснение. И какво му беше на това? Беше малко старомодно, но самата му древност идваше да покаже, че в него има нещо, някаква връзка, която стига от глупостите за Соломон и Молох чак до това, което ставаше с мен днес.

Беше ли демон Мрачният странник? И означаваше ли отсъствието на Странника, че е бил изгонен? И от какво? От нещо всепоглъщащо добро? Не можех да се сетя да съм срещал нещо подобно в последно време... изобщо всъщност. Тъкмо напротив.

А можеше ли нещо наистина зло да прогони демон? Все пак какво може да е по-лошо от демона? Молох? Или демонът можеше сам да се прогони по някаква причина?

Потърсих утеха в мисълта, че сега поне разполагам с добри въпроси, но не се утеших особено, а мислите ми бяха прекъснати, когато вратата се отвори и преподобният Гилс Праведния влезе кротко, широко усмихнат и мълвящ:

— Виж ти, виж ти.

Преподобният беше петдесетинагодишен и охранен, ще рече — бизнесът с десетъка явно вървеше добре. Дойде право към нас и прегърна и целуна Рита по бузата, а после се обърна към мен и ме дари със сърдечно мъжко ръкостискане.

— Е — каза и ми се усмихна предпазливо. — Значи ти си Декстър.

— Май да — казах. — Не зависи от мен.

Той кимна почти все едно бях казал нещо смислено.

— Седнете, моля, отпуснете се — каза, отиде зад бюрото и седна на големия си въртящ се стол.

Аз се хванах за думите му и се облегнах в кожения стол срещу бюрото му, но Рита се настани нервно на ръба на своя.

— Рита — каза той и пак се усмихна. — Виж ти. Значи си готова да опиташ отново, така ли?

— Да. Аз... ами... така мисля — каза Рита и се изчерви жестоко. — Искам да кажа, да. — Погледна ме с яркочервена усмивка и каза: — Да, готова съм.

— Добре, добре — каза той и премести изражението си на искрена загриженост към мен. — Ами ти, Декстър? Много ми се иска да разбера нещо за теб.

— Ами, като начало, съм заподозрян в убийство — казах скромно.

— Декстър — каза Рита и — невероятно — стана още по-червена.

— Полицията мисли, че си убил някого? — попита преподобният Гилс.

— Ами, не всички мислят така — казах аз. — Само сестра ми.

— Декстър работи в полицейската лаборатория — бързо каза Рита. — Сестра му е детектив. Той само се шегуваше за другото.

Преподобният пак кимна.

— Чувството за хумор много помага във всяка връзка. — Млъкна за момент, изглеждаше много замислен и дори още по-искрен; после

попита: — Как се чувстваш по отношение на децата на Рита?

— Коуди и Астор обожават Декстър — каза Рита и изглеждаше много щастлива, че вече не говорим за статута ми на издирван от полицията.

— А как се чувства Декстър с тях? — нежно настоя той.

— Харесвам ги — казах.

Преподобният Гилс кимна и каза:

— Добре. Много добре. Понякога децата могат да са бreme. Особено когато не са твои.

— Коуди и Астор се справят чудесно с това да са бreme — казах аз. — Но нямам нищо против.

— Те ще имат нужда от много напътствия — каза той. — След всичко, което са преживели.

— О, аз ги напътствам — казах, но не ми се стори добра идея да изпадам в подробности, така че добавих само: — Те изгарят от желание да бъдат напътствани.

— Добре — каза той. — Значи ще видим децата тук в неделното училище, нали? — Стори ми се, че това е откровен опит за изнудване да осигурим бъдещи попълнения, които да пълнят кошницата с дарения, но Рита кимна енергично, така че се примирих. Освен това бях относително сигурен, че независимо кой какво казва, Коуди и Астор ще намерят духовно успокоение другаде.

— Сега, вие двамата — каза той, облегна се на стола си и започна да разтрива опакото на едната си ръка с дланта на другата. — Връзката в днешния свят се нуждае от стабилна основа във вярата. И ме погледна очаквателно. — Декстър? Ами ти?

Уф, почваше се. Рано или късно свещениците винаги намират начин да извъртят нещата към своята си област. Не знам дали да лъжеш свещеник е по-лошо, отколкото да лъжеш някой друг, но исках интервюто да приключи бързо и безболезнено, а можеше ли да стане това, ако кажех истината? Да предположим, че кажа истината и нещо като: „Да, преподобни, имам голяма вяра — в алчността и глупостта, и в сладостта на острата стомана в лунна нощ. Имам вяра в невиданата тъмнина, в хладния кикот откъм сенките отвътре, в абсолютната чистота на ножа. О, да, имам вяра, преподобни, и дори повече от това — имам увереност, защото съм виждал безрадостния край и знам, че е истина — аз живея там“.

Но това надали щеше да го успокои, а аз определено нямаше нужда да се тревожа, че ще отида в ада, защото съм излъгал свещеник. Ако наистина имаше ад, вече си имах запазено място на първия ред. Така че просто казах:

— Вярата е много важна. — И той като че ли остана доволен.

— Чудесно, добре — каза и крадешком си погледна часовника. — Декстър, имаш ли някакви въпроси за нашата църква?

Хубав въпрос, вероятно, но ме свари неподготвен, тъй като си мислех, че тук от мен се очаква да отговарям, а не да питам. Бях напълно подготвен да бъда уклончив поне още час — какво толкова можеше да се пита? Дали използват гроздов сок, или вино? Кошницата за дарения метална ли е, или дървена? Танците грях ли са? Просто не бях подготвен. А той май наистина искаше да разбере. Така че му се усмихнах и казах:

— Всъщност много бих искал да разбира какво мислите за обладаването от демони.

— Декстър... — Рита преглътна с нервна усмивка. — Това не... не можеш...

Преподобният Гилс вдигна ръка.

— Няма нищо, Рита — каза той. — Мисля, че знам откъде идва Декстър. — Облегна се на стола, кимна, като ме дари с приятна и знаеща усмивка. — Май от доста време не си бил на църква, нали, Декстър?

— Да — отговорих.

— Мисля, че ще откриеш, че новата църква приляга добре на модерния свят. Централната истина за Божията любов не се променя — продължи той. — Но понякога нашето разбиране за нея може да се промени. — А после направо ми намигна. — Мисля, че можем да се съгласим, че демоните са за Хелюин, не за неделната служба.

Е, хубаво е да получиш отговор, дори да не е този, който търсиш. Не бях очаквал преподобният Гилс да извади отнякъде книжка с магии и да направи някое заклинание, но признавам, че бях малко разочарован.

— Добре — казах.

— Други въпроси? — попита ме той с много доволна усмивка. — За църквата ни или нещо за церемонията?

— Ами не — казах. — Изглежда ми съвсем традиционна.

— Харесва ни да си мислим така — каза той. — Когато Христос е най-напред, всичко останало си идва на мястото.

— Амин — казах ведро. Рита ме изгледа малко накриво, но преподобният като че ли го прие.

— Добре тогава — каза той, стана и ми протегна ръка. — Значи двайсет и четвърти юни. — Аз също станах и стиснах ръката му. — Но очаквам да ви видя тук и преди това. Имаме хубава съвременна литургия в десет часа всяка неделя. — Намигна и стисна ръката ми изключително по мъжки. — Човек се прибира вкъщи навреме за мача.

— Страхотно — казах, като си помислих колко е хубаво, когато бизнесът предугажда нуждите на клиентите си.

Той пусна ръката ми и сграбчи Рита в сърдечна прегръдка.

— Рита. Толкова се радвам за теб.

— Благодаря — изхлипа Рита на рамото му. Отпусна се в обятията му още за миг и подсмръкна, а после се изправи, избърса си носа и ме погледна. — Благодаря ти, Декстър. — Не знам защо, но винаги е хубаво да те включат.

29.

За първи път от доста време нямах търпение да се върна в кутийката си. Не защото се бях затъжил за кървавите пръски, а защото в кабинета на преподобния Гилс ме беше осенила идея. Обладване от демони. Добре звучеше. Никога не се бях чувствал обладан, въпреки че Рита определено даваше най-доброто от себе си. Но поне беше някакво обяснение с известна степен на историчност и нямах търпение да го проуча.

Първо проверих телефонния секретар и имейла си — нямаше съобщения освен рутинна бележка от отдела да почистим около кафемашината. Нямаше и нещастни извинения от Дебс. Обадих се внимателно тук-там и разбрах, че тя гони Кърт Уагнър, което си беше облекчение, понеже означаваше, че не гони мен.

С разрешен проблем и чиста съвест започнах да разглеждам въпроса с обладаването от демони. Милият цар Соломон отново се мъдреше на предна линия. Той, изглежда, бил доста близък с известен брой демони, повечето с невероятни имена с много з-та вътре. И ги командвал като чираци, като ги карал да носят и влачат и да строят големия му храм, което беше малко шокиращо, защото бях чувал, че храмът бил нещо хубаво, а и не може да не е имало някакъв закон за демонския труд. Все пак щом толкова се тревожим за нелегалните имигранти, които берат портокали, не би ли трябвало онези богобоязливи патриарси да са имали някакъв декрет срещу демоните?

И ето че го видях черно на бяло. Цар Соломон общувал с тях съвсем леко като техен началник. Те, разбира се, не обичали да им заповядват, но на него се подчинявали. И това повдигна интересната мисъл, че може би някой друг също може да ги контролира и се опитва да направи същото с Мрачния странник, който е избягал от принудително робство по тази причина. Спрях и отново се замислих.

Най-големият проблем на теорията беше, че не пасваше на всеобхватното чувство за смъртна опасност, което ме заливаше от самото начало дори още докато Странникът беше на борда. Лесно мога

да разбере нежеланието за насилствена работа, но то няма нищо общо със смъртния ужас, който това бе породило у мен.

Нима това означаваше, че Странникът не е демон? Означаваше ли, че случващото се с мен е чиста психоза? Напълно въображаема параноична фантазия за преследваща ме кръвожадност и надвиснал ужас?

И все пак всяка култура на света през вековете явно вярваше, че в идеята за обладаването има нещо. Аз просто не можех да я свържа с моя проблем. Струваше ми се, че съм попаднал на нещо, но никаква велика мисъл не изплуваше на повърхността.

Изведнъж стана пет и половина и бях по-нетърпелив от обикновено да избягам от офиса и да се върна в съмнителното убежище на дома си.

На следващия следобед бях в малкия си офис и печатах доклад за едно много скучно групово убийство. Дори в Маями стават обикновени убийства и това беше едно от тях — или три и половина, за да бъде по-точен, понеже в моргата имаше три трупа и още един в интензивното в Джаксън Мемориал. Проста престрелка от коли в един от малките райони на града с ниски цени на недвижимото имущество. Наистина нямаше особен смисъл да му отделям много време, понеже имаше много свидетели и всички бяха съгласни, че го е извършил някой на име Копелето.

Все пак формалностите трябва да се съблюдават и бях прекарал половин ден на местопрестъплението, за да се уверя, че никой не е изскочил от някоя врата и не е накълцал жертвите с градинарска ножица, докато друг е стрелял по тях от движеща се кола. Опитвах се да измисля интересен начин да кажа, че пръските кръв съвпадат с огън от движещ се източник, но очите ми се премрежваха от скука и докато се вирах с празен поглед в монитора, усетих в ушите ми да се надига звънтене и да прераства в звън на гонгове и нощната музика се върна и простата белота на страницата на екрана сякаш изведнъж бе заляна от ужасна мокра кръв и тя се ливна към мен, наводни офиса и изпълни целия видим свят. Скочих от стола и примигах няколко пъти — и замръзнах разтреперан.

Започнала беше да идва дори посред бял ден, докато седях на бюрото си в полицейското управление, и това изобщо не ми харесваше. Или ставаше по-силна и приближаваше, или аз вървях към пълната лудост. Шизофрениците чували гласове — дали чуваха и музика? А Мрачният странник можеше ли да мине за глас? Нима цял живот съм бил напълно побъркан и чак сега стигах до някакъв налудничав последен епизод в изкуствения здрав разум на Съмнителния Декстър?

Не мислех, че е възможно. Хари ме беше подготвил, беше се погрижил да се впиша точно както трябва — Хари щеше да знае, ако бях луд, а ми беше казал, че не съм. Хари никога не грешеше. Така че с това беше приключено и аз си бях съвсем наред, благодаря.

Тогава защо чувах тази музика? Защо ръката ми трепереше? И защо трябваше да се вкопчвам в някакъв призрак, за да не седна на пода и да се лигавя с пръст в устата?

Явно никой друг в сградата не беше чул нищо — само аз. Иначе коридорите щяха да са пълни с хора, които или щяха да танцуват, или да пицят. Не, страхът се беше прокраднал в моя живот, промъкваше се след мен по-бързо, отколкото можех да бягам, изпълваше огромната празнина в мен, където някога се гушеше Странникът.

Нямах с какво да продължа. Ако се надявах да го проумея, ми трябваше още информация. Много източници вярвах, че демоните са истински — в Маями беше пълно с хора, които работеха усилено, за да ги държат настрана всеки божи ден. И въпреки че бабалаото беше казал, че не иска да има нищо общо с това и си беше плюл на петите, той май знаеше какво е. Бях сигурен, че сантерия признава обладаването. Но нямаше значение — Маями е прекрасен и разнообразен град и сигурно щях да намеря къде да задам въпроса и да получа съвсем различен отговор — може би дори отговора, който търсех. Излязох от офиса и тръгнах към паркинга.

„Дървото на живота“ беше на края на Либърти Сити, район от Маями, който късно вечер не е подходящо място за туристи от Айова. Специално този ъгъл беше завзет от имигранти от Хаити и много от сградите бяха боядисани в по няколко ярки цвята, сякаш един не стига. По някои от къщите имаше фрески, изобразяващи селски хаитянски живот. Преобладаваха петлите и козите.

На външната стена на „Дървото на живота“ имаше голямо дърво, съвсем уместно, а под него издължено изображение на двама мъже, биещи някакви високи барабани. Паркирах точно пред магазина и влязох през стъклената врата; камбанката иззвъня и вратата се затвори след мен. В задната част, зад завеса от висящи мъниста, женски глас извика нещо на креолски и аз застанах до стъкления тезгях и зачаках. В магазина имаше много лавици с безброй буркани, пълни с тайнствени неща, течни, твърди и неопределени. В един-два имаше неща, които някога може би бяха били живи.

След миг през мънистата мина жена и влезе в предната част на магазина. Изглеждаше около четирийсет и беше тънка като тръстика, с високи скули и тен на избелял на слънцето махагон. Носеше ефирна червено-жълта рокля, а главата ѝ бе увита в подходящ на цвят тюрбан.

— Здравейте — каза тя със силен креолски акцент. Изглежда ме с изпълнен със съмнение поглед и леко поклати глава. — С какво мога да ви помогна?

— Ами — казах и се обърках. Как да започна? Не можех да кажа, че мисля, че съм бил обладан и че искам да си върна демона — бедната жена щеше да ме напръска с пилешка кръв.

— Господине? — подкани ме тя нетърпеливо.

— Питам се — казах и това беше достатъчно вярно — дали имате книги за обладаване от демони? На английски?

Тя неодобрително сви устни и енергично поклати глава.

— Не е заради демоните — каза. — Защо питате, да не сте репортер?

— Не — казах. — Просто се интересувам. Любопитен съм.

— Любопитен за вуду?

— Само за обладаването — казах.

— Ха — каза тя и ако това беше възможно, неодобрението ѝ нарасна още повече. — Защо?

Някой голям мъдрец все трябва да е казал: когато всичко друго се провали, опитай с истината. Звучеше толкова добре, че със сигурност не го бях измислил аз, но друго не ми оставаше. Опитах.

— Мисля — казах, — искам да кажа, не съм сигурен. Мисля, че може да съм бил обладан. Преди време.

— Ха — повтори тя. Изглежда ме изпитателно и продължително и после сви рамене. — Може би — каза накрая. — Защо мислите така?

— Просто имах чувството, нали знаете. Че нещо друго е... вътре в мен. Че ме гледа?

Тя плю на пода, много странен жест от такава елегантна жена, и поклати глава.

— Всички вие, белите — каза тя. — Крадете ни и ни водите тук, взимате ни всичко. И после, когато направим нещо от нищото, което ни давате, пак искате да участвате. Ха! — Размаха пръст срещу мен точно като начална учителка срещу лош ученик. — Слушай, бледолики, ако духът влезе в теб, ще знаеш. Това не е като по филмите. Това е много голяма благословия и — тя се усмихна злобно — не се случва на белите.

— Ами всъщност... — почнах.

— Не — каза тя. — Освен ако не желаяш, освен ако не търсиш благословията, тя не идва.

— Но аз *желая* — казах.

— Ха! — каза тя пак. — Няма да дойде при теб. Губиш ми времето. — Обърна се и се прибра през мънистената завеса.

Не виждах смисъл да я чакам да си промени мнението. Май нямаше да стане и май вуду нямаше да ми даде отговори за Мрачния странник. Тя каза, че идвало само, когато го повикаш, и че било благословия. Това поне беше различен отговор, въпреки че не помнех да съм викал Мрачния странник — той просто си беше там. Но за да съм напълно сигурен, спрях до бордюра пред магазина и затворих очи.

„Моля те, върни се“, казах.

Не стана нищо. Качих се в колата и се върнах на работа.

Какъв интересен избор, помисли си Гледащия. Вуду. Разбира се, в идеята имаше известна логика, не можеше да го отрече. Но истински интересното беше какво показваше това за другия. Той се движеше в правилната посока — и беше много близо.

А когато се появеше следващата малка следа, другият щеше да е още по-близо. Момчето така се беше паникьосало, че едва не беше побягнало. Но не и той, той беше много услужлив и вече беше на път към мрачната си награда.

Точно като другия.

30.

Едва се бях настанил обратно на стола си и Дебора влезе в малкия ми офис, седна на съгъваемия стол срещу бюрото ми и каза:

— Кърт Уагнър е изчезнал.

Изчаках, но тя не каза друго, така че просто кимнах и казах:

— Приемам извинението ти.

— Никой не го е виждал от събота следобед. Съквартирантът му каза, че се прибрал много изплашен, но не казал нищо. Само си сменил обувките и излязъл, това е. — Поколеба се, после добави: — Оставил е раницата си.

Признавам, че това малко ме оживи.

— Какво има в нея?

— Кървави следи — каза тя, все едно си признаваше, че е изляла последната курабийка. — Съвпадат с кръвта на Тами Конър.

— Добре — казах. Не ми се струваше правилно да коментирам факта, че е дала на друг да направи кръвните проби. — Това е доста добра улика.

— Да. Той е бил. Трябва да е бил той. Очистил е Тами, прибрал е главата ѝ в раницата си и е очистил Мани Борк.

— Така изглежда — казах. — Жалко, тъкмо започвах да свиквам с мисълта, че съм виновен.

— Но няма смисъл, дявол да го вземе — оплака се Дебора. — Момчето е добър студент, участва в отбора по плуване, има добро семейство и така нататък.

— Той беше толкова мил човек! — възкликнах. — Направо не мога да повярвам, че е направил всички тези ужасни неща.

— Добре де — каза Дебора. — Знам, пълно клише. Но все пак... убива си приятелката, добре. Може би дори съквартирантката, защото го е видяла. Но останалите? А и тая простотия с изгарянето и бичите глави на какъв беше там, Молюск?

— Молох — казах. — Молюските са мекотели.

— Все тая — изсумтя Дебора. — Няма смисъл, Декс. Искам да кажа... — Извърна поглед и за миг ми се стори, че все пак се кани да ми се извини. Но грешах. — Ако има смисъл, това е *твоят* вид смисъл. На нещата, от които разбираш. — Пак ме погледна, но все още изглеждаше смутена. — Това... ъъ. Онова де... върна ли се?

— Не — казах аз. — Не се.

— Е — каза тя. — Мамка му.

— Обяви ли Кърт Уагнър за издирване?

— Знам си работата, Декс — каза тя. — Ако е в района на Маями Дейд, ще го хвана, а службите във Флорида са уведомени. Ако е там, някой ще го открие.

— А ако не е във Флорида?

Тя ме погледна твърдо и видях наченките на погледа, който имаше Хари, преди да се разболее след толкова години като полицаи: уморен и започващ да свиква с мисълта за постоянно поражение.

— Тогава вероятно ще се измъкне — каза тя. — И ще трябва да арестувам теб, за да си спася задника.

— Ами тогава — казах, като се опитвах да бъда весел пред лицето на съкрушителната сивота, — да се надяваме, че кара много очебийна кола.

Тя изсумтя.

— Кара червено гео, от тези, които приличат на малки джипове.

Затворих очи. Много странно усещане — все едно цялата кръв в тялото ми се стече в краката ми.

— Червено ли каза? — чух се как питам със забележително спокоен глас.

Не последва отговор и аз отворих очи. Дебора ме гледаше с такова подозрение, че направо можех да го докосна.

— Какво е това? Някой от гласовете ти ли?

— Онзи ден едно червено гео ме проследи до нас. А после някой се опита да нахлуе в дома ми.

— По дяволите — озъби ми се тя. — Кога смяташе да ми кажеш?

— Когато решеше, че отново ще говориш с мен.

Дебора придоби много задоволителен нюанс на аленото и сведе поглед към обувките си.

— Бях заета — каза не много убедително.

— Кърт Уагнър също — контрирах.

— Добре, за бога — каза тя и знаех, че това е цялото извинение, което ще получа. — Да, червена е. Дявол да го вземе! — Все още гледаше надолу. — Мисля че старецът е прав. Лошите печелят.

Не ми беше приятно да гледам сестра си толкова потисната. Чувствах, че има нужда от някаква ободрителна забележка, нещо, което ще разсее тъгата и ще върне песента в сърцето ѝ, но уви — оказах се празен.

— Е — казах накрая, — ако лошите наистина печелят, поне ще имаш много работа.

Тя най-сетне вдигна поглед, но на лицето ѝ нямаше нищо подобно на усмивка.

— Да бе — каза. — Някакъв в Кендал снощи застрелял жена си и двете си деца. Ще работя по това. — Стана и изправи рамене в нещо, което поне наподобяваше обичайната ѝ стойка. — Ура за нашата страна — каза и излезе от офиса ми.

От самото начало партньорството беше идеално. Новите неща имаха самосъзнание и това правеше манипулирането им много по-лесно — и много по-удовлетворително за НЕГО. Те се избиваха много по-охотно и не МУ се налагаше да чака дълго за нов гостоприемник — нито отново да опитва да се възпроизвежда. Ревностно караше гостоприемника си да убива и чакаше, копнеейки да почувства странното и прекрасно набъбване.

Но когато дойдеше, чувството просто се надигаше бавно, погъделичкваше ГО с пипалото на усещането, а после изчезваше, без да разцъфти и да роди поколение.

ТО беше объркано. Защо възпроизводството този път не се получаваше? Трябваше да има причина и ТО затърси отговор методично и ефективно. През многото години, докато новите неща се променяха и растяха, ТО експериментираше. И постепенно откри условията, при които възпроизводството се получаваше. Отне му доста убийства, преди отговорът да му хареса, но всеки път, когато удвоеше финалната формула, се появяваше ново съзнание и побягваше по света в болка и ужас и ТО беше доволно.

Ставаше най-добре, когато гостоприемниците бяха малко извън равновесие или от пиететата, които бяха започнали да варят,

или от някакво състояние на транс. Жертвата трябваше да знае какво предстои и ако имаше зрители, емоциите им подхранваха преживяването и го правеха още по-силно.

После идваше огънят — огънят беше много добър начин да убива жертвите. Той сякаш изведнъж освобождаваше същността им в огромно пищящо разтърсване от поразителна енергия.

Всичко ставаше по-добре с младите. Емоциите наоколо бяха много по-силни, особено у родителите. Беше прекрасно и надминаваше всичко, което ТО можеше да си представи.

Огън, транс, млади жертви. Проста формула.

ТО започна да натиска новите си гостоприемници да установят завинаги тези условия. И гостоприемниците бяха изненадващо склонни да се съгласят с НЕГО.

31.

Като много малък веднъж гледах един вариететен номер по телевизията. Някакъв човек слагаше куп чинии на върховете на гъвкави пръчки и ги задържаше във въздуха, като разлюшкваше пръчките, за да върти чиниите. И ако се забавеше или обърнеше гръб, дори за миг, някоя от чиниите се люшваше и се разбиваше на земята, а след това и останалите.

Страхотна метафора за живота, нали? Всички ние опитваме да задържим чиниите си да се въртят във въздуха и когато ги вдигнем, не можем да откъснем очи от тях и трябва да се бъхтим неуморно. Само че в живота някой непрекъснато добавя още чинии, крие пръчките и променя закона за гравитацията, когато не гледаш. Така че всеки път, когато си мислиш, че всичките ти чинии се въртят добре, изведнъж чуваш зад себе си неприятен трясък и цял ред чинии, които дори не си подозирал, че имаш, започват да падат на земята.

Глупаво бях приел, че трагичната смърт на Мани Борк ме е освободила от една чиния, за която да се безпокоя, тъй като сега можех да продължа с храната за сватбата така, както трябваше, за по 65 долара за студени мезета и хладилник с безалкохолни. Можех да се съсредоточа върху много истинския и важен проблем да се съвзема. И така, убеден, че на домашния фронт всичко е спокойно, аз за миг се обърнах и бях възнаграден със забележителен трясък зад гърба ми.

Метафоричната чиния се строши, когато се прибрах у Рита след работа. Беше толкова тихо, че реших, че няма никого, но един бърз поглед ми разкри нещо много по-обезпокоително. Коуди и Астор седяха неподвижно на дивана, а Рита стоеше зад тях с изражение, което без проблем можеше да пресече мляко.

— Декстър — каза тя и в гласа ѝ прозвуча тръбата на Второто пришествие, — трябва да поговорим.

— Разбира се — казах и се олюлях от изражението ѝ; дори само мисълта да отговоря весело се разпадна на прах и се разнесе от ледения вятър.

— Тези деца — каза Рита. Явно това беше цялата мисъл, защото тя просто гледаше гневно и не каза нищо повече.

Но аз, разбира се, знаех за кои деца говори, така че кимнах подканващо.

— Да?

— Ооох — изохка тя.

Е, щом на Рита ѝ отнемаше толкова време да оформи изречение, беше ясно защо в къщата е толкова тихо. Явно изгубеното изкуство на разговора се нуждаеше от малко насърчаване от Дипломатичния Декстър, ако искахме да чуем повече от седем думи, преди да стане време за вечеря. Така че се хвърлих с главата напред с всеизвестната ми храброст.

— Рита — казах аз, — някакъв проблем ли има?

— Ооох — изохка тя отново, което не беше обнадеждаващо.

Всъщност човек не може да направи кой знае какво с едносрични думи дори ако е даровит в разговорите като мен. И понеже Рита явно не помагаше, погледнах Коуди и Астор, които не бяха помръднали, откакто бях влязъл.

— Добре — казах. — Вие двамата можете ли да ми кажете какво ѝ е на майка ви?

Те размениха един от фамозните си погледи и се обърнаха към мен.

— Не искахме — каза Астор. — Беше случайно.

Не беше много, но поне беше изречение. Две всъщност.

— Много се радвам да го чуя — казах. — *Кое* беше случайно?

— Хванаха ни — каза Коуди и Астор го смушка с лакът.

— Не *искахме* — натърти тя и Коуди се обърна да я погледне, преди да си спомни какво се бяха уговорили: тя го изглежда ядосано и той мигна веднъж, преди бавно да кимне към мен и да каже:

— Случайно.

Хубаво беше, че партийната линия беше сплотена зад обединен фронт, но все още не разбирах за какво говорим, а говорехме за него вече от няколко минути — времето е сериозен фактор, когато моментът за вечеря приближава, а Декстър се нуждае от редовно хранване.

— Само това казват — каза Рита. — А то изобщо не е достатъчно. Не разбирам *как* е възможно да вържете котката на семейство Вилега случайно.

— Тя не умря — каза Астор с най-тихото гласче, с което я бях чувал да говори.

— А за какво бяха градинарските ножици? — попита Рита.

— Не сме ги използвали — каза Астор.

— Но щяхте, нали? — каза Рита.

Две малки глави се завъртяха да ме погледнат и след миг главата на Рита направи същото.

Сигурен съм, че беше напълно неволно, но в ума ми започна да се оформя картина на станалото и тя не беше кротък натюрморт. Явно малчуганите се бяха впуснали в независимо проучване без мен. И още по-лошо, виждах, че по някакъв начин това е мой проблем: децата очакваха да ги измъкна, а Рита явно беше готова да дръпне затвора и да открие огън по мен. Разбира се, че беше несправедливо — единственото, което бях направил досега, беше да се прибера от работа. Но както бях забелязал в не един случай, животът е несправедлив и няма бюро за оплаквания, така че спокойно можем да приемаме нещата каквито са, да почистваме бъркотията и да продължаваме напред.

Което и се опитах да направя, колкото и безполезно да предполагах, че ще е.

— Сигурен съм, че има много добро обяснение — казах и лицето на Астор веднага светна, тя закима енергично и настоя доволно:

— Беше случайно.

— Никой не връзва котка, не я залепя с тиксо на масата и не застава над нея с градинарски ножици *случайно!* — каза Рита.

Честно казано, нещата ставаха малко сложни. От една страна, много се радвах най-накрая да получа такава ясна картина на проблема. Но от друга, май се бяхме отклонили в област, която беше леко неудобна за обяснение и нямаше как да не усетя, че за Рита вероятно ще е по-добре, ако остане в неведение по тези въпроси.

Мислех, че съм бил ясен с Астор и Коуди, че не бива да летят сами, докато не съм им обяснил как работят крилата им. Но те очевидно бяха избрали да не разбират и въпреки че понасяха доста удовлетворителни последствия за постъпката си, пак беше моя работа да ги измъкна. Ако не можех да ги накарам да разберат, че това в никакъв случай не бива да се повтаря — и че не бива да се отклоняват

от пътя на Хари, когато ги поведе по него, — с радост бих ги оставил да се пържат неопределено дълго.

— Знаете ли, че това, което сте направили, е лошо? — попитах.

Те кимнаха в унисон.

— Знаете ли *защо* е лошо?

Астор — изглеждаше много несигурна — хвърли поглед на Коуди и изтърси:

— Защото ни хванаха!

— Ето, виждаш ли? — каза Рита; в гласа ѝ се промъкна истерия.

— Астор — казах. Гледах я много внимателно и без да ѝ намигам. — Не е сега моментът за смешки.

— Радвам се, че някой намира това за смешно — каза Рита. — За мен изобщо не е.

— Рита — казах с цялото успокоително спокойствие, което можех да събера, и после, с хитрината, която бях развил през годините практика на външно нормален възрастен, добавих: — Мисля, че това може да е един от онези моменти, за които говореше преподобният Гилс, тоест моментите, когато трябва да ги напътствам.

— Декстър, те току-що... умът ми не го побира, а ти... — почна тя и въпреки че почти плачеше, се зарадвах, че старият ѝ речев модел се е завърнал. Също толкова на място в главата ми изникна сцена от един стар филм и разбрах точно какво би трябвало да направи едно истинско човешко същество.

Отидох при Рита и с най-доброто си сериозно изражение сложих ръка на рамото ѝ.

— Рита — казах и бях много горд колко тържествено и мъжествено прозвуча гласът ми, — ти си много близо до това и емоциите замъгляват преценката ти. Тези двамата се нуждаят от твърдост и аз мога да им я дам. Все пак — казах, когато репликата ми дойде, и се зарадвах, че не съм пропуснал нищо, — сега аз трябва да съм им баща.

Трябваше да се сетя, че това ще катурне Рита от дока и ще я плъосне в езерото от сълзи, и така стана, защото щом го казах, устните ѝ се разтрепериха, гневът изчезна от лицето ѝ и по бузите ѝ шурнаха потоци.

— Добре — изхлипа тя, — моля те... просто поговори с тях. — Подсмръкна силно и бързо излезе от стаята.

Оставих драматичното излизане на Рита да достигне до съзнанието на двамата разбойници, преди да отида пред дивана и да ги погледна.

— Е — казах, — какво стана с Разбираме, Обещаваме, Ще чакаме?

— Много се бавиш — каза Астор. — Не сме направили нищо освен този път, а ти не си винаги прав и мислим, че не трябва да чакаме повече.

— Аз съм готов — каза Коуди.

— Така ли? — казах. — Тогава сигурно майка ви е най-великият детектив на света, защото ти си готов, а тя все пак те е хванала.

— Декстъър — провлече Астор.

— Не, Астор, сега ще мълчиш и ще ме слушаш. — Изгледах я с най-сериозната си физиономия и за миг ми се стори, че тя ще каже още нещо, но после в нашата дневна се случи чудо: Астор не си отвори устата.

— Добре — казах. — От самото начало казвам, че трябва да го правите по моя начин. Няма нужда да смятате, че винаги съм прав. Аз винаги съм прав. — Астор издаде някакъв звук, но не каза нищо. — Трябва да правите каквото кажа аз. Или няма да ви помагам и ще свършите в затвора. Няма друг начин. Ясно?

Напълно възможно беше те да не знаят как да реагират на този нов тон и тази нова роля. Вече не бях Декстъър, с когото си играеха, а нещо много различно — Декстъър мрачният възпитател, когото не бяха виждали. Спогледаха се неуверено, така че ги натиснах още малко.

— Хванаха ви — казах. — Какво става, когато ви хванат?

— Таймаут? — попита неуверено Коуди.

— Аха — казах. — Ами ако сте на трийсет?

Вероятно за първи път през живота си Астор не знаеше как да отговори, а Коуди вече беше изчерпал квотата си от две срички. Спогледаха се, после забиха погледи в земята.

— Със сестра ми сержант Дебора по цял ден ловим хора, които правят такива неща — казах. — И когато ги хванем, те отиват в затвора. — Усмихнах се на Астор. — Таймаут за възрастни. Но много по-лошо. Седиш в стаичка малка колкото банята ни, затворен ден и нощ. Пишкаш в една дупка на пода. Ядеш плесенясали боклуци и е пълно с плъхове и много хлебарки.

— Знаем какво е затвор, Декстър — каза тя.

— Така ли? Тогава защо толкова бързате да отидете там? А знаете ли кой е Стария Спарки?

Астор отново сведе поглед; Коуди още не беше вдигнал очи.

— Стария Спарки е електрическият стол. Ако ви хванат, ви връзват с каиши за Стария Спарки, слагат едни жици на главите ви и ви изпържват като бекон. Забавно ли ви звучи?

Те поклатиха глави: не.

— Така че най-първият урок е да не ви хващат — казах. — Помните ли пираните? — Те кимнаха. — Те изглеждат свирепи и хората знаят, че са опасни.

— Ама, Декстър, ние не изглеждаме свирепи — каза Астор.

— Да, не изглеждате — казах. — И не искате. Ние трябва да сме хора, не пирани. Но идеята е същата — да изглеждате като нещо, което не сте. Защото когато стане нещо, всички първо търсят точно тях — свирепите хора. Трябва да изглеждате като сладки, симпатични, нормални деца.

— Може ли да се гримирам? — попита Астор.

— Когато пораснеш — отвърнах.

— Това казваш за *всичко*! — Тя се намуси.

— И за *всичко* говоря сериозно — казах. — Този път са ви хванали, защото сте действали сами и не сте знаели какво правите. Не сте знаели какво правите, защото не ме послушахте.

Реших, че мъчението е продължило достатъчно, и седнах на дивана между тях.

— Повече няма да правите нищо без мен, нали? И този път, когато обещаете, по-добре да е сериозно.

Двамата бавно вдигнаха погледи към мен и кимнаха.

— Обещаваме — тихо каза Астор, а Коуди — дори още по-тихо — повтори:

— Обещавам.

— Добре тогава — казах. Хванах ръцете им в тържествено ръкостискане. — А сега да се извиним на майка ви. — Те скочиха, грейнали от облекчение, че ужасното изпитание е свършило, а аз излязох с тях, по-самодоволен, отколкото си спомнях да съм бил някога.

Може би все пак в това с бащинството има нещо.

32.

Сун Дзъ, много умен човек, макар и отдавна мъртъв, е написал книга, озаглавена „Изкуството на войната“, и едно от мъдрите му наблюдения в книгата е, че всеки път, когато се случи нещо ужасно, има начин да го обърнеш в своя полза, ако просто се вгледаш както трябва. Това не е ню ейдж калифорнийско позитивно мислене, което настоява, че ако животът ти дава лимони, винаги можеш да си направиш лимонов пай. По-скоро е страшно практичен съвет, който върши работа много повече, отколкото си мисли човек.

В момента например проблемът ми беше как да продължа да обучавам Коуди и Астор в Кодекса на Хари, след като майка им ги беше хванала. И в търсене на решението си спомних стария Сун Дзъ и се опитах да си представя какво би направил той. Разбира се, той е бил военачалник, така че сигурно би атакувал по левия фланг с кавалерията или нещо подобно, но принципите вероятно бяха същите.

Така че докато водех Коуди и Астор при ридаещата им майка, търсех на сляпо в ума на Декстър някаква малка частица от идея, която старият китайски военачалник би одобрил. И когато тримата се източихме и спряхме пред подсмърчащата Рита, идеята се появи и аз я грабнах.

— Рита — казах спокойно, — мисля, че мога да спра това, преди да излезе от контрол.

— Ти нали чу — вече е излязло от контрол — каза тя и направи пауза, за да подсмъркне силно.

— Имам идея — казах. — Искам да ги доведеш в работата ми утре веднага след училище.

— Но това... не започна ли всичко това, защото...

— Гледала ли си оная телевизионна програма, „Изплашени“?

Тя ме зяпна за миг, пак подсмъркна и погледна децата.

И затова в три и половина на следващия ден Коуди и Астор се редуваха да надничат в микроскопа в полицейската лаборатория.

— И това е *косъм*? — попита Астор.

— Точно така — казах аз.
— Изглежда гадно!
— Повечето от човешкото тяло е гадно, особено през микроскоп
— казах й. — Виж този до него.

Настъпи прилежна пауза, нарушена само веднъж, когато Коуди я дръпна за ръката, а тя го бутна настрана и каза:

— Престани, Коуди.

— Какво виждаш? — попитах я.

— Не са еднакви — каза тя.

— Не са — казах. — Първият е твой. Вторият е мой.

Тя погледа още малко, после се изправи и каза:

— Вижда се, различни са.

— Става още по-интересно — казах. — Коуди, дай ми обувката си.

Коуди послушно седна на пода и събу лявата си маратонка. Даде ми я и аз му подадох ръка.

— Ела — казах му. Помогнах му да стане и той заподскача на един крак с мен до най-близката маса. Сложих го на един висок стол и вдигнах обувката така, че да види подметката. — Това е твоята обувка — казах. — Чиста или мръсна?

Той внимателно я разгледа и каза:

— Чиста.

— Така си мислиш — казах. — Виж сега. — Прокарах малка бяла четка по подметката на обувката му, като внимателно остъргах почти невидимата мръсотия измежду грайферите в едно блюдо на Петри. Преместих една малка проба от нея на предметно стъкълце и го отнесох при микроскопа. Астор веднага се намести да гледа, но Коуди бързо доскача и каза:

— Мой ред е. Обувката си е моя.

Тя ме погледна и аз кимнах и потвърдих:

— Обувката си е негова. Ти ще погледнеш след това. — Тя очевидно прие, че е справедливо, понеже отстъпи и остави Коуди да се покатери на високия стол. Погледнах в микроскопа, за да го фокусирам, и видях, че стъклото оправдава най-големите ми надежди.

— Аха — казах и му направих място. — Каж ми какво виждаш, млади джедай.

Коуди се мръщи над микроскопа няколко минути, докато нетърпеливото подскачане на Астор не стана толкова разсейващо, че и двамата я погледнахме.

— Стига толкова — каза тя. — Сега е мой ред.

— След минутка — казах аз и се обърнах към Коуди. — Кажи ми какво видя.

Той поклати глава.

— Мръсотия.

— Добре — казах аз. — Сега аз ще ти кажа. — Погледнах отново и казах. — Първо, животински косми, вероятно от котка.

— Значи от оная котка — каза Астор.

— Освен това има малко пръст с високо съдържание на азот — вероятно пръст за саксии, каквато се използва за домашните растения. — Говорех, без да вдигам поглед. — Къде заведохте котката? В гаража ли? Където майка ви си пресажда цветята?

— Да — каза той.

— Аха. И аз така си помислих. О, вижте тук. Това е синтетично влакно от нечий килим. Синьо е. — Погледнах Коуди и вдигнах вежда. — Какъв цвят е килимът в стаята ти, Коуди?

— Син — каза той с ококорени очи.

— Мда. Ако исках да стане по-интересно, щях да го сравня с парче, което съм взел от твоята стая. После щях да те изпържа. Щях да мога да докажа, че ти си бил с котката. — Отново погледнах в окуляра. — Божичко, някой наскоро е ял пица — О, има и малко парченце от пуканка. Помните ли киното миналата седмица?

— Декстър, искам да видя — изхленчи Астор. — Мой ред е.

— Добре — казах и я сложих на един стол до този на Коуди, така че и тя да погледне в микроскопа.

— Не виждам пуканки — веднага каза тя.

— Това кръглото кафеникавото в ъгъла — казах. Тя помълча минута, после вдигна очи към мен.

— Не може наистина да познаеш всичко това само като гледаш с микроскопа.

Радвам се да призная, че се фуках, но това беше целта на занятието, така че бях подготвен. Взех една папка, която си бях приготвил, и я отворих върху масата.

— Мога и още как — казах. — А мога и много повече. Гледайте. — Отворих на една страница, на която имаше снимки на различни животински косми, внимателно подбрани, за да покажат огромното разнообразие. — Това е котешки косъм — казах. — Съвсем различен е от този на козата, виждате ли? — Обърнах страницата. — И нишки от килим. Изобщо не приличат на нишките от риза или от кърпа за прах.

Двамата се приближиха и заразглеждаха папката, прелистваха десетината страници, които бях събрал, за да им покажа, че наистина мога да позная всичко. Бяха внимателно подредени, за да представят съдебната медицина като малко по-всевиждаща и по-всемогъща от магьосника от Оз, разбира се. В интерес на истината действително можем да правим повечето от нещата, които им показах. То всъщност не ни помага особено да хванем лошите, но защо да им казвам това и да развалям вълшебния следобед?

— Погледнете пак през микроскопа — казах след няколко минути. — Вижте какво още ще откриете. — Те го направиха с готовност и известно време бяха доста доволни.

Когато накрая вдигнаха погледи към мен, аз им отвърнах с жизнерадостна усмивка и казах:

— И всичко това от чиста обувка. — Затворих книгата и гледах как двамата се замислиха над думите ми. — И то само с микроскопа — казах и кимнах към стаята и многото лъскави уреди. — Представете си какво можем да разберем, ако използваме всички тези чудесни неща.

— Да, но може да сме били боси — каза Астор.

Кимнах, все едно в думите ѝ имаше смисъл.

— Да, може. Тогава бих могъл да направя нещо такова. Дай си ръката.

Астор ме изгледа за няколко секунди, все едно я беше страх, че ще ѝ отсека ръката, но после бавно ми я подаде. Аз я хванах, бръкнах под ноктите ѝ с нокторезачката, която държа в джоба си, и казах:

— Чакай да видиш какво имаш тук.

— Но аз си измих ръцете — каза Астор.

— Няма значение. — Сложих малко парченце от намереното върху друго предметно стъкло и го наместих под микроскопа. — Ето.

ТРОП.

Наистина е малко мелодраматично да кажа, че всички замръзнахме, но така си беше — замръзнахме. Двамата погледнаха

мен, аз погледнах тях и забравихме да дишаме.

ТРОП.

Звукът приближаваше и ми беше много трудно да си спомня, че сме на сигурно място в полицейското управление.

— Декстър — каза Астор с леко треперлив гласец.

— В полицейското управление сме — казах аз. — На сигурно място.

Троп.

Спря, много наблизко. Настръхнах и се обърнах към вратата; тя бавно се отвори.

Сержант Доукс. Стоеше на прага и гледаше гневно, което май вече беше постоянното му изражение.

— Ии — каза той и звукът, който се изтърколи от лишената му от език уста, беше почти толкова тревожен, колкото появата му.

— Да, аз — казах. — Радвам се, че ме помниш. — Той изтропа още една крачка в стаята и Астор се смъкна от стола и се сви до прозорците, колкото можеше по-далеч от вратата. Доукс спря и я погледна. После очите му се обърнаха към Коуди, който се плъзна от своя стол и застана, без да мига, лице в лице с Доукс.

Доукс гледаше Коуди, Коуди отвърщаше на погледа му и Доукс направи нещо, което мога да нарека единствено поемане на дъх а ла Дарт Вейдър. После завъртя глава обратно към мен и изтропа още една стъпка по-наблизко, като едва не загуби равновесие.

— Ии — повтори и изсъска: — Веха!

— Веха? — попитах наистина озадачен, не се опитвах да го провокирам. Все пак, ако искаше да тропа наоколо и да плаши децата, поне можеше да си носи бележник и молив.

Такава тактичност обаче явно му беше чужда. Вдиша като Дарт Вейдър още веднъж и бавно посочи Коуди със стоманения си нокът.

— Момхе! — повтори, устните му бяха разтегнати.

— Говори за мен — каза Коуди. Обърнах се към него, изненадан, че говори пред Доукс, който сякаш беше излязъл от някой кошмар. Но Коуди, разбира се, не сънуваше кошмари. Той просто гледаше Доукс.

— Какво за теб, Коуди? — попитах.

— Той видя сянката ми — каза Коуди.

Сержант Доукс направи още една олюляваща се крачка към мен. Десният му нокът изщрака, все едно беше решил по своя воля да ме

нападне.

— Ии. Оо. Хе.

Ставаше ясно, че иска да каже нещо, но беше още по-ясно, че е по-добре да си гледа гневно и безмълвно, понеже изобщо не разбирах гукащите звуци, които излизаха от осакатената му уста.

Изгъркори още нещо, което беше така ясно заклеяване на всичко, което представляваше Декстър, че най-накрая разбрах, че ме обвинява за нещо.

— Какво искаш да кажеш? Нищо не съм направил.

— Момче — каза той и посочи Коуди.

— Да, точно така. — Признавам, че нарочно се правех, че не разбирам, че казва „момче“, защото нямаше език, но всичко си има граници. На Доукс трябваше да му е болезнено ясно, че опитите му за вокална комуникация нямат никакъв успех, но въпреки това той настояваше. Нямаше ли капка чувство за благоприличие?

За късмет на всички бяхме прекъснати от трополене в коридора и Дебора се втурна в стаята.

— Декстър! — Спря, когато погледът ѝ обхвана безумната сцена: Доукс, насочил нокът към мен, свитата до прозореца Астор и Коуди, който взимаше от масата скалпел, за да го използва срещу Доукс. — Какво става тук, по дяволите? — изруга Дебора. — Доукс?

Той много бавно свали ръка, но не свали очи от мен.

— Търсех те, Декстър. Къде беше? — попита тя.

Бях толкова благодарен на своевременната ѝ поява, че не изтъкнах колко глупав въпрос е това.

— Ами тук бях, образовах децата. А ти къде беше?

— На път за Динър Кий — каза тя. — Намерили са трупа на Кърт Уагнър.

33.

Фучахме с Дебора през трафика с много, ама много превишена скорост. Опитвах се да намеря учтив начин да посоча, че отиваме да видим труп, който по всяка вероятност няма да избяга, така че ако обича да намали, но не можех да измисля никаква фраза, която да не я накара да пусне кормилото и да ме стисне за гушата.

Коуди и Астор бяха твърде малки да осъзнават, че са в смъртна опасност, а и като че ли им харесваше на задната седалка; те дори влизаха в духа на нещата и отвърщаха на поздравите на другите водачи, като вдигаха среден пръст, когато засичахме някого.

На Ю Ес 1 до Лежун бяха катастрофирали три коли, което за малко забави трафика и се наложи да намалим скоростта до пълзене. Тъй като повече не трябваше да задържам дъха си, за да потискам ужасените си крясъци, се опитах да разбера от Дебора точно какво бързаме да видим.

— Как е бил убит? — попитах.

— Като другите. Изгорен. И няма глава.

— Сигурна си, че е Кърт Уагнър?

— Дали мога да го докажа? Още не. Дали съм сигурна? Да, мама му стара.

— Защо?

— Намерили са колата му наблизо.

Бях сигурен, че нормално щях да знам точно защо някой си пада по глави, къде да ги намеря и защо. Но разбира се, сега, когато бях сам отвътре, нищо не беше нормално.

— В това няма смисъл, знаеш ли.

Дебора изръмжа и стовари длан върху волана.

— Да бе!

— Кърт трябва да е убил другите жертви — казах аз.

— А него кой го е убил? Командирът на скаутската му дружина ли? — Тя натисна клаксона и заобиколи задръстването в насрещното платно. Кривна пред един автобус, настъпи газта и профуча още

петдесетина метра, докато не подминахме катастрофата. Аз се съсредоточих върху това да не забравям да дишам и разсъждавах, че всички така и така ще умрем някой ден, така че какво толкова, ако Дебора ни убие сега? Не беше ужасно утешително, но ме спираше да не се разпищя и да не се метна от прозореца на колата, докато Дебора не влезе в нашето си платно.

— Забавно беше — каза Астор. — Може ли пак?

Коуди кимна с ентузиазъм.

— И другия път може да пуснем сирената — каза Астор. — Защо не използваш сирената, сержант Деби?

— Не ми викай Деби — сопна се Дебора. — Просто не харесвам сирената.

— Защо? — настоя Астор.

Дебора издиша шумно и ме погледна с крайчеца на окото си.

— Резонен въпрос — казах.

— Вдига прекалено много шум — каза Дебора. — Сега ме оставете да карам, става ли?

— Добре — каза Астор, но не изглеждаше убедена.

Пътувахме в мълчание чак до Гранд авеню и аз се опитах сам да помисля над случая — за да измисля нещо полезно, естествено. Не измислих, но ми хрумна нещо, което си струваше да се спомене.

— Ами ако убийството на Кърт е просто съвпадение? — попитах.

— Дори ти не можеш да смяташ така — каза Дебора.

— Ако е бягал, може да се е опитал да си намери фалшиви документи от неправилните хора или да напусне нелегално страната. Има много зли типове, на които би могъл да налети при тези обстоятелства.

Не изглеждаше много вероятно, но Дебора все пак се замисли над думите ми: за няколко секунди дъвчеше долната си устна и разсеяно блъскаше по клаксона, докато изпреварваше микробуса на някакъв хотел.

— Не — каза накрая. — Той е изпечен, Декстър. Като първите две. Няма начин да имитират това.

За пореден път усетих леко надигане в черната пустота в мен, някога обитавана от Мрачния странник. Затворих очи и се опитах да намеря поне късче от доскоро постоянния си спътник, но нямаше

нищо. Отворих очи точно навреме, за да видя как Дебора дава газ, за да изпревари едно яркочервено ферари.

— Хората четат вестници — казах. — Винаги има имитатори на убийства.

Тя помисли още малко и поклати глава.

— Не — каза накрая. — Не вярвам в съвпадения. Не и с нещо като това. Изпечени и обезглавени и да е съвпадение? Няма начин.

Надеждата винаги умира последна, но дори така трябваше да призная, че тя вероятно беше права. Обезглавяването и изгарянето наистина не са стандартни процедури за нормалния работещ убиец; повечето хора по-скоро просто ще ви треснат с нещо по главата, ще вържат за краката ви паве и ще ви метнат в залива.

И по всяка вероятност ние щяхме да видим трупа на човек, за когото бяхме сигурни, че е убиец, който беше убит по същия начин като жертвите си. Ако бях старият си весел аз, тази прекрасна ирония сигурно щеше да ми допадне, но в настоящото ми състояние това ми изглеждаше като поредното дразнещо оскърбление на почтения живот.

Дебора обаче не ми остави много време да разсъждавам и да се вкисвам — профуча през движението в центъра на Коконът Гроув и спря на един паркинг до Бейфронт Парк, където познатият цирк вече течеше. Имаше три спрели полицейски патрулки, а Камила Фиг снимаше отпечатащи от очуканото червено гео до един от паркометрите — предполагаемата кола на Кърт Уагнър.

Подадох се от прозореца и се огледах и дори без вътрешен глас да ми нашепва следи, веднага забелязах, че нещо в картинката не е наред.

— Къде е трупът? — попитах Дебора.

Тя — вече вървеше към входа на яхтклуба — отвърна:

— На острова.

Примигах и слязох от колата. По неясна за мен самия причина мисълта за трупа на острова ме караше да настръхвам, но когато потърсих отговор във водата, само следобедният бриз повя през пиниите на бариерните острови на Динър Кий право в празнината в мен.

Дебора ме смушка с лакът и каза:

— Хайде.

Погледнах Коуди и Астор, които току-що бяха успели да се справят със сложните колани и се изнизваха от колата.

— Стойте тук — казах им. — Ще се върна след малко.

— Къде отиваш? — попита Астор.

— Трябва да отида на един от ей онези острови.

— При убития ли? — попита тя.

— Да — отвърнах.

Тя погледна Коуди, после пак мен, и каза:

— Искаме да дойдем.

— В никакъв случай. Достатъчно неприятности си имах миналия път. Ако ви дам да видите още някой труп, майка ви мене ще ме направи на труп.

Коуди реши, че е много смешно, засмя се тихичко и поклати глава.

Чух вик и погледнах през входа към яхтклуба. Дебора вече беше на дока и се канеше да се качи в една от полицейските лодки. Махна ми с ръка и извика:

— Декстър!

Астор тропна с крак, за да привлече вниманието ми, и аз пак я погледнах.

— Трябва да останете тук — казах, — а аз трябва да тръгвам.

— Ама, Декстър, искаме да се возим на лодката — каза тя.

— Не може — казах. — Но ако слушате, през уикенда ще ви повозя на моята.

— За да видим труп? — каза Астор.

— Не — казах. — Известно време няма да гледаме трупове.

— Ама ти обеща! — каза тя.

— Декстър! — изкрещя Дебора. Аз й махнах, което май не беше реакцията, която искаше тя, защото гневно ме подкани с жест.

— Астор, трябва да тръгвам. Стойте тук. Ще поговорим после.

— Винаги после — измърмори тя.

Докато влизах през входа, спрях и попитах униформения полицай там — едър мъжага с черна коса и много ниско чело:

— Ще можеш ли да ми наглеждаш децата?

Той ме зяпна.

— Аз какво, да не съм детска градина?

— Само за няколко минути. Те са много възпитани.

— Слушай, приятелче — каза той, но преди да успее да довърши изречението си, въздухът се раздвижи и Дебора се озова до нас.

— Дявол да го вземе, Декстър! — изруга тя. — Качвай си задника на лодката!

— Съжалявам — казах. — Трябва да намеря някой да гледа децата.

Дебора изскърца със зъби. После хвърли поглед на едрото ченге и прочете табелката с името му.

— Съчински — каза, — гледай шибаните деца.

— О, стига де, сержант — каза той. — За бога.

— Стой при децата, по дяволите! Може да научиш нещо. Декстър, качвай се в проклетата лодка, веднага!

Обърнах се покорно и забързах към проклетата лодка. Дебора ме изпревари и когато се качих, вече се беше настанила, а полицаят, който управляваше лодката, ни насочи към един от по-малките острови, като криволичеше между яхтите на пристана.

От външната страна на яхтеното пристанище на Динър Кий има няколко островчета, които предлагат защита от вятъра и вълните, едно от нещата, които го правят такова добро място за пристан. Разбира се, то е добро само при обикновени обстоятелства, както доказваха и самите острови. Бяха осеяни с разбити лодки и друг морски боклук, натрупан от множеството урагани напоследък, и от време на време на тях се заселваше по някой скитник и си строеше колиба от разбитите части от лодки.

Отивахме на един от по-малките острови. На брега под налудничав тъгъл лежеше половин десетметрова спортна риболовна лодка, а пиниите по-навътре на плажа бяха окичени с парчета стиропор, парцали и тънки ивици найлонови пликове и торби за боклук. Като се изключи това, всичко си беше както го бяха оставили коренните жители на Америка — мирно парче земя, покрито с австралийски пинии, кондоми и кутийки от бира.

С изключение, разбира се, на трупа на Кърт Уагнър, който най-вероятно не беше оставен от коренните жители. Лежеше в средата на острова на една полянка и също като другите беше положен в официална поза със скръстени на гърдите ръце и долепени един до друг крака. Трупът беше обезглавен и без дрехи, овъглен от горенето, съвсем като другите — но този път имаше малко допълнение. Около

врата му имаше кожена ивица с калаен медальон горе-долу с размера на яйце. Наведох се, за да го видя по-добре — беше глава на бик.

За пореден път усетих странно прищракване в празнотата, сякаш някаква част от мен разбираше, че това е важно, но не знаеше защо и как да го изрази — не и сама, не без Странника.

Винс Масуока клечеше до трупа и изследваше някакъв фас. Дебора коленичи до него. Обиколих ги веднъж, като ги гледах от различни ъгли — натюрморт с ченгета. Вероятно се надявах да намеря малка, но значима следа. Може би шофьорската книжка на убиеца или подписано самопризнание. Но нямаше нищо такова — само пясък, белязан от безброй нозе и от вятъра.

Клекнах до Дебора и попитах:

— Търсихте татуировката, нали?

— Най-първото — каза Винс и с облечената си в гумена ръкавица ръка леко повдигна трупа. Тя си беше там, покрита с малко пясък, но видима, само най-горният край беше отрязан и вероятно останал на липсващата глава.

— Той е — каза Дебора. — Татуировката, колата на пристанището — той е, Декстър. И ми се ще да знаех какво, по дяволите, значи тази татуировка.

— На арамейски е — споделих.

— Откъде знаеш, дявол да те вземе?

— Проучвах — казах. — Виж. — Взех една клечка от пясъка и посочих с нея. Част от първата буква липсваше, отрязана с главата, но останалото се виждаше ясно и съвпадаше с езиковия ми урок. — Това е М, поне остатъкът. После Л и К.

— Какво значи, по дяволите? — попита Дебора.

— Молох — казах и почувствах малка ирационална тръпка само от това, че бях изрекъл името тук посред бял ден. Опитах се да се отърся от нея, но чувството на тревога остана. — В арамейския няма гласни. Така че МЛК значи Молох.

— Или мляко — каза Дебора.

— Да бе, Дебс, ако мислиш, че нашият убиец би си татуирал „мляко“ на врата, май трябва да подремнеш.

— Но ако Уагнър е Молох, кой тогава го е убил?

— Уагнър убива другите — казах; мъчех се с всички сили да говоря замислено и уверено едновременно, трудна задача. — А

после... бѣ...

— Да, и аз до „бѣ“ бях стигнала.

— И наблюдавате Уилкинс?

— Разбира се, че наблюдаваме Уилкинс!

Отново погледнах трупа, но по него нямаше нищо, което да ми подсказже повече от това, което знаех, а то беше почти нищо. Не можех да накарам ума ми да спре да се върти в кръг: ако Уагнър е бил Молох, а сега Уагнър е мъртъв, убит от Молох...

Станах. Зави ми се свят, все едно ме удари светкавица, а в далечината чух ужасната музика да започва да гърми в следобеда и в този миг не се съмнявах, че някъде наблизо богът ме зове — самият истински бог, а не някой откачен шегаджия.

Тръснах глава, за да заглуша музиката, и едва не паднах. Усетих как някаква ръка ме хвана, за да ме задържи на крака, но дали беше Дебс, Винс или самият Молох, не можех да разбера. Много далеч някакъв глас викаше името ми, пееше го, интонацията се издигаше в до болка познатия ритъм на онази музика. Затворих очи и усетих горещина по лицето си, а музиката се усили. Нещо ме разтърси и аз отворих очи.

Музиката спря. Топлината беше просто слънцето на Маями, понеже вятърът беше прогонил облаците. Дебора ме държеше за лактите и търпеливо повтаряше името ми.

— Декстър. Ей, Декс, свести се де. Декстър. Декстър!

— Добре съм — казах, макар да не бях съвсем сигурен в това.

— Какво ти стана, Декс?

— Май се изправих прекалено бързо.

— Хм.

— Наистина, Дебс. Вече съм добре. Така мисля.

— Мислиш — каза тя.

— Да. Просто станах много бързо.

Тя ме гледа още миг, после ме пусна и каза:

— Добре. Значи ще стигнеш до лодката. Да тръгваме.

Може би още бях леко замаян, но ми се стори, че в думите ѝ няма смисъл, почти сякаш бяха просто сглобени как да е срички.

— Да тръгваме?

— Декстър — каза тя. — Имаме шест трупа и единственият ни заподозрян лежи без глава.

— Да — казах аз и чух под гласа си слаб бой на барабани. —
Къде ще тръгваме?

Дебора сви юмруци и стисна зъби. Погледна трупа и за миг ми се
стори, че се кани да се изплюе.

— Ами оня, когото си подгонил в канала? — попита накрая.

— Старзак? Не, той каза... — Спрях се, но не достатъчно
навреме, защото Дебора скочи.

— Казал е? Кога си говорил с него, по дяволите?

За да съм честен, все още бях малко замаян и го бях казал, без да
мисля, а сега бях в неловко положение. Не можех просто да кажа на
сестра си, че съм говорил с него онази вечер, когато съм го завързал с
тиксо на работната маса и съм се опитал да го накълцам на парченца.
Но явно кръвта се връщаше в мозъка ми, защото казах много бързо:

— Искам да кажа, че ми се стори просто... не знам. Развика ми
се, че съм му отнел предимството по улицата.

Дебора ме погледна ядосано, но после като че ли прие думите ми
и се обърна и изрита пясъка.

— Е, друго нямаме — изсумтя. — Няма да е лошо да го
проверим.

Не ми се стори добра идея да ѝ кажа, че вече съм го проверил
доста старателно, много отвъд границите на рутинната полицейска
работа, така че само кимнах.

34.

На малкия остров нямаше друго за гледане. Винс и другите лабораторни работници щяха да забележат всичко, което си заслужаваше, а присъствието ни само щеше да им пречи. Дебора беше нетърпелива и искаше да се втурнем обратно на континента, за да сплашваме заподозрените. Така че отидохме до брега и се качихме на полицейската лодка за краткото пътуване до доковете. Когато слязох на дока и се върнах на паркинга, бях малко по-добре.

Не видях Коуди и Астор, така че отидох при полицај Нискочелски.

— Децата са в колата — каза той, преди да отвори уста. — Искане да играем на стражари и апаши, обаче аз не съм ви детска градина.

Изглежда, беше убеден, че лафът му за детската градина е толкова ужасно смешен, че си струва да го повтори, така че вместо да рискувам да го чуя още веднъж, само кимнах, благодарих му и отидох до колата на Дебора. Коуди и Астор не се виждаха, докато не стигнах до самата кола, и за миг се зачудих дали не съм разбрал погрешно къде са. Но после ги видях свити на задната седалка, гледаха ме с ококорени очи. Опитах се да отворя вратата, но беше заключена.

— Може ли да вляза? — провикнах се през стъклото.

Коуди се засуети с ключалката и отвори.

— Какво става? — попитах.

— Видяхме страшния човек — каза Астор.

Нямах представа какво иска да каже, но по гърба ми се застича пот.

— Какъв страшен човек? За полицаја ли говорите?

— Декстъър — каза Астор. — Не *тън*! Страшен. Както когато видяхме главите.

— *Същия* страшен човек ли?

Те се спогледаха и Коуди сви рамене.

— Нецо толкова — каза Астор.

— Той видя сянката ми — каза Коуди с нежния си дрезгав глас.

Хубаво беше да видя момчето да се отваря така, а още по-добре беше, че разбрах защо по гърба ми се стича пот. Той беше казвал нещо за сянката си и преди, а аз не бях обърнал внимание. Сега беше време да слушам. Качих се на задната седалка при тях.

— Откъде разбра, че е видял сянката ти, Коуди?

— Той го каза — каза Астор. — А Коуди видя неговата.

Коуди кимна, без да сваля очи от лицето ми; гледаше ме с обичайното си предпазливо изражение, което не издаваше нищо. И все пак виждах, че вярва, че ще се погрижа за това, каквото и да е то. Де да споделях неговия оптимизъм.

— Когато казваш сянка — попитах внимателно, — тази на земята ли имаш предвид, която прави слънцето?

Коуди поклати глава.

— Имаш друга сянка? — попитах.

Коуди ме погледна, все едно го питам дали носи панталони, но кимна.

— Вътре. Каквато имаше и ти.

Облегнах се на седалката и се престорих, че дишам.

Вътрешна сянка. Идеално описание — елегантно, икономично и точно. И допълнението, че аз също съм имал такава, му придаваше острота, която намирах за направо затрогваща.

Разбира се, да се трогнеш не е особено полезно и аз обикновено успявам да го избегна. В този случай мислено се отърсих и се запитах какво бе станало с гордите кули на Замъка на Декстър, някога така величествени и окичени с копринените знамена на чистия разум. Много добре си спомнях, че някога бях умен, а ето че тук не бях обърнал внимание на нещо важно, бях го пропускал твърде дълго. Защото въпросът не беше в това за какво говореше Коуди. Истинската загадка беше защо не бях успял да го разбера досега.

Коуди беше видял друг хищник и го беше разпознал, когато мрачното нещо в него беше чуло рева на себеподобно чудовище, точно както аз бях разпознавал другите, докато Странникът ми си беше с мен. И този другият беше разпознал Коуди такъв, какъвто беше в действителност, по абсолютно същия начин. Но защо това беше изплашило Коуди и Астор, та чак се бяха скрили в колата?

— Този човек каза ли ви нещо? — попитах.

— Даде ми това — каза Коуди. Извади светлобежова визитна картичка и ми я даде.

На нея имаше стилизирана глава на бик, точно като тази, която бях видял на врата на трупа на Кърт на острова. А под нея имаше идеално копие на татуировката на Кърт — МЛК.

Предната врата на колата се отвори и Дебора се метна зад волана.

— Да тръгваме. Вържете се. — Тикна ключа в запалването и колата запали, преди да успее да си поема дъх, за да заговоря.

— Минутка само — казах, след като успях да събера достатъчно въздух.

— Нямам проклета минутка — каза тя. — Хайде.

— Той е бил тук, Дебс.

— За бога, Декс, кой е бил тук?

— Не знам — признах.

Наведох се напред и й подадох картичката.

— Оставил е това.

Дебора взе картичката, погледна я и я хвърли на седалката, все едно беше направена от отрова на кобра.

— Мамка му! — Изключи двигателя. — Къде я е оставил?

— На Коуди — казах аз.

Тя завъртя глава и се вгледа в нас един по един.

— Защо ще я оставя на дете?

— Защото... — започна Астор и аз сложих ръка на устата ѝ.

— Не ни прекъсвай, Астор — казах, преди тя да успее да каже нещо за виждането на сенки.

Тя си пое дъх, но после размисли и се кротна, недоволна, че е била заставена да мълчи, но засега примирена. Останахме така за момент, четиримата, едно голямо щастливо разширено семейство.

— Защо не я е оставил под чистачката на колата или не я е пратил по пощата? — попита Дебора. — И защо изобщо ни дава това проклето нещо? Защо въобще го е отпечатал, за бога?

— Дал го е на Коуди, за да ни сплаши — казах аз. — Казва ни: „Виждате ли? Мога да ви ударя по слабото място“.

— Фука се — каза Дебора.

— Да — казах. — Така мисля.

— Е, дявол да го вземе, това е първото смислено нещо, което прави. — Тя удари с длани по кормилото. — Иска да си играем на гоненица като останалите психопати, а аз тази игра я знам. И ще го хвана това копеле. — Погледна ме през рамо. — Сложи картичката в плик за улики и се опитай да получиш описание от децата. — Отвори вратата, изскочи навън и отиде да говори с едрото ченге Съчински.

— Е — обърнах се към Коуди и Астор, — можете ли да си спомните как изглеждаше този човек?

— Да — каза Астор. — Наистина ли ще си играем с него, както каза сестра ти?

— Тя не говореше за игра като вашата криеница. Той по-скоро ни предизвиква да го хванем.

— Че какво му е различното?

— На криеница никой не го убиват. Как изглеждаше той?

Тя сви рамене.

— Беше стар.

— Наистина стар? С бяла коса и бръчки?

— Не. Стар като теб — каза тя.

— А, искаш да кажеш *стар* — казах и усетих ледената ръка на смъртността да забърсва челото ми с пръст и да оставя по пътя си слабост и треперещи ръце. Не беше обещаващо начало за получаването на истинско описание, но все пак тя беше на десет и всички възрастни й бяха еднакво безинтересни. Ясно беше, че Дебора е постъпила разумно, като беше решила да говори с полицаи Тъпински. Беше безнадеждно, но трябваше да опитам.

Споходи ме внезапно вдъхновение — или поне предвид текущата ми липса на умствени способности нещо, което трябваше да мине за вдъхновение. Щеше да има смисъл, ако страшният човек беше Старзак, който бе дошъл за мен.

— Спомняте ли си нещо друго за него? Говореше ли с акцент?

Тя поклати глава.

— Като френски или нещо такова ли? Не, говореше си нормално. Кой е Кърт?

Би било преувеличение да кажа, че сърчицето ми щеше да изскочи при думите й, но определено почувствах някаква вътрешна тръпка.

— Кърт е умрелият, когото ходих да видя. Защо питаш?

— Мъжът ни каза — каза Астор. — Каза, че някой ден Коуди ще е много по-добър помощник от Кърт.

Внезапен много леден повей мина през вътрешния климат на Декстър.

— Така ли? Колко мил човек.

— Изобщо не беше мил, Декстър, нали ти казахме. Беше страшен.

— Но как изглеждаше, Астор? — попитах без особена надежда. — Как да го намерим, ако не знаем как изглежда?

— Няма нужда да го хващате, Декстър — каза тя със същия леко раздразнен тон. — Той каза, че ще го намериш, когато му дойде времето.

Светът спря за миг колкото да усетя капки ледена вода да се изстрелват от порите ми, все едно бяха мънички водни пистолетчета.

— Точно какво каза? — попитах, когато нещата започнаха да се връщат по местата си.

— Каза да ти кажем, че ще го намериш, когато му дойде времето — каза тя. — Току-що ти казах.

— Как ви го каза? — попитах. — Кажете на татко си? Кажете на оня човек? Как?

Тя пак въздъхна.

— Кажете на Декстър — каза бавно, така че да разбере. — Това си ти. Каза: „Кажете на Декстър, че ще ме намери, когато му дойде времето“.

Сигурно би трябвало да съм още по-уплашен. Но странно, не бях. Дори се почувствах по-добре. Сега знаех със сигурност — някой наистина ме преследваше. Бог или смъртен, вече нямаше значение, той щеше да дойде за мен, когато му дойдеше времето, каквото и да означаваше това.

Освен ако аз не го изпреварех.

Глупава мисъл, излязла сякаш от някоя училищна съблекалня. До момента бях показал пълна неспособност да се държа дори на половин крачка пред този, който и да беше той, камо ли да го намеря. Просто бях гледал как ме следи, плаши, преследва и докарва до състояние на мрачно колебание, неприличащо на нищо, което бях изпитвал досега.

Той знаеше кой съм, какъв съм и къде съм. Аз дори не знаех как изглежда.

— Моля те, Астор, важно е. Беше ли много висок? Имаше ли брада? Беше ли кубинец? Черен?

Тя сви рамене.

— Ами просто бял мъж. С очила. Обикновен. Нали знаеш.

Не знаех, но бях спасен от нуждата да го призная, понеже Дебора рязко отвори вратата и се качи в колата.

— Боже господи — каза тя. — Как е възможно някой да е толкова тъп и въпреки това да може да си връзва обувките сам?

— Значи ли това, че полицай Съчински няма много за казване? — попитах.

— Има много за казване — каза Дебора. — Но само безмозъчни тъпотии. Каза, че онзи май карал зелена кола, и това е всичко.

— Синя — каза Коуди и всички го погледнахме. — Синя беше.

— Сигурен ли си? — попитах и той кимна.

— Е, на хлапето ли да вярвам — попита Дебора, — или на ченге с петнайсет години стаж и глава пълна с говна?

— Не трябва да казваш такива лоши думи — каза Астор. — Дължиш ми пет долара и петдесет цента. А Коуди е прав. Колата беше синя. И аз я видях, синя беше.

Погледнах Астор, но усетих натиска на погледа на Дебора върху себе си и се обърнах към нея.

— Е? — попита тя.

— Е — казах, — като оставим лошите думи, това са две много умни деца, а полицай Съчински никога няма да го поканят в Менса.

— Значи трябва да вярвам на тях — каза тя.

— Аз им вярвам.

Дебора предъвка мисълта за миг, като буквално движеше устата си, все едно дъвче нещо много жилаво.

— Добре — каза накрая. — Значи вече знаем, че кара синя кола като всеки трети в Маями. Кажете ми с какво ми помага това?

— Уилкинс кара синя кола — казах.

— Уилкинс е под наблюдение, по дяволите!

— Обади им се.

Тя ме погледна, задъвка долната си устна, взе радиостанцията и излезе от колата. Поговори малко и чух как повиши тон. После каза поредната от лошите си думи и Астор ме погледна и поклати глава. А после Дебора се тръшна обратно на седалката и възкликна:

— Копеле мръсно!
— Изпуснали са го?
— Не, там е, пред къщата си. Току-що се прибрал.
— Къде е ходил?
— Не знаят. Изпуснали са го при смяната.
— Какво?!
— Демарко е застъпвал, а Балфур си е тръгвал. Измъкнал се е, докато са се сменяли. Кълнат се, че го е нямало само десетина минути.
— Къщата му е на пет минути с кола оттук.
— Знам — каза тя горчиво. — Какво ще правим?
— Нека да продължават да гледат Уилкинс — казах. — А през това време ти иди да говориш със Старзак.
— Ти ще дойдеш с мен, нали?
— Не — казах. Нямах никакво желание да виждам Старзак и този път имах идеално извинение. — Трябва да прибера децата.
Тя ме изгледа кисело.
— Ами ако не е Старзак?
Поклатих глава и казах:
— Не знам.
— Уф — каза тя. — И аз не знам. — Запали двигателя. — Затегнете коланите.

35.

Когато се върнахме в управлението, отдавна беше минало пет, така че въпреки киселите погледи на Дебора натоварих Коуди и Астор в скромния си автомобил и тръгнахме за къщи. Те кротуваха през повечето време, явно още бяха стреснати от срещата си със страшния човек. Но бяха жилави хлапета, което щедро се демонстрираше от факта, че изобщо можеха да говорят въпреки това, което им беше причинил биологичният им баща. Така че когато бяхме на десетина минути от къщи, Астор започна да се връща към нормалното.

— Искат ми се и ти да караш като сержант Деби — каза тя.

— Предпочитам да живея по-дълго — отвърнах.

— Защо нямаш сирена? — попита тя. — Не искаш ли?

— В лабораторията няма сирени. А и никога не съм искал.

Предпочитам да не се набивам на очи.

Видях в огледалото как тя се намръщи.

— Това какво значи?

— Значи, че не искам да привличам внимание — казах. — Не искам хората да ме забелязват. Това е нещо, което двамата трябва да научите — добавих.

— Всички искат да ги забелязват — каза тя. — Само това правят. Правят разни неща, за да ги гледат.

— Вие двамата сте различни. Винаги ще сте различни и никога няма да сте като всички останали. — Тя дълго не каза нищо и аз хвърлих поглед в огледалото за задно виждане. Тя си гледаше в краката. — Това не е непременно лошо — добавих. — Каква друга дума има за нормален?

— Не знам — глухо каза тя.

— Обикновен — казах. — Наистина ли искаш да си обикновена?

— Не — каза тя, вече не толкова нещастно. — Но ако не сме обикновени, хората ще ни забелязват.

— Точно затова трябва да се научите да не се набивате на очи — казах, тайничко доволен от начина, по който разговорът се беше

завъртял в подкрепа на тезата ми. — Трябва да се преструвате, че сте *наистина* нормални.

— Значи не трябва да казваме на никого, че сме различни — каза тя. — На никого.

— Точно така — потвърдих.

Тя погледна брат си и проведеха поредния от дългите си безмълвни разговори. Радвах се на тишината, карах през вечерното задръстване и се самосъжалявах.

След няколко минути Астор отново заговори:

— Значи не трябва да казваме на мама какво правихме днес?

— Можете да й разкажете за микроскопа.

— Но не и за другите неща? — попита Астор. — За страшния човек и за возенето със сержант Деби?

— Точно така — казах.

— Ама нали не трябва да лъжем. Особено собствената си майка.

— Затова няма да й казвате нищо. Няма нужда да знае неща, които ще я разтревожат прекалено много.

— Но тя ни обича — каза Астор. — Иска да сме щастливи.

— Да — казах аз. — Но тя трябва да си мисли, че сте щастливи по начин, който тя може да разбере. Иначе *тя* не може да е щастлива.

Настъпи продължително мълчание, преди Астор накрая да каже, точно преди да свием по нашата улица:

— Страшният човек има ли си майка?

— Почти сигурно — отвърнах.

Рита сигурно ни беше чакала пред вратата, защото докато паркирах, вратата се отвори и тя излезе да ни посрещне.

— Здравсти-здрасти — каза весело. — Какво научихте днес?

— Гледахме мръсотия — каза Коуди. — От обувката ми.

Рита примига.

— Така ли?

— Имаше и парче от пуканка — каза Астор. — И гледахме през микрофона и можехме да познаем къде сме ходили.

— Микроскопа — каза Коуди.

— Добре де. — Астор сви рамене. — Но можеш да познаеш и на кого е косъмът. И какъв е. Дали е от коза, или от килим.

— Леле — каза Рита, изглеждаше някак обърквана и несигурна. — Явно сте си прекарвали добре.

— Да — каза Коуди.

— Добре тогава — каза Рита. — Защо не почнете да си пишете домашните, а аз ще ви донеса по нещо за хапване?

— Добре — каза Астор и двамата с Коуди изтичаха по алеята и влязоха в къщата. Рита ги изгледа как изчезват вътре, после се обърна към мен, хвана ме под ръка и тръгнахме след тях.

— Значи мина добре? — попита ме тя. — Изглеждат много...

— Да — казах. — Мисля, че започват да разбират, че тези щуротии си имат последици.

— Не си им показал нищо страшно, нали?

— Не. Дори кръв не им показах.

— Добре — каза тя и облегна глава на рамото ми, което, предполагам, е част от цената, която трябва да платиш, когато ще се жениш за някого. Може просто да беше публично маркиране на територията и в този случай предполагам, че би трябвало да съм много доволен, че не беше решила да използва традиционния за животните метод. Изразяването на привързаност чрез физически контакт не го разбирам и ми беше малко неловко, но понеже знаех, че това е правилният човешки отговор, я прегърнах и влязохме след децата в къщата.

Съвсем сигурен съм, че не може да се нарече сън. Но през нощта звукът отново дойде в бедната ми очукана глава, музиката и пеенето и звънът на метал, които бях чувал преди, и чувството на топлина по лицето ми, и приливът на дивашка радост, надигаща се от специалното място в мен, което беше празно от толкова дълго. Събудих се пред входната врата с ръка на дръжката, облян в пот, доволен, удовлетворен и изобщо не така смутен, както би трябвало.

Естествено, знаех какво е ходене насън. Но от психологията през първи курс знаех също, че причините, поради които хората ходят насън, обикновено не са свързани с чуване на музика. Освен това на най-дълбокото ниво на съществуването си знаех, че трябва да съм неспокоен, притеснен, разтреперан от тревога от нещата, които се случват в несъзнаващия ми мозък. Не им беше мястото там, не беше възможно да са там — и все пак бяха. А аз се радвах. Това беше най-плашещото от всичко.

Музиката не беше желана в аудиторията на Декстър. Не я исках. Но тя беше дошла и беше звучала, бе ме направила свръхестествено щастлив против волята ми и после ме бе зарязала пред вратата; явно искаше да ме изкара навън и...

И какво? Ужасяваща мисъл, дошла право от гущерския ми мозък, но...

Нима беше случаен импулс, непредвидено движение на несъзнаващия ми ум, което ме беше изкарало от леглото и отвело по коридора до входната врата? Или нещо се опитваше да ме накара да отворя вратата и да изляза навън? Той беше казал на децата, че ще го намеря, когато му дойде времето — дошло ли му беше времето?

Нима някой искаше Декстър сам и в несвяст в нощта?

Прекрасна мисъл и ужасно се възгордах, че съм се сетил, защото това означаваше, че очевидно съм претърпял мозъчно увреждане и вече не могат да ме държат отговорен. За пореден път прокарвах нови пътеки на територията на глупостта. Беше невъзможна, идиотска, породена от стреса истерия. Никой не можеше да има толкова много време за пилеене: Декстър не беше достатъчно важен за друг, освен за самия Декстър. И за да го докажа, запалих външната лампа и отворих вратата.

През улицата, на дващестина метра на запад, някаква кола запали и потегли.

Затворих вратата и превъртях ключа два пъти.

И сега беше мой ред да седна на кухненската маса, да сърбам кафе и да разсъждавам за тайнствата на живота.

Когато седнах, часовникът показваше 03:32 — и 06:00, когато влезе Рита.

— Декстър — каза тя със сънена изненада.

— От плът и кръв — казах и ми беше изключително трудно да поддържам изкуствено веселата си фасада.

— Какво има? — намръщи се тя.

— Нищо. Просто не можах да спя.

С наведена глава Рита се дотътри до кафеварката и си наля кафе. После седна срещу мен, отпи и каза:

— Декстър, съвсем нормално е да си резервиран.

— Разбира се — казах без никаква представа за какво говори. — Ако не резервиращ, няма да ти дадат маса.

Тя поклати глава с уморена усмивка.

— Знаеш за какво говоря — каза, което не беше истина. — За сватбата.

В дъното на главата ми светна малка мъждива лампичка и едва се съдържах да не кажа „аха“. Сватбата, разбира се. Човешките женски са обсебени от мисълта за сватбите дори когато не са техните собствени. Всъщност, когато са техните собствени, мисълта за тях заема всеки миг от мислите им насън и в будно състояние. Рита виждаше всичко наоколо през сватбени очила. Ако не можех да спя, това беше заради лошите сънища, докарани от приближаващата сватба.

На мен пък не ми влияеше така. Имах много важни неща, за които да се тревожа — сватбата беше на автопилот. В някакъв момент щях да се покажа, щеше да се случи и щеше да се свърши. Очевидно не можех да поискам от Рита да сподели тази гледна точка, независимо колко разумна ми изглеждаше. Не, трябваше да измисля благовидна причина за безсънието си и едновременно да я уверя в ентузиазма си за чудесното предстоящо събитие.

Огледах стаята за подсказка и накрая зърнах нещо в двете кутии за обяд, сложени една върху друга до мивката. Добро начало: бръкнах дълбоко в останките на разкашкания си мозък и извадих единственото, което не беше съвсем мухлясало.

— Ами ако не съм достатъчно добър за Коуди и Астор? — казах. — Как мога да съм им баща, когато всъщност не съм? Ами ако просто не мога да се справя?

— О, Декстър — каза тя. — Ти си чудесен баща. Те много те обичат.

— Но — казах аз, мъчех се едновременно да звуча автентично и да намеря следващата реплика, — но сега са малки. Когато пораснат. Когато искат да знаят за *истинския* си баща...

— Те знаят всичко, което трябва, за онова копеле — отсече Рита. Това ме изненада — никога не я бях чувал да използва такъв език. И сигурно никога не го беше правила, защото се изчерви. — Ти си истинският им баща — каза тя. — Ти си мъжът, на когото искат да приличат, когото слушат и обичат. Ти си точно бащата, от когото имат нужда.

Предполагам, че това беше вярно поне отчасти, тъй като бях единственият, който можеше да ги научи на Пътя на Хари и други

неща, които трябваше да знаят, въпреки че подозирах, че Рита няма предвид точно това. Но не ми се стори умно да повдигам въпроса, така че казах просто:

— Наистина искам да съм добър в това. Не бива да греша. Нито за миг.

— О, Декс — каза тя, — хората непрекъснато грешат. — Това беше светата истина. Много пъти бях забелязвал, че грешките са една от основните характеристики на вида. — Но продължаваме да се опитваме и накрая всичко се получава добре. Наистина. Ще бъдеш страхотен, ще видиш.

— Наистина ли мислиш така? — попитах съвсем леко засрамен от безобразния начин, по който си просех комплименти.

— Знам го — каза тя с патентованата си усмивка а ла Рита. Пресегна се през масата и ме стисна за ръката. — Няма да те оставя да се провалиш. Сега си мой.

Дръзко заявление, така да заплюе Прокламацията за еманципацията и да каже, че ме притежава. Но пък удобно слагаше край на един неудобен момент, така че го оставих без коментар.

— Добре — казах. — Хайде да закусваме.

Тя килна глава на една страна и ме погледна и разбрах, че трябва да съм изсвирил фалшива нота, но Рита просто примига няколко пъти и каза:

— Добре. — Стана и започна да прави закуската.

Другият беше дошъл до вратата през нощта и я беше затръшнал от ужас — нямаше как да сбърка това. Беше усетил страх. Беше чул зова, беше дошъл и го беше страх. Така че Гледация нямаше съмнения.

Време беше.

Сега.

36.

Бях смъртно уморен, объркан и най-лошото, все още уплашен. Всеки безгрижен клаксон ме караше да скачам срещу предпазния колан и да търся оръжие да се защитя и всеки път, когато някоя невинна кола минаваше на сантиметри от бронята ми, се хващах, че гледам бясно в огледалото и чакам необичайно враждебно движение или пристъп на ужасната музика от съня ми.

Нещо ме преследваше. Освен смътната връзка с древното божество все още не знаех защо и какво е то, но знаех, че ме преследва и че макар да не може да ме хване веднага, ме изтощава до мига, в който капитулацията ще ми се стори облекчение.

Колко крехко нещо е човекът. И това е всичко, което бях без Странника — клето подобие на човешко същество. Слабо, меко, бавно и глупаво, невиждащо, нечуващо и незабелязващо, безпомощно, безнадеждно и подгонено. Да, бях почти готов да легна и да оставя това, което ме гонеше, да ме прегази. Да се предам, да оставя музиката да ме залее и да ме отнесе в радостния огън и безучастното блаженство на смъртта. Нямах да има борба, нито пазарене, нищо, само край на всичко, което беше Декстър. И след още няколко ноци като последната нямаше да имам нищо против.

Дори на работа не намерих облекчение. Дебора ме издебна и скочи след мен още щом излязох от асансьора.

— Старзак е изчезнал — каза тя. — Поща от няколко дни в кутията, вестници пред вратата. Няма го.

— Но това е добра новина, Дебс — казах. — Щом бяга, това не доказва ли, че е виновен?

— Нищо не доказва — каза тя. — Същото стана и с Кърт Уагнър и после се оказа мъртъв. Откъде да знам, че няма да стане и със Старзак?

— Може да го обявим за издирване и да го намерим преди това — казах.

Дебора изрита стената.

— По дяволите, миналия път не стана, закъсняхме. Помогни ми, Декс. Това ме побърква.

Бих могъл да кажа, че мен не само ме побърква, но не ми се стори великодушно.

— Ще се опитам — казах и Дебора се затътри по коридора.

Още не бях стигнал бюрото си, когато Винс Масуока ме пресрещна с фалшиво намръщена физиономия.

— Къде са поничките? — попита обвинително.

— Какви понички? — попитах.

— Твой ред беше. Днес трябваше да донесеш понички.

— Имах тежка нощ.

— Значи сега ние трябва да имаме тежка сутрин? Справедливо ли ти се струва?

— Аз не съм по справедливостта — казах. — Само по кървавите пръски.

— Хм — изсумтя той. — Явно и по поничките не си. — И се отдалечи с почти убедителна имитация на праведно възмущение, като ме остави с мисълта, че не помня друг път да ме е надвивал в каквато и да било словесна битка. Поредният знак, че влакът е напуснал гарата. Можеше ли това наистина да е краят на линията за бедния разпадащ се Декстър?

Остатъкът от работния ден беше дълъг и тежав, както сме чували, че трябва да бъдат работните дни. С Декстър никога не беше така — винаги си намирах работа и бях изкуствено весел, никога не поглеждах часовника и не се оплаквах. Може би работата ми харесваше, защото знаех, че е част от играта, парче от Огромната шега на Декстър, който се прави на човек. Но истински добрата шега се нуждае от поне още един участник и след като вече бях сам, лишен от вътрешната си публика, поантата нещо ми се изплъзваше.

Бъхтих се мъжествено цяла сутрин, посетих един труп в центъра и се върнах за безсмислена работа в лабораторията. Завърших деня, като поръчах малко материали и довърших един рапорт. Докато си подреждах бюрото, телефонът иззвъня.

— Имам нужда от мъж — рязко каза сестра ми.

— Разбира се, че имаш — казах. — Колко хубаво, че го признаваш.

— Дежурна съм до полунощ — каза тя, като пренебрегна остроумната ми и пикантна забележка, — а Кайл не може сам да закачи капаците на прозорците.

Толкова често в живота си се оказвам насред някой разговор и осъзнавам, че не знам за какво говоря. Много обезпокоително, въпреки че ако всички останали го осъзнаят, особено онези във Вашингтон, светът ще стане много по-добър.

— Че защо му е да ги закача? — попитах.

Дебора изсумтя.

— За бога, Декстър, ти какво прави цял ден? Задава се ураган.

Спокойно можех да кажа, че каквото и да правя по цял ден, то не е да се мотая и да слушам прогнозата за времето. Вместо това казах само:

— Ураган, а? Колко вълнуващо. Кога?

— Опитай се да стигнеш към шест. Кайл ще те чака — каза тя.

— Добре — казах. Но тя вече беше затворила.

Понеже говорех свободно деборски, вероятно трябваше да приема обаждането ѝ като някакво официално извинение за скорошната ѝ безсмислена враждебност. Напълно възможно беше да е приела Мрачния странник, особено след като беше изчезнал. Това би трябвало да ме зарадва. Но предвид колко лош беше денят ми, това само наби поредната треска под ноктите на бедния унизен Декстър. А от страна на урагана си беше чиста наглост да избере този момент за безцелния си тормоз. Нямаха ли край болката и страданието, които щеше да се наложи да понеса?

Е, животът е да се валяш в нещастие. Излязох за срещата си с любимия на Дебора.

Преди да потегля обаче, се обадох на Рита, която по мои изчисления трябваше да е съвсем близо до вкъщи.

— Декстър — вдигна тя задъхано, — не мога да си спомня колко бутилирана вода имаме, а опашките в „Пъбликс“ се вият чак до паркинга.

— Ами тогава просто ще трябва да прием бира — казах.

— Мисля, че с консервите сме добре — освен говеждото, което май е от две години — каза тя; явно не забелязваше, че и някой друг може да е казал нещо. Така че я оставих да дърдори с надеждата, че все някога ще намали темпото. — Проверих фенерчетата преди две

седмици. Спомняш ли си как изгасна токът за четирийсет минути? А допълнителните батерии са в хладилника на дъното на най-долния рафт. Коуди и Астор са с мен, утре няма да имат занималня, но някой в училище им е казал за урагана Андрю и мисля, че Астор е малко изплашена, така че като се прибереш, може би трябва да поговориш с тях? И да им обясниш, че е като гръмотевична буря и че ще се оправим, че просто ще има силен вятър и шум и токът ще спре за известно време. Но ако на път за вкъщи видиш магазин, който не е много претъпкан, спри да купиш малко минерална вода, колкото можеш да вземеш. И лед, мисля, че хладилната чанта е още на полицата над пералнята, можем да я напълним с лед и да сложим вътре нетрайните продукти. О! Ами лодката ти? Добре ли ще е там, където е, или трябва да направиш нещо? Мисля, че ще успеем да приберем нещата от двора, преди да се стъмни, сигурна съм, че ще се оправим, а и вероятно така и така няма да удари тук.

— Добре — казах аз. — Малко ще се забавя.

— Добре. О, гледай, магазин „Уин-Дикси“ не изглежда толкова зле. Май ще опитаме да се пъхнем, ето едно място на паркинга. Чао!

Не мислех, че е възможно, но Рита явно се беше научила да живее, без да диша. Или може би трябваше да изплува за въздух само за час — час и нещо като китовете. Изпълнението беше вдъхновяващо и след като го чух, се почувствах много по-подготвен да сложа капациите на прозорците на едноръкия приятел на сестра си. Запалих колата и се мушнах в трафика.

Ако движението в пиковите часове е лудница, то движението в пиковите часове при приближаващ ураган е като края на света и лудост тип „всички ще умрем, но нека ти да си пръв“ — хората караха, все едно наистина трябва да убият всички, които могат да им попречат да се докопат до шперплата и батериите. Къщичката на Дебора на Корал Гейбълс не беше далеч, но когато накрая спрях на алеята ѝ, все едно бях преживял апашко изпитание за мъжественост.

Докато слизах от колата, входната врата се отвори и излезе Чътски.

— Здравсти, приятел — извика. Помаха ми весело със стоманената кука на мястото на лявата си ръка и слезе по пътеката да ме посрещне. — Наистина съм ти задължен. С тази проклета кука ми е малко трудно да завинтвам гайките.

— И още по-трудно да си бъркаш в носа — казах съвсем леко раздразнен от бодрото му страдание.

Но вместо да се обиди, той се разсмя.

— Да. И много по-трудно да си бърша задника. Хайде. Изнесъл съм всичко отзад.

Тръгнах след него към малкия обрасъл двор на Дебора. Но за своя огромна изненада видях, че вече не е обрасъл. Дърветата, които преди надвисваха над него, бяха подкастрени, а буренакът, който растеше между плочките, беше изчезнал. Имаше три спретнато подрязани розови храста, леха с някакви декоративни цветя и излъскано барбекю в единия ъгъл.

Погледнах Чътски и вдигнах вежда.

— Да, знам — каза той. — Малко е педерастко, нали? — Сви рамене. — Много се отегчавам да седя и да се лекувам, а обичам нещата да са подредени малко повече от сестра ти.

— Много е хубаво — казах аз.

— Аха — каза той, все едно наистина го бях обвинил, че е гей. — Е, дай да оправим тези. — Кимна към купа гофрирана стомана, подпрян до стената на къщата — противоураганните капаци на Дебора. Семейство Морган беше второ поколение във Флорида и Хари ни беше възпитал да използваме хубави капаци. Ако спестиш пари от капациите, ще похарчиш много повече по ремонта в къщата, когато те не издържат.

Обратната страна на високото качество на капациите на Дебора обаче беше, че бяха много тежки и имаха остри ръбове. Трябваша дебели ръкавици — или в случая на Чътски, само една. Не съм сигурен, че той оценяваше парите, които щеше да спести от ръкавици. Като че ли се стараеше повече, отколкото би трябвало, за да ми покаже, че не е сакат и че всъщност не се нуждае от помощта ми.

Във всеки случай след около четирийсет минути бяхме закачили капациите и ги бяхме заключили. Чътски погледна за последно тези, които покриваха френските врати към дворчето, и — явно доволен от изключителното ни майсторство — вдигна лявата си ръка, за да изтрие потта от челото си, като се хвана в последния момент, преди да раздере бузата си с куката. Засмя се малко горчиво и заби поглед в нея.

— Още не съм свикнал с тази дивотия — каза и поклати глава. — Будя се посред нощ и чувствам как липсващите пръсти ме сърбят.

Трудно беше да измисля умен или дори социално приемлив отговор на това. Никъде не бях чел какво да кажеш на човек, който ти казва, че изпитва усещания в ампутираната си ръка. Чътски май усети неловкостта, защото се изсмя сухо и безрадостно.

— Е, все пак — каза — старото магаре още припка. — Стори ми се доста злостен подбор на думи, защото левият му крак също липсваше и припкането беше изключено. И все пак се радвах, че виждам как излиза от депресията, така че ми се стори добре да се съглася с него.

— Никой не се е съмнявал — казах. — Сигурен съм, че ще се справиш.

— Аха. Мерси — каза той не много убедително. — А и не теб трябва да убеждавам. А няколко бюрократи във Вашингтон. Предлагат ми чиновническа работа, но... — Той вдигна рамене.

— Стига де — казах. — Не може наистина да искаш да се върнеш към полевата работа, нали?

— В това ме бива — каза той. — За известно време бях най-добрият.

— Може би просто ти липсва адреналинът.

— Може би. Искаш ли бира?

— Благодаря, но имам заповеди свише да купя бутилирана вода и лед, преди да са свършили.

— Ясно — каза той. — Всички са ужасени, че може да им се наложи да си пият мохитото без лед.

— Една от големите опасности на урагана — казах аз.

— Благодаря ти за помощта — каза той.

По пътя към къщи трафикът беше още по-лош. Хора бързаха с безценните шперплатови плоскости, завързани за покривите на колите, все едно са ограбили банка. Бяха ядосани от напрежението от дългото чакане и чудене дали някой няма да ги пререди и дали ще е останало нещо, когато им дойде редът.

Други бяха на път да заемат местата им на същите тези опашки и мразеха всички, които ги бяха изпреварили и може би бяха купили последната батерия във Флорида.

Като цяло беше възхитителна смес от враждебност, гняв и параноя и би трябвало безкрайно да ме ободри. Но всяка надежда за добро настроение изчезна, когато усетих, че си тананикам нещо, нещо познато, не можех да се сетя точно какво и не можех да спра да си го тананикам. И когато накрая се сетих какво е, цялата радост на празничната вечер беше съсипана.

Беше музиката от съня ми.

Музиката, която бе звучала в главата ми с чувството за топлина по бузите ми и миризмата на нещо, което гори. Беше проста и повтаряща се, и не особено прилепчива, но ето че си я тананиках по магистралата Саут Дикси, тананиках си я и намирах утеха в повтарящите се ноти, все едно беше приспивна песничка, която майка ми ми е пяла.

И все още не знаех какво означава.

Сигурен съм, че каквото и да ставаше в подсъзнанието ми, беше причинено от нещо просто, логично и лесно за разбиране. От друга страна, просто не можех да се сетя за проста, логична и лесна за разбиране причина да чувам музика и да усещам топлина по лицето си насън.

Мобилният ми телефон започна да бръмчи и понеже движението така и така се влачеше, вдигнах.

— Декстър — каза Рита, но едва познах гласа ѝ. Рита: малка и изгубена, и напълно победена. — Коуди и Астор... Няма ги.

Нещата наистина се подреждаха добре. Новите гостоприемници бяха прелестно отзивчиви. Започнаха да се събират и с малко убеждение лесно започнаха да следват внушенията МУ за поведението си. И построиха големи каменни сгради за поколението МУ, измислиха сложни церемонии с музика, за да се докарат до състояние на транс, и станаха толкова ентузиазирани услужливи, че за известно време МУ станаха прекалено много. Когато нещата на гостоприемниците потръгнаха, те убиваха неколцина от своите от благодарност. Ако нещата не вървяха, убиваха с надеждата ТО да подобри положението. ТО трябваше само да оставя това да се случва.

И с това ново забавление ТО започна да разглежда резултата от възпроизвеждането си. За първи път, когато набъбването и избухването дойде, ТО посегна към новороденото, успокои го, облекчи страха му и сподели съзнанието си. И новороденото отвърна с приятна готовност, бързо и с радост учеше всичко, което ТО имаше да го научи, и се включваше на драго сърце.

После станаха четири, после осем, шейсет и четири — и изведнъж твърде много. С толкова много просто нямаше място. Дори новите гостоприемници започнаха да се дърпат пред броя на жертвите, от които имаха нужда.

ТО беше практично, ако не друго. Бързо видя проблема и го разреши — като избя почти всички други, които беше породило. Няколко избягаха по света в търсене на нови гостоприемници. ТО задържа само няколко при себе си и нещата най-сетне бяха под контрол.

След време тези, които бяха избягали, започнаха да отвържат на удара. Установиха храмове и ритуали съперници и изпратиха армиите си срещу НЕГО, и те бяха многобройни. Смутът беше огромен и продължи много дълго. Но понеже ТО беше най-старото и най-опитното, накрая победи всички останали, с изключение на няколко, които се укрива.

Те се изпокриха в разпръснати гостоприемници, притаиха се и много оцеляха. Но през хилядолетията ТО беше научило, че е важно да се чака. Имаше цялото съществуващо време и можеше да си позволи да е търпеливо, бавно да открива и убива избягалите и после бавно и внимателно да съгради отново величествения и прекрасен култ към СЕБЕ СИ.

ТО поддържаеше култа жив, таен, но жив.

И чакаше останалите.

37.

Знам много добре, че светът не е хубаво място. Има безброй ужасни неща, които могат да се случат, особено на деца: могат да бъдат отведени от непознат или от приятел на семейството, или от разведен баща; могат да се изгубят и да изчезнат, да паднат в кладенец, да се удавят в басейна на съседа — а когато приближава ураган, има още повече възможности. Списъкът се ограничава само от въображението им, а Коуди и Астор бяха добре снабдени с въображение.

Но когато Рита ми каза, че ги няма, дори не си помислих за кладенци, пътни злополуки и банди мотористи. Знаех какво е станало с Коуди и Астор, знаех го със студена твърда увереност, която беше поясна и сигурна от всичко, което Странникът ми бе нашепвал някога. В главата ми избухна една мисъл и аз не я поставих под въпрос.

За половин секунда, колкото му отне да регистрира думите на Рита, мозъкът ми се изпълни с малки картини: преследващите ме коли, нощните посетители, които тропаха по вратите и прозорците, страшният човек, който бе оставил картичката си на децата, и най-убедително, сухата забележка на професор Келър: „Молох обичал човешки жертвоприношения. Особено деца“.

Не знаех защо Молох иска точно моите деца, но знаех без никакво съмнение, че той, тя или то ги беше хванало. И знаех, че това не е хубаво за Коуди и Астор.

Тръгнах към къщи, без да губя време, запровирах се през трафика като кореняк жител на Маями, какъвто съм, и само след няколко минути изскочих от колата. Рита стоеше под дъжда на края на алеята и приличаше на малко сиротно мишле.

— Декстър — каза Рита, в гласа ѝ бе събран цял свят от пустота.
— Моля те, Декстър, намери ги!

— Заклучи къщата — казах — и ела с мен.

Тя ме погледна, все едно ѝ бях казал да остави децата и да иде на боулинг.

— Веднага — казах аз. — Знам къде са, но ни трябва помощ.

Рита се обърна и хукна към къщата, а аз извадих мобилния си и набрах.

— Какво има? — попита Дебора.

— Трябва да ми помогнеш.

Настъпи кратка пауза, а после излайване на невесел смях.

— Боже — каза тя, — идва ураган, лошите са се окопали и само чакат да спре токът, а ти искаш да ти помогна.

— Коуди и Астор са изчезнали — казах. — Молох ги е хванал.

— Декстър... — каза тя.

— Трябва да ги намеря бързо и трябва да ми помогнеш.

— Ела тук — каза тя.

Докато прибирах телефона, Рита прецапа през вече събралите се на тротоара локви.

— Заключение — каза. — Но, Декстър, какво ще стане, ако се върнат, а нас ни няма?

— Няма да се върнат — казах. — Не и ако ние не ги доведем. — Това очевидно не беше успокоителната забележка, на която Рита се надяваше, и тя ухапа юмрук, сякаш едва се сдържаше да не извика. — Качвай се в колата, Рита — казах. Отворих ѝ вратата и тя ме погледна над полусмлените си кокалчета. — Хайде — казах и тя най-сетне се качи. Седнах на волана, запалих и изкарах колата от алеята.

— Ти каза... — запъна се Рита и с облекчение забелязах, че е извадила юмрука от устата си, — че знаеш къде са.

— Да — казах и без да поглеждам, завих по Ю Ес 1 и дадох газ през оредяващия трафик.

— Къде? — попита тя.

— Знаем кой ги е хванал — казах. — А Дебора ще ни помогне да открием къде са.

— Божичко, Декстър — каза Рита и тихичко заплака. Дори да не карах, нямаше да знам какво да направя или да кажа, така че просто се съсредоточих върху това да стигнем до управлението живи.

В една много удобна стая иззвъня телефон. Не издаде непристойно чуруликане или салса мелодия, или дори фрагмент от Бетовен като модерните телефони. Не, иззвъня с прост старовремски звук, както би трябвало да звъни всеки нормален телефон.

И този консервативен звук пасваше на стаята, която беше елегантна по много успокоителен начин. В нея имаше кожен диван и две подходящи кресла, всички изтъркани точно толкова, че да създават чувството за любим чифт обувки. Телефонът стоеше на ниска масичка от тъмен махагон в единия край на стаята до бара, направен от същото дърво.

Като цяло, стаята носеше отпуснатата и безвременна атмосфера на много стар и добре установен клуб за господа, с изключение на един детайл: стената между бара и дивана беше заета от голям дървен шкаф с витрина, който приличаше на нещо средно между витрина за трофеи и рафт за редки книги. Но вместо лавици шкафът беше оборудван със стотици облицовани с филц ниши. Малко повече от половината съдържаха керамични глави на бик с размерите на човешки череп.

Един възрастен мъж влезе в стаята, без да бърза, но и без внимателната колебливост на крехката напреднала възраст. В походката му имаше увереност, каквато обикновено се среща само у много по-млади мъже. Косата му беше бяла и гъста, лицето — гладко, сякаш полирано от пустинен вятър. Отиде до телефона, все едно беше съвсем сигурен, че този, който звъни, няма да затвори, докато не вдигне, и изглежда, беше прав, понеже когато посегна към слушалката, телефонът все още звънеше.

— Да — каза той и гласът му също беше много по-млад и по-силен, отколкото би трябвало. Докато слушаше, взе някакъв нож от масата до телефона. Беше от дървен бронз. Дръжката беше извита във формата на бича глава, очите бяха украсени с два големи рубина, а острието беше обточено със златни букви, които много приличаха на МЛК. Също като възрастния мъж ножът беше много по-стар, отколкото изглеждаше, и много по-здрав. Докато слушаше, мъжът лениво прокара пръст по острието и на палеца му разцъфна кървава линия. Това сякаш не му направи впечатление. Той остави ножа.

— Добре — каза. — Доведете ги тук. — Слуша още малко, докато небрежно облизваше кръвта от палеца си. — Не — каза и облиза долната си устна. — Другите вече се събират. Бурята няма да повлияе на Молох или хората му. За три хиляди години сме виждали много по-лоши неща, а още сме тук.

Отново послуша за миг, преди да прекъсне събеседника си със съвсем лека нотка на нетърпение:

— Не. Без забавяне. Нека Гледащия ми го доведе. Време е.

Затвори телефона и остана за миг неподвижен. После пак взе ножа и на гладкото му старо лице се появи изражение.

Почти усмивка.

Вятърът и дъждът блъскаха свирепо, но не постоянно, и повечето жители на Маями се бяха махнали от пътищата и попълваха застрахователни формуляри за планираните щети, така че движението не беше претоварено. Един особено силен порив на вятъра ни свали от скоростната лента, но иначе пътуването беше бързо.

Дебора ни чакаше на входа.

— Елате в моя офис и ми кажете какво знаете.

Тръгнахме след нея към асансьора и се качихме.

„Офис“ беше малко пресилено за мястото, където работеше Дебора. Беше кутийка в помещение с още много такива. В тясното пространство бяха натъпкани бюро, стол и два сгъваеми стола за гости, където се настанихме ние.

— Добре — каза тя. — Какво стана?

— Те... Пратих ги на двора — каза Рита. — Да си съберат играчките и нещата. Заради урагана.

Дебора кимна и я подкани:

— И?

— Аз влязох вътре, за да прибера покупките — каза Рита. — И когато излязох, тях ги нямаше. Беше само за няколко минути, но те... — Рита скри лицето си с ръце и се разхлипа.

— Видя ли някой да се приближава към тях? — попита Дебора. — Странни коли в квартала? Каквото и да е?

Рита поклати глава.

— Не, нищо. Просто бяха изчезнали.

Дебора ме погледна.

— Стига бе, Декстър! Това ли е? Цялата работа? Откъде знаеш, че не играят на Нинтендо у съседите?

— Стига, Дебора — казах. — Ако си се уморила от работа, кажи ни веднага. Иначе стига глупости. Знаеш не по-зле от мен, че...

— Нищо не знам, нито пък ти — отсече тя.

— Значи не си внимавала — казах и открих, че тонът ми става по-остър, за да подхожда на нейния, което беше изненадващо. Емоции? Аз? — Визитката, която е оставил на Коуди, ни казва всичко, от което имаме нужда.

— Освен къде, защо и кой — озъби се тя. — И още чакам някакви проникновения по въпроса.

Въпреки че бях напълно подготвен да ѝ се озъбя и аз, нямаше за какво да се зъбя. Тя беше права. Просто защото Коуди и Астор ги нямаше, това не значеше, че внезапно сме се сдобили с нова информация, която да ни отведе до убиеца. Значеше само, че залозите са се вдигнали значително и че времето ни изтича.

— Ами Уилкинс? — попитах.

Тя махна с ръка.

— Гледат го.

— Като миналия път ли?

— Моля ви — прекъсна ни Рита, в гласа ѝ се промъкваше истерична нотка. — За какво говорите? Няма ли как просто да... — Гласът ѝ се изгуби в нов пристъп на хлипане и Дебора премести поглед от нея към мен. — Моля ви — хлипаше Рита.

Гласът ѝ изтъня, отекна в мен и сякаш добави последното късче болка в празната замаяност вътре в мен, която се сля с далечната музика.

Станах.

Усетих как леко се олюлявам и чух Дебора да ме вика, а после музиката дойде, тиха, но настойчива, сякаш винаги беше била там и просто бе чакала момента, когато можех да я чуя, без да се разсейвам, и докато насочвах вниманието си към боя на барабаните, тя ме повика, повика ме, както знаех, че ме вика от самото начало, но сега по-настойчиво; надигаше се все по-близо до крайния екстаз и ми казваше да тръгна, да вървя, да отида при нея.

И помня, че бях много щастлив, понеже времето най-сетне бе дошло, и въпреки че чувах Рита и Дебора да ми говорят нещо, то едва ли беше ужасно важно, не и след като музиката ме зовеше и обещанието за идеално щастие най-сетне беше тук. Така че им се усмигнах и май дори казах:

— Извинете. — И излязох от стаята, без да ме е грижа за озадачените им физиономии. Излязох и от сградата и отидох на паркинга, откъдето идваше музиката.

Там ме чакаше кола, което ме направи още по-щастлив, и аз забързах към нея, движех крака под прекрасния поток на музиката и когато стигнах до колата, задната врата се отвори и после не си спомням нищо.

38.

Никога не съм бил толкова щастлив. Радостта ме връхлетя като комета, пламтяща, огромна и тежка в тъмното небе и свистяща към мен с невъобразима скорост, въртяща се навътре, за да ме погълне и да ме отнесе в безбрежна вселена на екстаз и всезнаещо единство, любов и разбирателство — блаженство без край в мен и от мен и навсякъде около мен, завинаги.

И тя ме завъртя през девственото нощно небе, топло заслепяващо одеяло от ликуваща любов, и ме залюля в люлка от безкрайна радост, радост, радост. Докато се въртях все по-високо и по-бързо и още по-изпълнен с всевъзможно щастие, ме връхлетя страхотен трясък и отворих очи в малка тъмна стая без прозорци и с много твърд бетонен под и стени, без да имам представа къде съм и как съм се озовал там. Самотна лампа гореше над вратата и аз лежах на пода в мъждивата ѝ светлина.

Щастието изчезна напълно и нищо не избликваше, за да заеме мястото му, освен чувството, че където и да съм, никой няма намерение да ми връща нито радостта, нито свободата. И въпреки че в стаята не се виждаха бичи глави, керамични или други, и по пода нямаше купчини староарамейски списания, не беше трудно да събера две и две. Бях последвал музиката, бях изпитал екстаза и бях загубил съзнателен контрол. А това значеше, че по всяка вероятност ме е хванал Молох, реален или митичен.

Все пак е по-добре човек да не взема нещата за даденост. Може би бях отишъл насън в някой склад и можех просто да отворя вратата и да изляза. Изправих се с известно затруднение — чувствах се замаян и малко нестабилен и предположих, че за да ме доведат тук, са използвали някакъв опиат. Останах неподвижен за миг и се съсредоточих върху това да накарам стаята да се укроти, и след като вдишах дълбоко няколко пъти, успях. Направих крачка встрани и докоснах стената — много солидни бетонни блокове. На допир вратата беше почти толкова дебела и беше здраво заключена — дори не

изтрака, когато я блъснах с рамо. Обиколих малката стая — не беше по-голяма от широк килер. В средата имаше канал и това беше единственото обзавеждане. Това не ми се стори особено обнадеждаващо, защото означаваше, че или трябва да използвам канала за лични нужди, или не се очакваше да остана тук толкова дълго, че да ми дотрябва тоалетна. Ако последното беше вярно, ми беше трудно да повярвам, че бързото излизане ще е за добро.

Не че можех да направя нещо по въпроса, каквито и планове да се правеха за мен. Бях чел „Граф Монте Кристо“ и „Затворникът от Зенда“ и знаех, че ако успея да се докопам до нещо като лъжица или тока на колан, бих могъл лесно да прокопая път за бягство през следващите петнайсетина години. Но те небрежно бяха забравили да ме снабдят с лъжица, а и токата на колана ми явно беше отнета. Това поне ми казваше много за тях. Бяха внимателни, вероятно опитни и бяха лишени дори от най-примитивно чувство за скромност, тъй като май въобще не ги беше еня, че без колан могат да ми паднат панталоните. Обаче все още нямах представа кои са и какво искат от мен.

И това хич не беше добре.

Нищо не ми подсказваше какво мога да направя, освен да седя на студения бетонен под и да чакам.

Така и направих.

Казват, че размисълът бил добър за душата. През вековете хората са се стремили към мир и покой, време за тях самите, без да се разсейват, просто за да могат да размишляват. И ето че аз имах точно това — мир и покой и никакво разсейване, но въпреки това ми беше много трудно да се облегна в удобната си циментова стая и да оставя размислите да ме споходят и да сторят добро на душата ми.

Като начало не беше вярно, че имам душа. Ако имах, какво си мислеше, че ми позволяваше да правя такива ужасни неща в продължение на толкова много години? Дали Мрачният странник не заемаше мястото на хипотетичната душа, която би трябвало да имат човешките същества? И сега, когато него го нямаше, щеше ли да ми порасне истинска душа и да ме превърне в човек?

Осъзнах, че все пак размишлявам, но някак си това не ми създаваше истинско чувство на удовлетворение. Можех да си размишлявам, докато не ми опадат зъбите, но това нямаше да обясни

къде е отишъл Странникът ми — или къде са Коуди и Астор. Освен това нямаше да ме измъкне от тази малка стая.

Станах отново и обиколих стаята, този път по-бавно, търсех дребни слаби места. В ъгъла имаше отвор за проветряване — идеален път за бягство, ако бях голям колкото пор. На стената до вратата имаше ключ за лампа. Това беше.

Спрях до вратата и я опипах. Беше тежка и дебела и не ми вдъхваше нито капчица надежда, че мога да я разбия, да отключая ключалката или да я отворя някак без помощта на експлозиви или фадрома. Пак се огледах, но не видях нито едното, нито другото да се търкаля в ъгъла.

Бях в капан. Затворен, заловен, отвлечен, в мрачен зандан — дори синонимите не ме облекчаваха. Долепих буза до вратата. Каква полза от надеждата? Надежда за какво? Да ме пуснат обратно в света, където вече нямах цел? Не беше ли по-добре за всички страни, ако Победеният Декстър просто изчезнеше в забвение?

През дебелията врата дочух нещо, някакъв висок шум, който се приближаваше. И докато ставаше все по-близък, разпознах мъжки глас, който спореше с друг, по-тъничък, настойчив глас, който ми беше много познат.

Астор.

— Глупак! — каза тя, когато се изравниха с вратата ми. — Недей... — И после изчезнаха.

— Астор! — извиках с всичка сила, макар да знаех, че няма да ме чуе. И в доказателство, че глупостта е повсеместна и последователна, ударих по вратата с две ръце и пак изкрещях: — Астор!

Разбира се, нямаше никакъв отговор, освен слабото парене в дланите ми. Понеже не можех да измисля друго, се свлякох на пода, облегнах се на вратата и зачаках смъртта си.

Не знам колко дълго съм седял с опрян на вратата гръб. Признавам, че не беше много героично. Знам, че би трябвало да скоча на крака, да извадя тайния си декодиращ пръстен и да прегриза стената с тайните си радиоактивни свръхсили. Но бях изцеден. Слабият предизвикателен гласец на Астор от другата страна на вратата беше забил последния пирон. Нямаше го вече Тъмния рицар. От мен не беше останало нищо освен обвивка — и тя щеше да бъде разкъсана.

Така че седях прегърбен и отпуснат до вратата и не се случваше нищо. Тъкмо мислех как да се обеса на ключа за лампата на стената, когато усетих от другата страна на вратата някакво тътрене. После някой я бутна.

Аз я препречвах, така че естествено ме заболя, жестоко ощипване по задницата на човешкото ми достойнство. Реагирах бавно и те бутнаха пак. И пак ме заболя. И от болката разцъфна нещо наистина прекрасно, изникна от празнината като първото пролетно цвете.

Полудях.

Не просто се подразних, вбесен от нечия нехайна употреба на задника ми като подпирачка за врата. Наистина се ядосах, разярих, разгневих от липсата на зачитане на личността ми, от предположението, че съм пренебрежимо нищожество, нещо, което да заключиш в някаква стая и всеки, който има ръце и слаби нерви, да може да го подмята. Нищо, че само допреди миг аз бях имал също толкова ниско мнение за себе си. Това нямаше значение — бях луд в класическия смисъл на думата на умопобъркан и без да мисля за нищо друго, се хвърлих с всичка сила обратно към вратата.

Последва малко съпротивление и после резето се затвори. Станах и си помислих: „Ето!“ — без всъщност да знам какво означава това. И докато гледах ядно вратата, тя пак започна да се отваря и аз пак опрях рамо на нея и я затворих. Беше невероятно приятно и се почувствах по-добре, отколкото се бях чувствал от доста време, но когато част от чистия сляп гняв се оттече от мен, ми хрумна, че колкото й отпускащо да е подпирането на вратата, все пак е малко безсмислено и рано или късно ще доведе до моето поражение, тъй като нямах оръжия или инструменти, а онзи от другата страна теоретично нямаше ограничения на това, което можеше да донесе, за да си помогне.

Докато размишлявах, вратата отново се отвори донякъде и спря в крака ми. Докато автоматично я блъсках обратно, ми хрумна нещо. Беше глупав ескапизъм тип Джеймс Бонд, но можеше да свърши работа, а аз нямах абсолютно нищо за губене. При мен мисленето експлодира в бясно действие и аз затворих вратата с рамо и веднага отстъпих встрани от рамката и зачаках.

Съвсем естествено, само след миг някой пак блъсна вратата, но този път аз не се съпротивлявах, така че тя се отвори широко и се тресна в стената и някакъв изгубил равновесие мъж в нещо като униформа се препъна в стаята след нея. Опитах се да го хвана за ръката, но улучих рамото. Това обаче ми стигаше — завъртях се с всичка сила и го запратих с главата напред в стената. Последва приятен звук, все едно бях бутнал голям пъпеш от кухненската маса, той отскочи от стената и падна по лице на бетонния под.

И ето, прероденият и тържествуващ Декстър стоеше гордо изправен, врагът му лежеше проснат в нозете му и отворената врата водеше към свободата, изкуплението и после може би към една лека вечеря.

Бързо претърсих пазача, взех ключовете, големия му джобен нож и един автоматичен пистолет, който надали щеше скоро да му потрябва, а после предпазливо излязох в коридора, като затворих вратата след себе си. Някъде там Коуди и Астор ме чакаха и аз щях да ги намеря. Какво щях да правя тогава, не знаех, но нямаше значение. Щях да ги намеря.

39.

Сградата беше приблизително с размерите на голяма маямска крайбрежна къща. Минах внимателно през дългото антре, което завършваше с врата подобна на тази, на която току-що си бях играл на бутанка. Приблжих се на пръсти и долепих ухо. Не чух нищо, но вратата беше толкова дебела, че това също не означаваше нищо.

Сложих ръка на дръжката и бавно я натиснах. Не беше заключено и отворих.

Надникнах предпазливо в пролуката и не видях нищо тревожно освен малко мебели, които май бяха от истинска кожа — отбелязах си наум да докладвам на организацията за защита на животните. Стаята беше много елегантна и когато отворих по-широко, видях в дъното много хубав махагонов бар.

Но много по-интересна беше витрината с трофеи до бара. Простираше се покрай стената цели двайсет стъпки и зад стъклото, едва забележими, видях цели редове с нещо като подредени керамични глави на бикове. Всяка блестеше под собствена малка лампичка. Не ги преброих, но трябва да бяха повече от сто. И преди да успея да вляза в стаята, чух глас — студен и сух, доколкото може да бъде, без да спре да е човешки.

— Трофеи. — Подскочих и насочих пистолета към звука. — Мемориална стена, посветена на бога. Всяка глава представлява душа, която сме изпратили при него. — Един възрастен мъж седеше и просто ме гледаше, но когато аз го погледнах, ударът беше почти физически. — Правим нова за всяко жертвоприношение — каза той. — Влизай, Декстър.

Не изглеждаше много заплашителен. Всъщност беше почти незабележим, потънал в едно от кожените кресла. Стана бавно с предпазливостта на стар човек и обърна към мен лицето си, което беше хладно и гладко като речен камък.

— Чакахме те — каза той, въпреки че доколкото виждах, беше сам в стаята, ако не се брояха мебелите. — Заповядай.

Наистина не знаех дали е заради това, което каза, или заради начина, по който го каза — или нещо съвсем друго. Във всеки случай, когато ме погледна, внезапно ми се стори, че в стаята не достига въздух. Целият луд устрем на бягството ми сякаш се източи от мен като кръв и се събра на локва около глезените ми и през мен премина огромна дрънчаща пустота, все едно на света съществуваше единствено безсмислена болка, а той беше нейният повелител.

— Създаде ни доста неприятности — каза спокойно той.

— Това поне е някаква утеха — казах аз. Пресилено и дори на мен ми прозвуча слабовато, но старецът изглеждаше малко раздразнен. Пристъпи към мен и открих, че се опитвам да се дръпна. — Между другото — казах с надеждата да не ми проличи, че се чувствам, сякаш се разтапям, — кои сте тези вие?

Той наклони глава на една страна.

— Мисля, че знаеш. Ти определено доста дълго ни разглежда. — Направи още една крачка към мен и коленете ми леко се разтрепериха. — Но в името на приятния разговор, ние сме последователите на Молох. Наследниците на цар Соломон. Три хиляди години поддържахме култа към бога жив и пазехме традициите и силата му.

— Продължаваш да говориш в първо множествено — казах аз.

Той кимна и от това движение ме заболя.

— Тук има и други. Но ние сме, както съм сигурен, че знаеш, Молох. Той съществува в мен.

— Значи *вие* сте убили момичетата? И ме преследвахте? — казах и признавам, че се изненадах как този старец е направил всичко това.

Той дори се усмихна, но в усмивката му нямаше хумор и това не ме накара да се почувствам по-добре.

— Не съм го направил лично, не. Бяха Гледащите.

— Искаш да кажеш, че то може да излиза от теб?

— Разбира се — каза той. — Молох може да се движи между нас, както пожелае. Той не е един човек, не е *в* един човек. Той е бог. Излиза и влиза в мен и някои други за специални задачи. Да гледа.

— Е, чудесно е, че си има хоби — казах. Не бях сигурен накъде отива разговорът нито дали безценният ми живот няма да приключи, така че зададох първия въпрос, който изскочи в ума ми: — Тогава защо оставихте телата при университета?

— Защото искахме да те намерим, естествено.

Думите му ме накараха да замръзна.

— Ти привлече вниманието ни, Декстър — продължи той, — но трябваше да сме сигурни. Трябваше да те наблюдаваме, за да видим дали ще разпознаеш ритуала ни и дали ще откликнеш на Гледащия. И, разбира се, беше удобно да подведем полицията да се насочи към Халпърн.

Не знаех откъде да започна.

— Той не е един от вас, така ли? — попитах.

— О, не — мило отвърна старецът. — Когато го освободят, ще се присъедини към другите тук. — И кимна към пълната с глави на бикове витрина за трофеи.

— Значи наистина не е убил момичетата?

— Напротив — каза той. — Бил е убеден отвътре от едно от Децата на Молох. — Наклони глава на една страна. — Сигурен съм, че точно ти можеш да го разбереш, нали?

Можех, разбира се. Но не получавах отговор на основните въпроси.

— Може ли да се върнем на това как съм привлякъл вниманието ви? — попитах вежливо, като си мислех за всичките си усилия да не се набивам на очи.

Мъжът ме погледна, все едно съм изключително тъп, и каза:

— Ти уби Александър Маколи.

Резетата в отслабената стоманена ключалка на мозъка на Декстър паднаха.

— Зандър е бил един от вас?

Той леко поклати глава.

— Второстепенен помощник. Снабдяваше ни с материал за обредите.

— Водел ви е пияниците, а вие сте ги убивали.

Той сви рамене.

— Правим жертвоприношения, Декстър, не убийства. Във всеки случай, когато ти взе Зандър, ние те проследихме и открихме какво си.

— Какво съм? — изтърсих аз. Беше ободряващо да си мисля, че стоя лице в лице с някой, който може да отговори на въпроса, който бях обмислял през повечето от щастливия си кълцащ живот. Но после устата ми пресъхна и докато чаках отговора му, в мен разцъфна усещане, което страшно приличаше на истински страх.

Погледът на стареца стана остър.

— Ти си отклонение — каза той. — Нещо, което не би трябвало да съществува.

Ще си призная, че е имало моменти, когато бих се съгласил с тази мисъл, но точно сега не беше един от тях.

— Не искам да съм груб, но на мен ми харесва да съществувам.

— Това вече не е твой избор — каза той. — В теб има нещо, което представлява заплаха за нас. Смятаме да се отървем от него и от теб.

— Всъщност — казах аз, сигурен, че говори за Мрачния ми странник, — това нещо вече го няма.

— Знам — каза той малко по-сприхаво, — но отначало е дошло при теб заради силно травмиращо преживяване. То е настроено спрямо теб. Но също така е копеле на Молох и това настройва *теб* към нас. — Размаха пръст пред лицето ми. — Затова можеше да чуеш музиката. Чрез връзката, направена през твоя Гледащ. И скоро, когато ти причиним достатъчно страдание, то ще се върне при теб като нощна пеперуда при светлината.

Това изобщо не ми хареса и виждах, че разговорът бързо се изплъзва от ръцете ми, но си спомних тъкмо навреме, че имам пистолет. Насочих го към стареца и се изправих в целия си разтреперан ръст.

— Искам си децата — казах.

Той не изглеждаше особено притеснен от насоченото към пъпа му оръжие, прекалено самоуверено според мен. Носеше на кръста си голям гаден на вид нож, но не посегна към него.

— Децата вече не са твоя грижа. Сега принадлежат на Молох. Молох обича вкуса на деца.

— Къде са?

Той махна презрително с ръка.

— Тук, на Торо Кий са, но вече не можеш да спреш ритуала.

Торо Кий беше далеч от континента и напълно частен. Но въпреки че обикновено е голямо удоволствие да научиш къде си, този път това повдигна доста неприятни въпроси — например къде са Коуди и Астор и как ще предотвратят животът, както го познавах, да свърши моментално?

— Ако не възразяваш — казах и размърдах пистолета, за да схване какво имам предвид, — мисля да ги взема и да си ходим вкъщи.

Той не помръдна. Само ме гледаше и в очите му почти виждах огромните черни криле, пляскащи в стаята, и преди да успея да натисна спусъка, да си поема дъх или да мигна, барабаните започнаха да се надигат настойчиво в ритъма, който вече беше впечатан в мен, и тръбите извисиха глас в такт, повеждайки хора от гласове към щастieto, и аз се заковах на място.

Зрението ми изглеждаше нормално и другите ми сетива бяха непокътнати, но не можех да чуя нищо друго освен музиката и не можех да направя друго освен това, което музиката ме караше да направя. А тя ми казваше, че истинското щастие ме очаква пред тази стая. Казваше ми да отида и да загреба от него, да изпълня ръцете и сърцето си с вечно блаженство, с радост до края на всички неща, и аз видях как се обръщам към вратата и краката ми ме повеждат към щастливата ми съдба.

Когато се доближих до вратата, тя рязко се отвори и влезе професор Уилкинс. Той също носеше пистолет и почти не ме погледна. Кимна на стареца и каза:

— Готови сме.

Едва го чух през дивия прилив на чувства и надигащата се музика и с желание продължих към вратата.

Накъде дълбоко под всичко това пискливото гласче на Декстър крещеше, че нещата не са както трябва, и искаше да променя посоката. Но беше толкова тъничко, а музиката беше така силна, по-голяма от всичко в този безкрайно прекрасен свят, че всъщност нямах колебания за това, което щях да направя.

Пристъпих към вратата в ритъма на вездесъщата музика, смътно осъзнавайки, че старецът върви до мен, но без всъщност да се интересувам от това или от нещо друго. Все още държах пистолета — те не си правеха труда да ми го вземат и на мен не ми хрумваше да го използвам. Нищо друго нямаше значение — само да следвам музиката.

Старецът ме заобиколи и отвори вратата. Лъхна ме горещ вятър — и видях пред себе си бога, самия бог, източника на музиката, източника на всичко, огромния и прекрасен фонтан на екстаз с рога на бик. Извисяваше се над всичко, огромната му бронзова глава беше висока двайсет стъпки, могъщите му ръце бяха протегнати към мен, в

отворения му търбух гореше прекрасен пламък. Сърцето ми се изпълни и аз пристъпих към него, без да забелязвам шепата хора, които стояха и гледаха, въпреки че Астор беше сред тях. Когато ме видя, очите ѝ се ококориха и устата ѝ се раздвижи, но не чувах какво казва.

И мъничкият Декстър дълбоко в мен запищя по-силно, но само колкото да го чуя, не да му се подчиня. Тръгнах към бога, виждах блясъка на огъня в него, гледах пламъците в корема му да трептят и да подскачат на вятъра, който шибаше наоколо. И когато се приближих и застанах пред откритата пещ в търбуха му, спрях и зачаках. Не знаех какво чакам, но знаех, че ще се случи и че ще ме отведе към прелестната вечност, така че чаках.

Появи се Старзак — бе стиснал Коуди за ръка и го влачеше към нас, а Астор се мъчеше да се отскубне от пазача, който я държеше. Но това нямаше значение, защото богът беше тук и протегнатите му ръце се спускаха, за да ме прегърнат и да ме стиснат в топлата си прекрасна хватка. Потреперих от радост, вече не чувах пронизителния безсмислен гласец на Декстър, чувах само гласа на бога, който ме зовеше от музиката.

И вятърът раздуха огъня и Астор се блъсна в мен, бутна ме към едната страна на статуята и огромната топлина, извираща от корема на бога. Изправих се след миг раздразнение и отново загледах чудото на ръцете на бога, които се спускаха надолу; пазачът бутна Астор напред, за да сподели бронзовата прегръдка, и ми замириса на нещо горящо и по краката ми проблесна болка. Погледнах надолу и видях, че панталоните ми горят.

Болката от огъня по краката ми ме прониза с писъка на стотици хиляди гневни неврони и паяжините моментално се разчистиха. Изведнъж музиката се превърна просто в шум от високоговорител и Коуди и Астор стояха до мен в огромна опасност. Сякаш в язовирната стена се беше отворила дупка и Декстър започваше да нахлува обратно през нея. Обърнах се към пазача и го изблъсках от Астор. Той ме погледна с тъпа изненада и се прекатури, но докато падаше, ме сграбчи за ръката и ме повлече със себе си на земята. Поне падна далеч от Астор и ударът изби ножа от ръката му. Ножът отскочи към мен, аз го грабнах и го забих докрай в слънчевия му сплит.

Болката в краката ми се усили и бързо се заех да изгася разтапящия се панталон, като се търкалях и го плясках, докато не спрѝ да гори. И макар да беше много хубаво, че вече не горя, това остави на Старзак и Уилкинс няколко секунди да се хвърлят към мен. Взех пистолета от земята и скочих на крака да ги посрещна.

Преди много време Хари ме беше научил да стрелям. Почти чувах гласа му, докато заемах позиция за стрелба, издишах и спокойно натиснах спусъка. Прицелваш се в центъра и стреляш два пъти. Старзак падна. Преместваш мерника към Уилкинс и повтаряш. И после на земята имаше две тела и настана ужасна бъркотия, когато останалите зрители хукнаха да се крият, а аз стоях до бога, сам, на място, което изведнъж беше притихнало, с изключение на шума на вятъра. Обърнах се, за да видя защо.

Старецът беше хванал Астор и я държеше за врата с хватка много по-силна, отколкото даваше вид крехкото му тяло. Приблѝжи я до отворената пещ.

— Хвърли пистолета — каза той — или тя ще изгори.

Нямах причина да се съмнявам, че ще изпълни заканата си, и не виждах как да го спра. Всичко живо освен нас се бе изпокрило.

— Ако оставя пистолета — казах и се надявах, че доводът ми е разумен, — откъде да знам, че пак няма да я хвърлиш в огъня?

Той се озъби и това ми причини спазъм на агония.

— Не съм убиец — каза той. — Трябва да се направи както трябва, иначе е просто убийство.

— Не виждам разлика — казах аз.

— Няма как. Ти си отклонение.

— Откъде да знам, че няма да ни убиеш?

— Ти си този, когото трябва да дам на огъня — каза той. — Пусни оръжието и можеш да спасиш момичето.

— Не си много убедителен — казах. Просто печелех време.

— Няма нужда да бъда — каза той. — Това не е безизходно положение — на острова има още хора и те скоро ще дойдат. Не можеш да ги застреляш всичките. И богът е още тук. Но след като явно се нуждаеш от убеждаване, какво ще кажеш, ако резна момиченцето няколко пъти и оставя потокът кръв да те убеди? — Посегна към кръста си, но не откри нищо и свъси вежди. — Ножът ми... — каза и после озадаченото му изражение разцъфна в истинско смайване.

Отвори уста, без да отрони и звук, просто я държеше отворена, все едно щеше да запее някоя ария.

А след това се свлече на колене, лицето му се разкриви и той падна по очи, и видях стърчащия от гърба му нож — и също така и Коуди, който стоеше зад него и се усмихваше, докато гледаше как старецът пада; после вдигна поглед към мен.

— Нали ти казах, че съм готов?

40.

В последния момент ураганът обърна на север и ни удари само с много дъжд и малко вятър. Най-лошото от бурята мина далеч на север от Торо Кий и с Коуди и Астор прекарахме остатъка от нощта заключени в елегантната стая, затиснали едната врата с дивана и другата с едно от огромните кресла. Обадих се на Дебора по телефона, който намерих в стаята, и после направих легло от възглавници зад бара с мисълта, че в случай на нужда дебелият махагон може да осигури допълнителна защита.

Нямаше нужда. Цяла нощ седях с взетия назаем пистолет и гледах вратите и как децата спят. И понеже никой не ни обезпокои, това не беше достатъчно, за да поддържа буден един напълно пораснал мозък, така че също размишлявах.

Мислех какво ще кажа на Коуди, когато се събуди. Когато заби ножа в гърба на стареца, той промени всичко. Каквото и да си мислеше, не беше готов просто заради това, което беше направил. Всъщност беше направил нещата по-трудни за самия себе си. Пътят щеше да е дълъг и мъчен за него, а аз не знаех дали съм достатъчно добър, за да го водя. Аз не бях Хари, никога нямаше да бъда като Хари. Хари беше действал от любов; аз имах съвсем различна операционна система.

А какво беше това сега? Какво беше Декстър без Мрака?

Как изобщо можех да се надявам да живея, камо ли да уча децата как да живеят със зейналия сив вакуум в мен? Старецът беше казал, че Странникът ще се върне, ако изпитам достатъчно болка. Трябваше ли да се измъчвам физически, за да го повикам обратно? Как можех да го направя? Бях стоял с горящи панталони и бях гледал как той едва не хвърли Астор в огъня, но това не беше достатъчно да върне Странника.

Все още не бях намерил отговорите, когато призори пристигна Дебора с отряда за бързо реагиране и с Чътски. Не намериха на острова никой друг и никакви следи къде може да са отишли всички. Трупове на стареца, Уилкинс и Старзак бяха обозначени и прибрани

в чували, а ние се качихме на големия хеликоптер на бреговата охрана, за да се върнем на континента. Естествено, Коуди и Астор бяха очаровани, въпреки че се справиха чудесно с това да се преструват, че не са впечатлени. И след всички прегръдки, плач и сълзи от Рита и всеобщата атмосфера на добре свършена работа сред останалите животът продължи.

Просто така: животът продължи. Не се случи нищо ново, нищо в мен не се разреши и не се появиха никакви нови насоки. Беше просто възобновяване на агресивно скучно обикновено съществуване, което ме смачка още повече от всяка физическа болка на света. Може би старецът беше прав — може би бях отклонение. Но вече не бях дори това.

Чувствах се спихнат. Не просто празен, а някак си свършен, сякаш всичко, което бях дошъл да направя на света, беше свършено и моята празна черупка беше изоставена, за да живее от спомените.

Все още копнеех за отговор на личното отсъствие, което ме терзаеше, но не го получавах. Вече ми се струваше вероятно това никога да не стане. В безчувствеността си не можех да усетя достатъчно дълбока болка, която да върне Мрачния странник. Всички бяхме живи и здрави и лошите бяха мъртви или си бяха отишли, но някак си това не се отнасяше за *мен*. Ако ви звучи егоистично, мога да кажа само, че никога не съм твърдял, че не съм абсолютно себичен — поне не и ако не ме гледа някой. Сега, разбира се, щеше да се наложи наистина да се науча да живея в тази роля и мисълта за това ме изпълваше с безразлично натежало отвращение, от което не можех да се отърся.

Чувството остана с мен през следващите няколко дни и накрая избледня на заден фон, така че започнах да го приемам като своя нова постоянна участ. Унизеният Декстър. Щях да се науча да ходя прегърбен и да се обличам изцяло в сиво и всички деца щяха да ми погаждат номера, защото бях така тъжен и скучен. И накрая на някаква окаяна напреднала възраст просто щях да падна незабелязано и да оставя вятъра да разнесе праха ми по улиците.

Животът продължаваше. Дните се сляха в седмици. Винс Масуока яростно се хвана за работа — намери храна на по-нормална

цена, направи ми пробите за смокинга и след това, когато дойде денят на сватбата, ме закара до обраслата църква в Коконът Гроув навреме.

Стоях пред олтара, слушах музиката на органа и чаках с новото си безчувствено търпение Рита да тръгне наперено по пътеката към вечното обвързване с мен. Сцената беше много красива, стига да можех да я оценя. Църквата беше пълна с добре облечени хора — не знаех, че Рита има толкова много приятели! Може би сега и аз трябваше да опитам да си намеря няколко, за да са до мен в новия ми сив безсмислен живот. Олтарът беше отрупан с цветя и Винс стоеше до мен, потеше се нервно и през няколко секунди спазматично бършеше ръце в панталоните си.

После органът гръмна по-силно и всички в църквата станаха и се обърнаха към вратата. И ето ги и тях — Астор най-отпред с красивата си бяла рокля, косата ѝ — подредена на едри къдрици, и с огромна кошница цветя в ръце. После идваше Коуди с миниатюрен смокинг и пригладена косица, носеше малката кадифена възглавница с пръстените.

Накрая влезе Рита. Когато я видях с децата, сякаш видях как цялата мрачна агония на новия ми живот се насочва към мен, живот на родителски срещи и велосипеди, ипотечи и срещи на Кварталната гвардия и на бойскаутите, на гърлскаутите, на футбол и нови обувки и шини за зъбите. Това си беше абсолютно безжизнено, обезцветено съществуване втора ръка и мъчението беше ослепително остро, на прага на това, което можех да понеса. Врълхлетя ме като вълна прелестна агония, мъчение по-лошо от всичко, което бях изпитвал, болка така горчива, че затворих очи...

И усетих странно вълнение в мен, някакво надигащо се удовлетворение, чувство, че тези неща са точно така, както трябва, сега и винаги, свят без край, че това, което е събрано, не трябва да бъде разделяно.

И докато се дивях на това усещане за правилност, отворих очи и се обърнах към Коуди и Астор, докато те се качваха по стъпалата, за да застанат до мен. Астор грееше от щастие, изражение, което не бях виждал на лицето ѝ, и то ме изпълни с чувство на успокоение и правилност. А Коуди — така достоен с малките си внимателни стъпки и много сериозен по своя тих начин. Видях, че устните му се движат в

някакво тайно послание за мен, и го погледнах въпросително. Устните му пак се размърдаха и аз се наведох, за да го чуя.

— Сянката ти — каза той. — Върнала се е.

Бавно се изправих и затворих очи — само за миг. Миг обаче достатъчен, за да чуя тихото съскане на кикота за добре заварил.

Странникът се беше върнал.

Отворих очи към света, какъвто трябваше да бъде. Нищо, че стоях сред цветя, светлина, музика и щастие и че Рита се качваше по стъпалата, за да се вкопчи в мен завинаги. Светът беше отново цял — точно както трябваше. Място, където луната пее химни и тъмата под нея мърмори в перфектна хармония, нарушавана единствено от контрапункта на острата стомана и радостта на преследването.

Повече никакво сиво. Животът се бе превърнал пак в място на ярки остриета и тъмни сенки, място, където Декстър се криеше зад дневната светлина, за да може да изскочи в нощта и да е такъв, какъвто трябва да бъде: Декстър Отмъстителя, Мрачния Шофьор на това, което отново беше в него.

И усетих как много истинска усмивка цъфна на лицето ми, когато Рита се качи и застана до мен, усмивка, която остана с мен през всичките хубави думи и държане на ръце, защото още веднъж, завинаги и вовеки, можех отново да го кажа.

Да. Да. Да, ще го направя, наистина ще го направя.

И скоро.

ЕПИЛОГ

Високо над безцелната суетня на града ТО гледаше и чакаше. Имаше много за гледане, както винаги, а ТО не бързаше. Беше го правило много пъти преди и щеше да го направи пак, безкрайно и завинаги. Затова съществуваше. Точно сега имаше да обмисля много различни варианти и нямаше причина да прави друго освен да ги обмисля, докато правилният не се изясни. А после щеше да започне отначало, да свика вярващите, да им даде тяхното светло чудо и отново щеше да почувства прелестта, радостта и надигащата се правота на болката им.

Всичко това щеше отново да дойде. Само трябваше да изчака точния момент.

А ТО имаше цялото време на света.

Издание:

Автор: Джеф Линдзи

Заглавие: Декстър в мрака

Преводач: Мария Панева

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-066-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1901>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.